

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 360 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Μονόδρομος η ρήξη με το Ευρώ
και η πάλη για τη διάλυση της αντιδραστικής Ε.Ε.

Για μια ενωμένη σοσιαλιστική Ευρώπη

EUROGROUP
Κατάρρευση
του ευρώ - Νέες
επιθέσεις

σελ. 6

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ
Νίκη στους απεργούς
της Ελληνικής
Χαλυβουργίας

σελ. 5

ΣΥΡΙΑ-ΥΕΜΕΝΗ
Στη δίνη του
εμφυλίου

σελ. 14

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ 1944
Η ελληνική
προδομένη
επανάσταση

σελ. 15

ΚΚΕ: Πιο βαθιά στον δρόμο της διάσπασης και της συκοφαντίας

Για όποιον παρακολουθεί, έστω στοιχειωδώς, το εργατικό κίνημα είναι γνωστή η πρακτική εδώ και χρόνια της ηγεσίας και του μηχανισμού του ΚΚΕ: διάσπαση των αγώνων, στο όνομα της «κομματικής καθαρότητας» - συκοφαντία των πάντων που δεν ελέγχει (κινήματα, οργανώσεις, αγωνιστές). Το τελευταίο διάστημα, η ηγεσία και ο μηχανισμός του ΚΚΕ μπαίνουν όλο και πιο βαθιά σ' αυτό τον δρόμο:

- Στις μαθητικές καταλήψεις προκηρύξεις της ΚΝΕ αναφέρονταν προβκατόρικα σε αγωνιστές μαθητές ως «δήθεν αναρχικούς που μοιράζουν ναρκωτικά»(!), στήνοντας σκηνικό για τη διώξη των αγωνιστών.

- Στο πρόσφατο φοιτητικό κίνημα, μέλη της ΚΝΕ δεν δίστασαν να χτυπήσουν φοιτητές της άκρας αριστεράς για να τους εκδιώξουν από το χώρο των καταλήψεων. Την ίδια στιγμή, η ΠΚΣ/ΚΝΕ υπονόμει έμμεσα την ανάπτυξη των καταλήψεων.

- Στο συνδικαλιστικό κίνημα πρόσφατα παραδείγματα η επίθεση ενάντια στην παράταξη «Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό», επειδή έχει «σγκώσει» το βάρος κινητοποιήσεων στον κλάδο

ενάντια στην παθητικότητα της γραφειοκρατικής ηγεσίας του Σωματείου, που πρόκειται στο ΠΑΜΕ, και η προσπάθεια κατελώματος των κινητοποιήσεων του σωματείου στην εταιρία κινητής τηλεφωνίας Vodafone και οι χυδαίες επιθέσεις εναντίον του για «εργοδοτισμό» κλπ.

Αποκορύφωμα η στάση του ΚΚΕ στις 20/10, όταν περιφρούρησε με αλυσίδες τη Βουλή (ανεξάρτητα από τις ευθύνες του αντιεξουσιαστικού κλπ. χώρου).

Όλα αυτά συνοδεύονται από **χυδαίο υβρεολόγιο και θράσος, πέρα από κάθε έννοια προλεταριακής δημοκρατίας, ηθικής και κουλτούρας**. Και μάλιστα από έναν χώρο που διαφημίζει καπιταλιστικές επιχειρήσεις από την τηλεόραση και το ραδιόφωνό του - και που πρόσφατα, σε ημερίδα της Ομοσπονδίας Αξιωματικών της Αστυνομίας, τοποθετήθηκε ως εξής: «Κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει τα αυτονόητα αγαθά, έτσι κι εσείς δεν θα έχετε λόγο να καταστέλλετε». Στην περιώνυμη «Λαϊκή Εξουσία», λοιπόν, η αστυνομία και οι αστικοί μηχανισμοί θα συνεχίσουν να υπάρχουν κανονικά, απλά δεν θα... καταστέλλουν!

Κανένας αγωνιστής δεν πρέπει να ξεχνάει τα μαθήματα από αυτή την στάση της ηγεσίας και του μηχανισμού του ΚΚΕ - πρόκειται για το πιο σκληρό ρεφορμιστικό κόμμα στην Ελλάδα, που βαρύνεται με τις μεγαλύτερες ταξικές προδοσίες. Δεν πρόκειται για το αν απλοί εργαζόμενοι και νέοι από το χώρο του ΚΚΕ θέλουν να αγωνιστούν (αν και το ΚΚΕ σε καμία περίπτωση δεν συγκεντρώνει τα πιο ριζοσπαστικά και πρωτοπόρα κομμάτια). Αλλά για τη φύση του μηχανισμού και της ηγεσίας του, που με την στρατηγική της «Λαϊκής Εξουσίας» έχουν ταχθεί στην υπεράσπιση του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού καθεστώτος ενάντια στην επαναστατική ανατροπή. Ο εξωραϊσμός αυτής της πραγματικότητας, κάθε αυταπάτη ότι πρόκειται για «παραπλανημένους συντρόφους», κάθε φαντασίωση για «μετωπικές συμμαχίες» με το ΚΚΕ θα ήταν ένα εγκληματικό λάθος. Οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος δεν πρέπει να επιτρέψουν στα ρεφορμιστικά σωσίβια του καπιταλισμού, να επιβάλλουν την ολέθρια πολιτική και πρακτική τους.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, τον βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Δεκέμβριος 2011 - Ιανουάριος 2012)

Για τους επόμενους δύο μήνες και μέχρι τα τέλη Γενάρη πραγματοποιείται η οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. με στόχο την ενίσχυση της οργάνωσής μας για την πιο αποτελεσματική παρέμβαση και δράση της τον επόμενο χρόνο. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σε αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την ατλαντευτή πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμη-

ση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφαλαίου και την εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με **ταχ. επιταγή στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.**

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μια νέα, πιο σύνθετη και οριακή φάση της κρίσης της ΕΕ σηματοδοτούν οι αποφάσεις της πρόσφατης Συνόδου Κορυφής, δείχνοντας το ζοφερό μέλλον που επιφυλάσσουν για την εργατική τάξη και τους λαούς της Ευρώπης τα επιτελεία του μεγάλου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών.

Τι αποφασίστηκε

1. «Χρυσός Κανόνας» για ισοσκελισμένους ή πλεονασματικούς προϋπολογισμούς. Το «δι-αρθρωτικό» έλλειμμα (αυτό που απομένει αν αφαιρεθούν οι επιπτώσεις του οικονομικού κύκλου) πρέπει να είναι χαμηλότερο από 0,5% του ΑΕΠ. Συνταγματική ή άλλη ισοδύναμη νομοθετική κατοχύρωση αυτού του κανόνα.

2. Σε περίπτωση αποκλίσεων, αυτόματη ενεργοποίηση ενός μηχανισμού «διόρθωσης» και επιβολής κυρώσεων, τις οποίες θα προτείνει η Κομισιόν, εκτός αν αντιταχθεί μια ειδική πλειοψηφία των κρατών-μελών της Ευρωζώνης.

3. Κράτη-μέλη με υπερβολικό έλλειμμα θα υποβάλλουν στην Κομισιόν και στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο πρόγραμμα «οικονομικής εταιρικής σχέσης» με τις «μεταρρυθμίσεις» για τον εκμηδενισμό του.

4. Τα σχέδια των κρατών-μελών για έκδοση χρεογράφων (δανεισμός) θα υποβάλλονται εκ των προτέρων σε ειδικές εκθέσεις.

5. Νομοθετική κατοχύρωση της ετήσιας μείωσης του δημόσιου χρέους κατά το 1/20 του ποσού που αυτό υπερβαίνει το όριο του Μάαστριχτ (60% του ΑΕΠ).

6. Αξιολόγηση των προσχεδίων των προϋπολογισμών των κρατών-μελών και ενίσχυση της εποπτείας όσων αντιμετωπίζουν δημοσιονομικά προβλήματα. Η Κομισιόν θα έχει το δικαίωμα να ζητάει τη «διόρθωση» των προσχεδίων.

Επίσης, οι χώρες της Ευρωζώνης θα ενισχύσουν με 200 δις ευρώ το ΔΝΤ, ενώ οι διαπραγματεύσεις για την αύξηση των κεφαλαίων του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (EFSF) δεν κατέληξαν πουθενά - και αυτά παραμένουν περίπου στα 500 δις ευρώ.

Πρόκειται λοιπόν για μια **Νέα Συνθήκη**, που θα πρέπει να εμφανιστεί ως επίσημο σχέ-

διο μέχρι τον Μάρτιο. Θα αφορά καταρχάς την Ευρωζώνη, ενώ η υπόλοιπη ΕΕ συμφώνησε να συμπορευτεί, πλην της Βρετανίας. Με τη Νέα Συνθήκη (προπομπός ήταν το Σύμφωνο για το Ευρώ τον περασμένο Μάρτιο), η Ευρωζώνη και η ΕΕ:

(α) Μετατρέπονται ακόμα πιο ανοιχτά σε **σφαγείο των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων**. «Ισοσκελισμένοι ή πλεονασματικοί προϋπολογισμοί» σημαίνουν εκμηδενισμό των κοινωνικών δαπανών, κατεδάφιση των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης, υγείας, παιδείας. «Μεταρρυθμίσεις» σημαίνουν την ισοπέδωση των εργατικών κατακτήσεων (συλλογικές συμβάσεις κλπ.), ώστε η ευρωπαϊκή «ανταγωνιστικότητα» να φτάσει αυτή των «βασικών εμπορικών εταιρών», όπως προβλεπόταν ήδη στο Σύμφωνο για το Ευρώ - δηλαδή στα επίπεδα της Κίνας και της Ινδίας. Η επαπειλούμενη καταστροφή του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και λαϊκών μαζών μπορεί να συγκριθεί μόνο μ' έναν πόλεμο - κι αυτό με τη βούλα της συνταγματικής κατοχύρωσης!

(β) Προχωρούν γοργά σ' ένα εξαιρετικά αυταρχικό πλαίσιο λειτουργίας. Τα όργανα της ΕΕ και της Ευρωζώνης (που έτσι κι αλλιώς δεν εκλέγονται) μετατρέπονται σε απλό προκάλυμμα των «Μερκοζί», του διδύμου Μέρκελ-Σαρκοζί, που ουσιαστικά αποφασίζει για τα πάντα. Αυτονομούνται από κάθε δημοκρατική νομιμοποίηση, ανυψώνονται στο επίπεδο ενός αυτοκρατορικού συμβουλίου, για να επιβάλλουν στους λαούς της Ευρώπης τα γυμνά συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου - ιδιαίτερα των αρπακτικών του χρηματοπιστωτικού τομέα! **Χωρίς καμία παρέμβαση του εργατικού κινήματος στις εξελίξεις, χωρίς τις ενωχλητικές λεπτομέρειες της οποίας έκφρασης της λαϊκής θέλησης (εκλογές), ακόμα και της**

εθνικής κυριαρχίας. Ένας άκρως επικίνδυνος βοναπαρτισμός, όπως των κυβερνήσεων Παπαδήμου και Μόντι (βλ. σχετικά άρθρα).

«Γερμανική Ειρήνη» χωρίς λύση

Εδώ και έναν περίπου χρόνο, η γερμανική ηγεμονία στην ΕΕ γίνεται όλο και πιο καθαρή. Η Μέρκελ είναι σαφώς το πρώτο βιολί των «Μερκοζί». Η Γερμανία έχει επιβάλλει όλη την ατζέντα της, αναβάλλοντας για ένα εντελώς απροσδιόριστο μέλλον «λύσεις» όπως το ευρομολόγο.

Αυτή η φορά των εξελίξεων άφησε στη Σύνοδο την Βρετανία πλήρως απομονωμένη, αφού ο πρωθυπουργός της Κάμερον επέμεινε σε όρους προστασίας του χρηματοπιστωτικού κέντρου του Σίτι και των βρετανικών συμφερόντων από την «επικυριαρχία» των Βρυξελλών. «Δεν θα μπούμε ποτέ στο Ευρώ, ούτε θα εκχωρήσουμε την εθνική κυριαρχία μας», δήλωσε, δείχνοντας την όλο και πιο «αντιευρωπαϊκή» σχέση της Βρετανίας με την ΕΕ.

Όμως η «Γερμανική Ειρήνη» δεν προορίζεται να μακροημερεύσει. Η ασφυκτική δημοσιονομική πολιτική θα αποδειχτεί βρόχος στο λαμό της ασθμαίνουσας ευρωπαϊκής οικονομίας, βαθαίνοντας την ύφεση. Η αναβολή όλων των «λύσεων» που θα στηρίζονταν σε κάποια «συνεργασία» (πχ. ευρωμολόγο) σημαίνει ότι η Γερμανία επιβάλλει το δόγμα «απέναντι στην κρίση, ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Έτσι, ακόμα και ο «σκληρός πυρήνας» της ΕΕ θα αντιμετωπίσει όλο και μεγαλύτερες δυσχέρειες στη συνοχή του. Αν πχ. σήμερα η Γαλλία (και η Ιταλία κ.α.) θέλει τη «Νέα Ευρώπη» κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη της πιστοληπτικής υποβάθμισης, τι θα κάνει αύριο, αν για να σωθεί θα πρέπει κυριολεκτικά να προσκυνήσει τη γερμανική μπουρζουαζία;

Ούτε η «έξωση» της Βρετανίας από τα ευρωπαϊκά πράγματα είναι μικρό πρόβλημα. Είναι η 3^η μεγαλύτερη ευρωπαϊκή οικονομία και ένας ισχυρός στρατιωτικο-πολιτικός πόλο (βλ. την πρόσφατη επέμβαση στη Λιβυή). Έτσι, ο «ζωτικός χώρος» που ενοποιεί η Γερμανία στενεύει αρκετά, σ' έναν κύκλο χωρών με πολύ αμφίβολη πολιτική (ή και οικονομική) αξία, τουλάχιστον παρμένων χωριστά, αν όχι και σαν σύνολο (Ολλανδία, Αυστρία κλπ.), σε μια εποχή σύγκρουσης με γιγάντιες δυνάμεις όπως η Κίνα.

Η Ευρωζώνη λοιπόν κέρδισε χρόνο, αλλά το βουνό του προβλήματος βρίσκεται μπροστά. Η γραφειοκρατία των Βρυξελλών, με την καθοδήγηση του γερμανικού ιμπεριαλισμού, γνωρίζει βέβαια τις παραπάνω αντιθέσεις. Τι άλλο να κάνει όμως, από το να μπει σ' αυτό τον σκοτεινό δρόμο, καθώς όποια άλλη εναλλακτική θα σήμαινε τη διάλυση της Ευρωζώνης σε σύντομο χρονικό διάστημα, την απώλεια της πιο σημαντικής ίσως στρατηγικής επιτυχίας των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών; Δεν μπορεί παρά να παίζει αυτό το παιχνίδι υψηλού οικονομικού και πολιτικού ρίσκου. **Μέσα από «τη φωτιά και το σίδερο» της κρίσης, κάτω από την γερμανική μπότα, υπολογίζουν ότι θα καταφέρουν να επιβάλλουν μια νέα, σταθερή ιεραρχία στις σχέσεις μεταξύ των κρατών-μελών, μια νέου τύπου αποικιοκρατία ενάντια στους λαούς της Ευρώπης, τη μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικους.**

Αυτό το σχέδιο θα δοκιμαστεί στο πεδίο της ταξικής πάλης. Η αυτονομημένη κλίκα της ΕΕ, οι σύγχρονοι βοναπάρτες των Βρυξελλών, οι πολιτικοί παλιάτσοι των τραπεζιτών, έχουν μηδαμινά πολιτικά εφόδια για να επιβληθούν πάνω στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα. Αυτό όμως τους κάνει και πιο επικίνδυνους! **Ο μόνος δρόμος είναι να παλέψουμε για τη διάλυση της αντιδραστικής ΕΕ, αυτού του αντεργατικού-αντιλαϊκού στρατηγείου - και για την αντικατάστασή της από μια ενωμένη σοσιαλιστική Ευρώπη, μέσα από τους κοινούς αγώνες και το διεθνισμό του εργατικού κινήματος.**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στο 1,6 τρις ευρώ έφτασαν οι **κρατικές ενισχύσεις υπέρ του χρηματοπιστωτικού τομέα** από τον Οκτώβριο του 2008 έως το Δεκεμβρίου του 2010, όπως ανακοίνωσε η Κομισιόν. Το μεγαλύτερο μέρος (74%) έλαβε τη μορφή κρατικών εγγυήσεων επί της συνολικής χρηματοδότησης των τραπεζών. Τρία κράτη-μέλη έλαβαν σχεδόν το 60% της συνολικής ενίσχυσης: Ιρλανδία (25%), Βρετανία (18%), Γερμανία (15%). Αυτά τα ποσά ήταν πρόσθετα των εγγυήσεων που δεν συνδέονται με την «έκτακτη» κατάσταση της κρίσης (παρέμειναν σταθερές στα 74 δις ευρώ το 2010). Παρόλες αυτές τις ενισχύσεις, η χρηματοδότηση της «πραγματικής οικονομίας» (παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών) μειώθηκε. «Λεφτά υπάρχουν», λοιπόν - αλλά μόνο για να σωθούν τα όρνια του χρηματοπιστωτικού τομέα από την χρεοκοπία.

Πάνω από 12 χιλιάδες θύματα στη **Βουλγαρία** ζήτησαν βοήθεια από τις οργανώσεις κατά της ενδοοικογενειακής βίας από τις αρχές του 2009. Εκατοντάδες γυναίκες έχουν εισαχθεί τα τελευταία 3 χρόνια στα έξι κέντρα προστασίας από την ενδοοικογενειακή βία. Το 70% των γυναικών που ζήτησαν βοήθεια ήταν ενήλικες και το 30% παιδιά. Συχνά έχουν κακοποιηθεί από τον άνδρα ή τον σύντροφό τους και σχεδόν όλες ήταν μητέρες με ένα ή δύο παιδιά. Τα τελευταία δύο χρόνια εκδικάστηκαν συνολικά στη χώρα πάνω από 2.500 υποθέσεις ενδοοικογενειακής βίας.

Χιλιάδες οικογένειες στην **Βρετανία** αδυνατούν να πληρώσουν τα στεγαστικά τους δάνεια και κινδυνεύουν να μείνουν στον δρόμο. Το τρίμηνο Ιουλίου-Σεπτεμβρίου τα ενυπόθηκα δάνεια αυξήθηκαν κατά 16% σε αριθμό και κατά 19% σε συνολική αξία (φτάνοντας το πολύ ψηλό ποσό των 4,4 δις ευρώ). Αυτά που δεν εξοφλούνται πλησιάζουν σχεδόν το 1,5 εκατομμύριο στον αριθμό, ενώ η αξία τους στο ίδιο τρίμηνο ανέβηκε κατά 200 δις ευρώ. Μέχρι το Μάιο έγιναν πάνω από 18.000 κατασχέσεις, ενώ υπό τη συνεχή απειλή της κατάσχεσης βρίσκονται 165.000 δανειολήπτες. Από αυτούς περίπου 35.000 αναμένεται να χάσουν τα σπίτια τους μέσα στον επόμενο μήνα.

Οι πληθυσμοί 40 χωρών που συμμετέχουν στη «Συμμαχία Μικρών Νησιών» αντιμετωπίζουν άμεσα τις **δραματικές συνέπειες της κλιματικής αλλαγής**, κινδυνεύοντας να χάσουν τα βασικά μέσα για την επιβίωσή τους αλλά και τη γη όπου γεννήθηκαν. Τα εδάφη διαβρώνονται από την άνοδο των θαλασσών, οι πηγές γλυκού νερού μολύνονται από το αλμυρό, τα κοράλια πεθαίνουν. Στην Πολυνησία, η άνοδος της στάθμης της θάλασσας έχει ήδη φτάσει τα 6 χιλιοστά τον χρόνο, οι κυκλώνες γίνονται όλο και συχνότεροι, τα κοραλιογεννή φράγματα λευκαίνουν και η τοπική οικονομία, που εξαρτάται από την αλιεία, έχει γονατίσει, φέρνοντας σε δραματική κατάσταση τις 10 από τις 11 χιλιάδες κατοίκους που ζουν σε ύψος μικρότερο από 2 μέτρα από την στάθμη της θάλασσας. Στο αρχιπέλαγος Κιριμπάτι γύρω από τη Χαβάη, η έξοδος του πληθυσμού έχει ήδη αρχίσει. Οι πρώτοι χίλιοι ζήτησαν από τις κυβερνήσεις της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας να μεταφερθούν εκεί, επειδή τα σπίτια τους είναι πλέον ακατοίκητα και η γη τους εξαφανίζεται. Ο καπιταλισμός δολοφονεί το κοινό μας σπίτι, τη γη... Να τον ανατρέψουμε πριν να είναι αργά!

ΣΟΚ & ΔΕΟΣ για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα

Με μια «ξερή» απόφαση του υπουργείου Εργασίας, που «απλά» δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, αναθεωρείται η λίστα των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων (ΒΑΕ). Σύμφωνα με τον υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης Κουτρουμάνη, οι αλλαγές «ήταν και είναι αναγκαίες». Επαγγέλματα, ειδικότητες και χώροι εργασίας τίθενται εκτός λίστας ΒΑΕ και κάποια άλλα εντάσσονται.

Η απόφαση ισχύει αναδρομικά από 1/11/2011. Οι εργαζόμενοι που πλέον υπάγονται στα ΒΑΕ υπολογίζονται περίπου σε 365.000 από 531.000 μέχρι τώρα, δηλαδή 166.000 λιγότεροι.

Στη νέα λίστα προστίθενται: νοσηλευτές νοσοκομείων, εργαζόμενοι σε βιολογικούς καθαρισμούς, αγρέρυγες σε θερμοκήπια και ψεκασμούς, αλιεργάτες, εναερίτες ηλεκτρολόγοι και τεχνίτες, τεχνικοί τηλεόρασης με φορητές κάμερες. Η ένταξη αυτών στα ΒΑΕ είναι αυτονόητη και η καθυστέρηση της μια κραυγαλέα αντεργατική αδικία - τώρα το υπουργείο προσπαθεί να παρουσιάσει την ένταξη σαν «παροχή», που αντισταθμίζει τον αποχαρακτηρισμό άλλων ειδικοτήτων, για να εμφανίσει έναν δήθεν «εξορθολογισμό» του συστήματος και να διαιρέσει τους εργαζόμενους σε ξεχωριστές κατηγορίες.

Οι παγίδες αυτής της πολιτικής είναι πολλές. Έτσι πχ. στο χώρο των υγειονομικών πάνω από 160.000 εργαζόμενοι «αποχαρακτηρίζονται» από τα ΒΑΕ, ενώ οι νοσοκόμοι που εντάσσονται δεν είναι πάνω από 200 πανελλαδικά και ενώ μπαίνουν πάμπολλες ασαφείς και αντιφατικές προϋποθέσεις (καθεστώς ασφάλισης), με ολοφάνερο στόχο να περιορίσουν τον αριθμό αυτών που τελικά θα ενταχθούν στα ΒΑΕ.

Εκτός ΒΑΕ βρίσκονται πλέον: διοικητικό προσωπικό (υπάλληλοι γραφείων, επιστάτες, φύλακες, θυρωροί κ.α.), πωλητές στο λιανικό και χονδρικό εμπόριο, ζαχαροπλάστες, εισπράκτορες λεωφορείων, επιστάτες, σταθμάρχες, οδηγοί μικρών φορητών ως βοηθοί, καμαριέρες, κομμώτριες, κουρείς, ταμίες πολυδυναμικού σούπερ μάρκετ, οδηγοί ταξί εκτός νομών Αττικής και Θεσσαλονίκης, προσωπικό καθαριότητας σε γραφεία δημοσίων υπηρεσιών και επιχειρήσεων (που έχουν μόνιμη εργασία στο δημόσιο και τους οργανισμούς), συντηρητές κτιρίων.

Σύμφωνα με το υπουργείο:

- Στο νέο καθεστώς παραμένουν οι εργαζόμενοι σε ειδικότητες που εξαιρούνται, αλλά οι ίδιοι έχουν συμπληρώσει ή θα συμπληρώσουν μέχρι 31/12/2015 12 έτη ασφάλισης στα ΒΑΕ (3.600 ημέρες).

- Η νέα λίστα διαμορφώνει αποκλειστικά και μόνο το ειδικό καθεστώς συνταξιοδότησης - δηλαδή προς το παρόν δεν θίγονται τα διάφορα ειδικά επιδόματα που είχαν τα ΒΑΕ.

- Μέχρι το τέλος Δεκεμβρίου, το υπουργείο θα έχει επεξεργαστεί σχέδιο για τη ρύθμιση της ασφαλιστικής κάλυψης του επαγγελματικού κινδύνου και της επαγγελματικής ασθένειας.

- Η Διαρκής Επιτροπή των ΒΑΕ συνεχίζει να λειτουργεί και εξετάζει όλα τα αιτήματα, τις παρατηρήσεις των φορέων κλπ.

Όλα τα παραπάνω είναι πολύ περισσότερα από μια «αναγκαία αναθεώρηση», είναι ένα βαρύ πλήγμα για τους εργαζόμενους που πετάγονται εκτός ΒΑΕ - και επίσης μια ακόμη επίθεση στα ασφαλιστικά δικαιώματα όλων των εργαζομένων, ακόμη και αυτών που μπαίνουν στα ΒΑΕ. Για να καταλάβουμε το νόημα της υπουργικής απόφασης, πρέπει να έχουμε υπόψη τα εξής:

Α) Τα ΒΑΕ ήταν μια κατάκτηση των εργαζομένων, στα πιο σκληρά, βαρέα ή ανθυγιεινά επαγγέλματα, που κατακτήθηκε με σκληρούς αγώνες. Τα ΒΑΕ ήταν μια αναγνώριση από την κοινωνία και το ασφαλιστικό σύστημα αυτών των συνθηκών, αλλά και μια στοιχειώδης προστασία αυτών των εργαζομένων, που κατά κύριο λόγο έβγαιναν στην σύνταξη τουλάχιστον κατά 5 έτη νωρίτερα, σε σχέση με τους υπόλοιπους. Βέβαια, πλήρωναν και αρκετά πιο αυξημένες ασφαλιστικές εισφορές στα Ταμεία.

Β) Η αναθεώρηση της λίστας των ΒΑΕ θα έπρεπε όντως να είναι διαρκής - και μάλιστα να γίνεται από τα ίδια τα όργανα των εργαζομένων (οι μόνοι που ξέρουν τις πραγματικές συνθήκες δουλειάς και την επιβάρυνση, τις ανάγκες που προκύπτουν απ' αυτές!), από τις διοικήσεις των ιδίων των ασφαλιστικών Ταμείων (όπου θα έπρεπε να είναι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι των εργαζομένων). Εδώ και 60 χρόνια, όμως, όλες οι κυβερνήσεις διορίζουν αυτές τις διοικήσεις και κρατούν το αποκλειστικό δικαίωμα για όλες τις αποφάσεις. Αυτές λοιπόν ευθύνονται αποκλειστικά για τις ελλείψεις.

Γ) Αυτή η «αναθεώρηση» ήταν δέσμευση της κυβέρνησης Καραμανλή (αντιασφαλιστικό της Πετραλιά), του αρχικού Μνημονίου και του αντιασφαλιστικού νόμου του Λοβέρδου. Η Διαρκής Επιτροπή ΒΑΕ πλέον θα τα «αναθεωρεί» διαρκώς, όμως όχι με κριτήριο την παροχή στοιχειώδους κοινωνικής ασφάλισης και προστασίας. Στο εξής, όπως ορίζει το Μνημόνιο και ο αντιασφαλιστικός νόμος Λοβέρδου, η αναθεώρηση των ΒΑΕ (όπως και συνολικά του ασφαλιστικού συστήματος) θα γίνεται ανάλογα με την πορεία της οικονομίας, τη δημοσιονομική πειθαρχία, το χρέος, τις απαιτήσεις των δανειστών, την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων. Έτσι, δεν θα υπάρχει καμία εγγύηση του κράτους για την καταβολή συντάξεων και παροχών, όλα τίθενται σε διαρκή αμφισβήτηση και με υπουργικές αποφάσεις θα γίνονται οι «αναγκαίες προσαρμογές». Σ' αυτά τα πλαίσια έχουν δεσμευτεί και για τη μείωση των όποιων πρόωρων συνταξιοδοτήσεων, δηλαδή να πετσοκόψουν τα ΒΑΕ αλλά και τις αναπληρωτικές κ.α.

Η συγκεκριμένη «αναθεώρηση» αποτελεί σημαντικό πλήγμα ιδιαίτερα στους εργαζόμενους στον επισιτισμό-τουρισμό (πετάει ένα μεγάλο κομμάτι εκτός λίστας), στην καθαριότητα των δημόσιων υπηρεσιών και του ιδιωτικού τομέα αλλά και στο διοικητικό προσωπικό της βαριάς βιομηχανίας, της οποίας οι κλάδοι υπάγονται στα ΒΑΕ. Ταυτόχρονα πριμοδοτούνται οι εργοδότες, μιας και μειώνεται άμεσα το κόστος της ασφάλισης αυτών των εργαζομένων. Οι συνέπειες θα είναι:

1. Με τη νέα λίστα, για τους νέους εργαζόμενους στους κλάδους και στις ειδικότητες που βγαίνουν εκτός ΒΑΕ αυξάνεται κατά πέντε χρόνια το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης, αφού αυτοί θα υπάγονται στο γενικό καθεστώς του ΙΚΑ.

2. Για τους παλιούς εργαζόμενους στα επαγγέλματα που αποχαρακτηρίστηκαν και οι οποίοι θα εξαιρεθούν από τον αποχαρακτηρισμό (αν έχουν 12 έτη ασφάλισης), οι συνέπειες θα είναι επίσης σημαντικές, αφού οι εργοδότες θα προτιμούν τους «νέους», για τους οποίους δεν θα επιβαρύνονται με το ασφαλιστικό των ΒΑΕ. Έτσι, κινδυνεύουν και αυτοί να μείνουν εκτός ΒΑΕ και να μην συνταξιοδοτηθούν με το ειδικό καθεστώς, αφού δεν θα βρίσκουν εργασία στο διάστημα πριν τη συνταξιοδότηση.

3. Ο αποχαρακτηρισμός επαγγελμάτων και ειδικοτήτων θέτει σε άμεσο κίνδυνο τα ειδικά επιδόματα σ' αυτούς τους κλάδους, μιας και οι εργοδότες θα τα αμφισβητήσουν, με αποτέλεσμα σημαντική μείωση μισθών. Έτσι ανοίγει νέος κύκλος αμφισβήτησης των συλλογικών συμβάσεων στα επαγγέλματα που κόπηκαν από την λίστα των ΒΑΕ.

Επίκαιρα...

Κατάρρευση της Δημόσιας Υγείας

Στην άμεση κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων και σε ουσιαστικό αποκλεισμό από την περίθαλψη έχει οδηγήσει το περίφημο πολυνομοσχέδιο για την υγεία του χασάπη Λοβέρδου. Ο ΕΟΠΥΥ, ο ενοποιημένος ασφαλιστικός φορέας στον οποίο υπάγονται 9 εκατ. Εργαζόμενοι, απειλείται με κατάρρευση λόγω των κατακόρυφων αυξήσεων στα νοσήλια, που φτάνουν έως και 900% σε κάποιες περιπτώσεις σύμφωνα με την ΕΙΝΑΠ (ένωση νοσοκομειακών γιατρών), με τις νέες τιμές που ισχύουν στα δημόσια νοσοκομεία και τις συμβεβλημένες ιδιωτικές κλινικές.

Ενδεικτικά οι αυξήσεις στις τιμές για τη Γ' θέση νοσηλείας μετά την 30η Σεπτεμβρίου, οπότε και άρχισαν να ισχύουν τα νέα ενοποιημένα νοσήλια (ΚΕΝ):

- Σκωληκοειδεκτομή 983€ από 150€, αύξηση 659%.

- Κοιλιακή ολική υστερεκτομία (αφαίρεση μήτρας) 1525 € από 225 €, + 700%.

- Φυσιολογικός τοκετός 872 € από 225 €, +380%.

- Καισαρική τομή 1541 € από 300 €, + 500%.

Την ίδια στιγμή που τα νοσήλια κάνουν απαγορευτική την περίθαλψη των εργαζομένων και των ανέργων, η εφαρμογή της εφεδρείας βγάζει εκτός εργασίας 600 εργαζόμενους στα νοσοκομεία και 300 στον τομέα της πρόνοιας. Ενώ στα νοσοκομεία οι ελλείψεις γιγαντώνονται, η ανεργία στους γιατρούς *ξεπέρασε το 12,69% το 2011, από 11,55% το 2010*. Περισσότεροι από 3.241 γιατροί είναι άνεργοι σε σύνολο 25.521. *Την ίδια ώρα, καθημερινά δύο γιατροί φεύγουν στο εξωτερικό για να βρουν δουλειά*. Κατά τη φετινή χρονιά, το 2,49%, δηλαδή 627 γιατροί, εξαναγκάστηκαν να αναζητήσουν δουλειά στο εξωτερικό. Το 2010 το αντίστοιχο ποσοστό ήταν 2,11%, δηλαδή 539 γιατροί.

Ραγδαία αύξηση αυτοκτονιών

Κατά την περίοδο 2007-2009 οι αυτοκτονίες στην Ελλάδα αυξήθηκαν κατά 17%, ενώ μόνο το πρώτο 5μηνο του 2011 καταγράφεται ποσοστό αύξησης 40%. Η αιτία των αυτοκτονιών σε πανευρωπαϊκή κλίμακα είναι κυρίως η οικονομική κρίση. Στην Ελλάδα, η Αττική και η Κρήτη είναι οι περιοχές με τις περισσότερες κλήσεις στην τηλεφωνική γραμμή παρέμβασης για την αυτοκτονία. Μόνο τον τελευταίο ενάμιση χρόνο στην Κρήτη αυτοκτόνησαν περισσότερα από 20 άτομα. Στην τηλεφωνική γραμμή παρέμβασης για την αυτοκτονία, που ξεκίνησε τη λειτουργία της το 2007, οι κυριότεροι λόγοι που αναφέρονται για την αυτοκτονία είναι οικονομικοί. Από το 2007 οι κλήσεις τετραπλασιάστηκαν, φτάνοντας πέρσι τις 2.500!

Δημόσιο Σχολείο - Από το κακό στο χειρότερο

Η διάλυση του δημόσιου σχολείου προχωρά με γρήγορους ρυθμούς. Φέτος πολλά σχολεία δεν έχουν βιβλία (πάνω από το 25%), εκπαιδευτικούς, πετρέλαιο για θέρμανση, λεωφορεία για τη μεταφορά των μαθητών. Ιδιαίτερα στην επαρχία και στα νησιά το φαινόμενο έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Οι μειώσεις στις δημόσιες δαπάνες για την εκπαίδευση στο νέο Προϋπολογισμό ξεπερνούν το 16% σε σχέση με το 2009. Ταυτόχρονα, προγραμματίζεται η ανατροπή του ωραρίου των εκπαιδευτικών, με απλήρωτη εργασία Σαββατοκύριακα και αργίες για αναπλήρωση ωρών που έχουν χαθεί από τις καταλήψεις. Παρά τις συκοφαντίες για τους «υψηλόμισθους και τεμπέληδες εκπαιδευτικούς», έκθεση του ΟΟΣΑ διαπιστώνει ότι:

- Οι διακοπές των σχολείων κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς είναι 4 εβδομάδες, ακριβώς όσο και στις άλλες χώρες.

- Οι αργίες, λόγω εθνικών, τοπικών ή θρησκευτικών εορτών, είναι 9 στην Ελλάδα έναντι 10 που είναι ο μέσος όρος στην Ευρώπη.

- Ο μέσος διαθέσιμος χρόνος στο σχολείο ανά εβδομάδα στην Ελλάδα είναι 30 ώρες, ενώ ο αντίστοιχος μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι 27,5 ώρες.

- Ο μέσος όρος των καθαρών εργασιμών εβδομάδων είναι 39 για την Ελλάδα, και 38,6 για την Ευρώπη.

Και, βεβαίως, οι Έλληνες εκπαιδευτικοί είναι από τους πιο κακοπληρωμένους της Ευρώπης.

Δυναμώνει το κίνημα ανυπακοής στα χαράτσια

Κυβέρνηση και τρόικα έχουν επιδοθεί το τελευταίο χρονικό διάστημα σε ένα όργιο φοροληστείας των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων με τη δικαιολογία-εκβιασμό «να αποφύγουμε την ανεξέλεγκτη χρεοκοπία». Κρύβουν από τους εργαζόμενους την ανικανότητά τους να ελέγξουν την κρίση του συστήματός τους, που καταρρέει, και προσπαθούν να τη φορτώσουν στο λαό. Όλες τους οι προβλέψεις για τον περιορισμό της ύφεσης, του ελλείμματος και για την υποτιθέμενη ανάπτυξη, που θα έφερναν τα μνημόνια, το μεσοπρόθεσμο και οι ρυθμίσεις υπέρ των εργοδωτών πέφτουν έξω. Ο υπολογισμός τους για εισπραχθεί 12 δις ευρώ τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο έχει αποτύχει, αφού τα έσοδα έχουν μειωθεί κατά 13,3% σε σχέση με πέρσι, γεγονός που δημιουργεί μια νέα τρύπα της τάξης των 2,7 δις ευρώ. Έτσι, μέχρι το Φεβρουάριο θα πρέπει να εισπράξουν από φόρους συνολικά 8,3 δις ευρώ. Αυτό σημαίνει νέα έκτακτα μέτρα, νέα χαράτσια και ουσιαστικά την πτώχευση των εργαζομένων και των λαϊκών οικογενειών.

Από τη μία, η αύξηση των συντελεστών φορολογίας, οι έκτακτες εισφορές και τα χαράτσια, που έχουν επιβάλει ακόμη και στους άνεργους, με τη δικαιολογία να μειώσουν το δημόσιο χρέος δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Από την άλλη, οι χρηματοδοτήσεις στις τράπεζες συνεχίζονται και συνολικά από το 2009 έχουν πάρει 185 δις ευρώ σε χρήμα και εγγυήσεις. Το αποτέλεσμα εί-

ναι το δημόσιο χρέος μέχρι το Σεπτέμβριο να αυξηθεί στα 360,4 δις ευρώ και το βιοτικό επίπεδο όλης της κοινωνίας να έχει πέσει πάνω από 50%.

Μέσα σε όλο αυτό τον κυκεώνα των φόρων και της τρομοκρατίας της χρεοκοπίας, οι φωνές ανυπακοής και άρνησης πληρωμών πληθαίνουν. Η αρχή έχει γίνει με δειλά βήματα εδώ και ενάμιση περίπου χρόνο, με το άνοιγμα των διόδων από το κίνημα «Δεν Πληρώνω». Το κίνημα των πλατειών έθεσε το ζήτημα της άρνησης πληρωμών και της διαγραφής του χρέους σε κεντρικό επίπεδο. Η συνέχειά του με τις Λαϊκές Συνελεύσεις σε κάθε γειτονιά προσπαθεί να το κάνει πράξη στην καθημερινότητα.

Κύριο πρόταγμα σε όλες τις Λαϊκές Συνελεύσεις αλλά και σε άλλες μορφές οργανώσεων (όπως πολιτικές οργανώσεις) έχει γίνει **το χαράτσι της ΔΕΗ**. Αυτό το χαράτσι έχει συσπειρώσει μεγάλη μερίδα των εργαζομένων, των συνταξιούχων και όσων έχουν ένα σπίτι. Όποιος δεν το πληρώσει του κόβουν το ηλεκτρικό ρεύμα. Αυτή είναι η στυγνή τρομοκρατία της χουντικής κυβέρνησης εθνικής ενότητας. Αδιαφορούν για το ότι το νέο χαράτσι κάποιος δεν έχουν να το πληρώσουν, είτε μικροί έμποροι, είτε μικροϊδιοκτήτες ακινήτων, εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα κ.α. Τα εκατομμύρια των ανέργων, των φτωχών εργαζομένων, των συνταξιούχων, των αυτοαπασχολούμενων αλλά και των μικρομεσαίων επαγγελματιών δεν μπορούν πλέον να σηκώσουν άλλα βάρη, χωρίς να εξαθλιωθούν οι οικογένειές τους.

Αυτός είναι και ο λόγος που το κίνημα ανυπακοής φουντώνει. Οι δράσεις του κινήματος ενάντια στο χαράτσι της ΔΕΗ είναι πολύμορφες. Παρεμβάσεις σε τοπικά καταστήματα της εταιρίας, καταλήψεις κεντρικών καταστημάτων όπου εκδίδονται οι εντολές διακοπής, ομάδες επανασύνδεσης του ρεύματος σε όσους δεν το έχουν πληρώσει και τους το κόβουν. Τα αποτελέσματα είναι να έχει εισπραχθεί μέχρι τώρα μόνο το 50% περίπου από αυτό που υπολόγιζαν.

Ο φόβος που φαινομενικά επικρατεί από τις απειλές διακοπής του ηλεκτρικού σιγά σιγά σπάει. Αν όλοι δεν πληρώσουμε τότε ο φόβος αλλάζει στρατόπεδο. Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι αστοί και τα επιτελεία τους, γι' αυτό βάλανε τα ΜΑΤ να συλλάβουν τον πρόεδρο της ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ, που στήριζε την κατάληψη της ΔΕΗ Χολαργού και γι' αυτό χτύπησαν με συμμορίτικο τρόπο τους αγωνιστές του κινήματος «Δεν Πληρώνω» στην Καλλιθέα, μετά από παρέμβαση στην τοπική ΔΕΗ. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας τρομοκρατήσουν για να πληρώσουμε εμείς την κρίση τους.

Είναι σημαντικό αυτή η προσπάθεια του κινήματος ανυπακοής και άρνησης πληρωμών να συνεχιστεί, γιατί τα χαράτσια δεν θα έχουν τέλος. Βέβαια, θα πρέπει όλες αυτές οι προσπάθειες από τις λαϊκές συνελεύσεις και από όποιον τάσσεται ενάντια στα χαράτσια να επεκταθούν σε όλη τη χώρα και να συντονιστούν στη δράση για να μπορέσει το κίνημα να ακυρώσει τα χαράτσια στην πράξη.

Είναι ένα ζήτημα που μπορεί να συσπειρώσει τους εργαζόμενους και να προκαλέσει σοβαρούς τριγμούς στο σάπιο σύστημα που καταρρέει, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε σε αυτούς που κλέβουν τις ζωές μας, κλέβουν το μέλλον των παιδιών μας. Διαλύουν τα νοικοκυριά, κλείνουν τα μαγαζιά και έχουν πετάξει τη μισή Ελλάδα στην ανεργία που συνεχώς αυξάνει. Ισοπεδώνουν όλη την κοινωνία για να πληρωθούν ξένοι και ντόπιοι τοκογλύφοι.

ΑΥΤΟΙ αποφασίζουν και διατάσσουν να πληρώσουμε ΕΜΕΙΣ, και μας απειλούν με τη στέρηση ενός κοινωφελούς και δημόσιου αγαθού, που η έλλειψή του όχι μόνο φαντάζει αδιανόητη για μια κοινωνία που θέλει να είναι στοιχειωδώς ανθρώπινη, αλλά και μπορεί να αποτελεί απειλή για την ανθρώπινη ζωή.

Όλοι μαζί μπορούμε να οργανώσουμε την αντίστασή μας, να μην αφήσουμε κανέναν μόνο του. Με επιτροπές σε γειτονιές και συνοικίες:

- Να αρνηθούμε όλοι μαζί να πληρώσουμε το νέο χαράτσι, το τέλος ακινήτων μέσω ΔΕΗ, αλλά και την έκτακτη εισφορά ή το τέλος επιτηδεύματος, καθώς και όλα αυτά που θα έρθουν.

- Κανένας πλειστηριασμός σπιτιού, κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα.

- Δεν χρωστάμε σε κανέναν, δεν πληρώνουμε κερατιάτικα

Νίκη στους απεργούς της Ελληνικής Χαλυβουργίας

Σε απεργία από την 1η Νοέμβρη βρίσκονται οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο. Η απεργία προκηρύχτηκε ως αντίδραση στις 34 αιφνιδιαστικές απολύσεις εργαζομένων στο εργοστάσιο, μετά από την προσπάθεια της εργοδοσίας να καταργήσει τις συμβάσεις εργασίας των εργαζομένων.

Πιο συγκεκριμένα, η διοίκηση στις 12/10 ζήτησε από τους 378 εργαζόμενους του εργοστασίου να δεχθούν αλλαγή στη σύμβαση εργασίας τους, μετατρέποντάς την σε 5νθήμερη εβδομαδιαία και 5ωρη ημερησίως, προκειμένου -όπως ισχυρίστηκε- να μην υπάρξουν απολύσεις τουλάχιστον των μισών εργαζομένων. Προσπάθησε να εφαρμόσει ελαστικές σχέσεις εργασίας, το λεγόμενο ωρομίσθιο, απλήρωτες υπερωρίες, κατάργηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων με ταυτόχρονη μείωση αποδοχών ίση με 40%. Η απάντηση από την πλευρά των εργαζομένων ήταν άμεση, προχωρώντας σε γενική συνέλευση, που ομόφωνα αποφάσισε να απορρίψει την εκβιαστική απαίτηση της εργοδοσίας. Μετά από αυτό, ο βιομήχανος Μάνεσης προχώρησε σε 34 αιφνιδιαστικές και εκβιαστικές απολύσεις στις 31/10 και 1/11, επικα-

λούμενος προβλήματα βιωσιμότητας της επιχείρησης. Κανένας από τους εργαζόμενους δεν υπέγραψε την απόλυση του και απάντησαν συντονισμένα και μαζί, κλείνοντας την πύλη του εργοστασίου, κηρύσσοντας 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες και σειρά άλλων κινητοποιήσεων, όπως πορεία διαμαρτυρίας στο υπ. Εργασίας την Τρίτη 8/11 και παράσταση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία της εταιρίας στην Κηφισιά την Πέμπτη 10/11, με αί-

τημα την άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων. Η εργοδοσία, φοβούμενη περαιτέρω κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, πρότεινε άμεση ανάκληση των απολύσεων με τον όρο και οι 378 εργαζόμενοι να απασχολούνται εκ περιτροπής για 3 μήνες ή με ελαστικό ωράριο (5ωρη απασχόληση ημερησίως) για το ίδιο χρονικό διάστημα. Αυτό απορρίφθηκε από τους εργαζόμενους, που αποφάσισαν συνέχιση της απεργίας μέχρι να υλοποιηθούν τα αιτήματά τους, δηλαδή η ανάκληση των απολύσεων, η διατήρηση της ήδη υπάρχουσας και υπογεγραμμένης σύμβασης εργασίας, η καταβολή όλων των δεδουλευμένων.

Ύστερα από 32 μέρες απεργίας και κλεισίματος της πύλης του εργοστασίου από τους εργαζόμενους και την ώρα που οι απεργιοί ετοιμάζονταν να πραγματοποιήσουν πορεία προς το υπουργείο Εργασίας, η εργοδοσία προχώρησε σε νέες απολύσεις, 16 στον αριθμό (ανεβάζοντας πλέον το σύνολο των απολύσεων στις 50). Η απάντηση των εργαζομένων ήταν για ακόμα μια φορά άμεση και η στάση που πρόκειται να κρατήσουν στο εξής φαίνεται από την παρακάτω ανακοίνωση της γενικής τους συνέλευσης στις 4 Δεκέμβριο:

«Συνάδελφοι εργατές,

Ο βιομήχανος Μάνεσης έδειξε για ακόμα μια φορά το πρόσωπο που έχουν όλοι οι βιομήχανοι. Έκανε άλλες 16 απολύσεις την ώρα που διαδηλώναμε μπροστά στο Υπουργείο, μετά από 32 μέρες απεργίας. Είναι αδιάστακτοι αλλά και τρομοκρατημένοι. Νομίζουν ότι μπορούν να μας φοβίσουν, ότι μπορούν να μας λυγίσουν. Κύριοι βιομήχανοι, εμείς δεν είμαστε σαν τους ανθρώπους σας! Για τον χαλυβουργό δεν έχει γυρισμό! 35 μέρες απεργίας είναι μεγάλο σχολείο! Είναι πανεπιστήμιο που δεν έχετε πάει!

Βιομήχανε Μάνεση. Η γενική συνέλευση των χαλυβουργών σου απαντάει! Ακουσέ το καλά! Είμαστε όλοι απολυμένοι! Πίσω στη δουλειά θα γυρίσουμε όλοι! Σκλάβους δεν θα μας κάνεις! Έλα εσύ μέσα στη φωτιά και το σίδερο για 500 ευρώ!

Συνάδελφοι εργατές, εργαζόμενοι, Στην Ελληνική Χαλυβουργία, οι βιομήχανοι με την μαύρη κυβέρνησή τους δοκιμάζουν την αντοχή όλης της εργατικής τάξης. Αν σπάσουμε εμείς δεν θα αφήσουν τίποτα όρθιο! Αν εδώ σπάσουν τα μούτρα τους, τίποτα δεν θα είναι το ίδιο!

Τη δύναμη που μας δίνετε δεν πρόκειται να την προδώσουμε! Δεν κατεβήκαμε σε τέτοιο σκληρό αγώνα για να περάσουμε την ώρα μας! Για να τα διπλώσουμε στις δυσκολίες και τις απειλές. Υπερασπιζόμαστε τη ζωή μας και το ψωμί των παιδιών μας! Θα γυρίσουμε μόνο αν νικήσουμε! Για αυτό σας θέλουμε στο πλευρό μας, πιο κοντά στον αγώνα. Σε όλα τα εργοστάσια ετοιμάζονται να κάνουν τα ίδια, σε αρκετά ξεκίνησαν κιόλας εκ περιτροπής εργασία, διήμερα, τριήμερα, μειώσεις μισθών πάνω από 30%, απολύσεις, απλήρωτοι για μήνες. Οι βιομήχανοι κλιμακώνουν την επίθεσή τους. Και οι εργατές θα κάνουμε το ίδιο! Εμείς είμαστε πιο δυνατοί! Και είμαστε ακόμα στην αρχή!

Η γενική συνέλευση των απεργών Χαλυβουργών καλεί σε σύσκεψη τη Δευτέρα 5/12/2011 και ώρα 10:30 π.μ. στο Εργατικό Κέντρο Ελευσίνιας: Όλα τα σωματεία του Θριάσιου. Εργοστασιακές επιτροπές, επιτροπές αγώνα, λαϊκές επιτροπές, συλλόγους. Κάθε τίμιο συνδικαλιστή που αντιστέκεται. Είναι προσκλητήριο αγώνα, να μην λείπει κανείς!

Να οργανώσουμε την απάντησή μας

Να προκηρύξουμε και να οργανώσουμε με όλες μας τις δυνάμεις:

- 24ωρη Απεργία για όλο το Θριάσιο την Παρασκευή 9 Δεκέμβριο.

- Μεγάλη συγκέντρωση έξω από την πύλη της Χαλυβουργίας.

Να βροντοφωνάξουμε:

Κάτω τα χέρια από τα δικαιώματά μας που κατακτήθηκαν με αίμα. Σκλάβοι για τα κέρδη των βιομηχάνων δεν θα γίνουμε!

Συνάδελφοι εργατές,

Μην ακούτε τα ψέματα των βιομηχάνων και των ανθρώπων τους, δεν θα δουλεύουν αυτοί με μισθούς πείνας, δεν θα βρεθούν αυτοί στην ανεργία! Αυτοί πληρώνονται καλά για την βρώμικη δουλειά τους! Μην τους φοβάστε, είναι ανίσχυροι όταν οι εργατές πάρουν απόφαση για αγώνα!

Η νίκη των χαλυβουργών, νίκη όλων των εργατών!»

Οι εργαζόμενοι της Ελληνικής Χαλυβουργίας δίνουν έναν πολύ σημαντικό απεργιακό αγώνα, που έχει αγκαλιαστεί σχεδόν από το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Είναι μια λαμπρή ευκαιρία οι εργαζόμενοι να απαιτήσουν μαζί με όλο το εργατικό κίνημα, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία την εθνικοποίηση του εργοστασίου χωρίς αποζημίωση του εργοδότη και κάτω από εργατικό έλεγχο, από τις δικές του συνελεύσεις και εκλεγμένες επιτροπές.

A.X.

Συνάντηση Eurogroup

Κατάρρευση του ευρώ - Νέα επίθεση στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα

Μέσα σε ένα κλίμα ανησυχίας, αν όχι αβεβαιότητας, για την κατάρρευση του ευρώ και τη χειροτέρευση της οικονομικής κρίσης στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο, πραγματοποιήθηκε στις 29 Νοέμβρη η συνάντηση του Eurogroup, δηλαδή των υπουργών Οικονομικών της Ευρωζώνης. Η συνάντηση ήταν χαρακτηριστική των αδυναμιών, των φόβων, των αδιεξόδων και των εσωτερικών ανταγωνισμών της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας ως προς τον τρόπο διαχείρισης της οικονομικής κρίσης, τη στιγμή που μεγάλες χώρες όπως η Ιταλία και η Ισπανία ακολουθούν την Ελλάδα και την Ιρλανδία στη χρεοκοπία, ενώ ακόμη και η πιστοληπτική ικανότητα της Γαλλίας και της Γερμανίας αμφισβητείται. Η συνάντηση του Eurogroup προηγήθηκε της Συνόδου της ΕΕ, στην οποία ο γαλλογερμανικός άξονας αναμένεται να προσπαθήσει να επιβάλει στις υπόλοιπες χώρες τους νέους όρους λειτουργίας της ΕΕ.

Στο περιθώριο της Συνόδου, οι υπουργοί Οικονομικών ψήφισαν ομόφωνα τον Γάλλο Μπενουά Κερέ αντί του Γερμανού Ασμούσεν για μια θέση στο Δ.Σ. της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Ο γαλλογερμανικός ανταγωνισμός γι' αυτή τη θέση αντανακλούσε τα διαφορετικά σχέδια των δύο χωρών για τον τρόπο και το εύρος συμμετοχής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (Ε.Κ.Τ.) στη διαχείριση της κρίσης.

Ενδεικτικό του κλίματος που επικράτησε είναι ότι η συνάντηση ουσιαστικά δεν αποφάσισε τίποτα άλλο πέρα από την εκτα-

μείωση της περιφέρειας έκτης δόσης των 8 δις προς την Ελλάδα στα μέσα Δεκέμβρη και την εκταμίευση 8,5 δις προς την Ιρλανδία το Γενάρη του 2012. Από εκεί και πέρα, η συζήτηση αναλώθηκε στην ανεπάρκεια του Προσωρινού Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Διάσωσης (ΕFSF) και στην προσπάθεια να στηριχθεί ο τελευταίος περισσότερο από το ΔΝΤ αλλά και από ιδιωτικά κεφάλαια.

Η συζήτηση άνοιξε με τον ολλανδό υπουργό Οικονομικών να δηλώνει ότι ο ΕFSF δεν μπορεί να βοηθήσει χώρες όπως η Ιταλία και η Ισπανία και γι' αυτό κάλεσε το ΔΝΤ να αυξήσει το ποσοστό συμμετοχής του (τώρα είναι περίπου στο ένα τρίτο) στη διάσωση των χωρών του ευρώ. Παρόμοια άποψη εξέφρασαν και οι υπουργοί Οικονομικών του Βελγίου, του Λουξεμβούργου και της Αυστρίας.

Παρότι αποφασίστηκε η αύξηση των πόρων του ΕFSF κατά τρεις ή και πέντε φορές αν χρειαστεί (τώρα είναι περίπου στα 250 δις ευρώ), η απόφαση αυτή μοιάζει περισσότερο με ... ευχή, καθώς η αύξηση των πόρων επαφίεται τελικά στους ιδιώτες, δηλαδή στα ίδια κερδοσκοπικά κεφάλαια από τα οποία υποτίθεται ότι επιθυμούν οι ηγέτες να προστατέψουν την Ευρωζώνη. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο επικεφαλής του ΕFSF, Κλάους Ρέγκλινγκ, παρομοίασε την απόφαση για αύξηση των πόρων του ΕFSF με ένα «ενδιαφέρον προϊόν» για τους επενδυτές. Επί της ουσίας, οι Ευρωπαίοι απέτυχαν να καθορίσουν τόσο το ακριβές ποσό αύξησης των κεφαλαίων του ΕFSF, όσο και την προέλευση των πόρων του. Στην καλύτερη περίπτωση φαίνεται ότι ελπίζουν σε αυ-

ξηση κατά 400 δις το πολύ, όταν το δημόσιο χρέος της Ιταλίας αγγίζει τα 2 τρις (άλλο τόσο περίπου είναι και το ιδιωτικό χρέος) και την ίδια στιγμή η ανακεφαλαιοποίηση των ευρωπαϊκών τραπεζών απαιτεί πάνω από 5 τρις ευρώ.

Το Eurogroup επανέλαβε πως οι πόροι του ΕFSF θα χρησιμοποιούνται μόνο έπειτα από αίτηση κάποιας «ενδιαφερόμενης» χώρας, η οποία θα λαμβάνει το 20-30% των δανείων της από αυτό το ταμείο. Φυσικά οι δόσεις θα συνοδεύονται από αυστηρούς όρους, δηλαδή μέτρα τα οποία θα καταργούν όλους τους περιορισμούς για το κεφάλαιο και τους εργοδότες και όλα τα δικαιώματα των εργαζομένων σε μισθούς, συντάξεις, ασφάλιση, υγεία κλπ. Τα μέτρα αυτά σημαίνουν ακόμη —όπως γίνεται ήδη στη χώρα μας— το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας της «ενδιαφερόμενης» χώρας για ένα κομμάτι ψωμί, προκειμένου να εξασφαλίσουν οι... δόσεις. Εξάλλου, οι Ευρωπαίοι πίεσαν και την Ιταλία για περαιτέρω μεταρρυθμίσεις, με τον κομισάριο της ΕΕ για τα οικονομικά Όλι Ρεν να αξιώνει την άμεση εφαρμογή του αποφασισμένου πακέτου

λιτότητας και μεταρρυθμίσεων και τη λήψη πρόσθετων μέτρων (πρόσφατα η Ιταλία δανείστηκε με επιτόκιο μεγαλύτερο του 7%). Διαφορετικά, όλοι εκτιμούν ότι η χώρα θα καταλήξει σε τόσο μεγάλες δυσκολίες πληρωμής, ώστε μια χρεοκοπία δεν θα μπορεί να αποκλειστεί. Τόσο η ΕΕ όσο και η Ε.Κ.Τ. ζητούν από τον διορισμένο τραπεζίτη πρωθυπουργό της Ιταλίας Μάριο Μόντι να λάβει άμεσα ακόμη πιο σκληρά μέτρα.

Έτσι, συνολικά, ο ΕFSF, ενώ δεν αποτελεί καμία λύση στην κρίση της ΕΕ, είναι το όχημα για μια άνευ προηγουμένου επίθεση στα πιο βασικά δικαιώματα και κατακτήσεις της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης, μια προσπάθεια των ευρωπαϊκών καπιταλιστών να αλλάξουν βίαια και απότομα τους μεταπολεμικούς συσχετισμούς δύναμης στην Ευρώπη, και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί από τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Σύνοδος του Ο.Η.Ε. για το κλίμα

Στο Ντέρμπαν της Αφρικής, μιας ηπείρου που ήδη πλήττεται σφοδρά από τις κλιματικές αλλαγές στον πλανήτη, ξεκίνησε στις 29 Νοεμβρίου η νέα Σύνοδος του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) για το κλίμα, που θα λήξει στις 9 Δεκεμβρίου. Σε αυτές τις δύο εβδομάδες διαπραγματεύσεων συμμετέχουν δέκα χιλιάδες εκπρόσωποι από 194 χώρες.

Η Σύνοδος ξεκίνησε υπό τη βαριά σκιά δύο εκθέσεων του ΟΗΕ που αναφέρουν και προειδοποιούν ότι τα αέρια του θερμοκηπίου έχουν φτάσει σε επίπεδα ρεκόρ στην ατμόσφαιρα και ότι μια περαιτέρω άνοδος της παγκόσμιας θερμοκρασίας θα φέρει περισσότερες πλημμύρες, ισχυρότερους κυκλώνες και εντονότερες ξηρασίες. Να σημειώσουμε εδώ ότι η κλιματική αλλαγή καθιστά ήδη τα αποτελέσματά της αισθητά, τα οποία σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση οξύνονται ακόμη περισσότερο. Επιβαρύνουν ιδιαίτερα τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες σε όλες τις μεριές του πλανήτη, αλλά ιδιαίτερα στις αναπτυσσόμενες χώρες. Μάλιστα, μελέτες προ τριών ετών, πριν την όξυνση της οικονομικής κρίσης που μαστίζει τον πλανήτη, ανέφεραν ότι μέχρι το 2100 οι επιπτώσεις των κλιματικών αλλαγών (αύξηση της στάθμης της θάλασσας, μειωμένη γεωργική παραγωγή, έλλειψη υδάτινων πόρων, εξάπλωση ορισμένων ασθενειών, πείνα, αναγκαστική μετανάστευση κ.α.) θα οδηγήσουν σε περίπου 3 δισεκατομμύρια θύματα!!!

Βασικό θέμα συζήτησης και σε αυτή τη Σύνοδο αποτελεί το Πρωτόκολλο του Κιό-

το, το οποίο εκπνέει το 2012. Το Πρωτόκολλο του Κιότο είναι η συμφωνία που απαιτεί από 37 βιομηχανικά κράτη να περιορίσουν τις εκπομπές τους κατά 5% σε σχέση με τα επίπεδα του 1990, κι αυτό μέχρι το 2012. Σήμερα, 12 χρόνια μετά από την κύρωσή του, μπορούμε να μιλήσουμε για παταγώδη αποτυχία των στόχων που είχε θέσει. Από τη μια οι ΗΠΑ έχουν αρνηθεί να το υπογράψουν και να το εφαρμόσουν, με βασικό επιχείρημα ότι το Πρωτόκολλο εξαιρεί από τις υποχρεώσεις αναπτυσσόμενες χώρες όπως η Κίνα και η Ινδία. Από την άλλη, η ΕΕ — σθεναρή υποστηρίκτρια του Κιότο — έχει μειώσει τις εκπομπές μόνο κατά 2% μετά την υπογραφή του Πρωτοκόλλου. Θα πρέπει εδώ να αναφέρουμε ότι, από σχετικές εκθέσεις που έχουν παρουσιαστεί, προκύπτει ότι η μείωση δεν οφείλεται στην περιβαλλοντική εναισθησία των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου, αλλά κυρίως στη μεταφορά των ρυπογόνων δραστηριοτήτων του ευρωπαϊκού βιομηχανικού κεφαλαίου σε χώρες εκτός ΕΕ (πρώην ανατολικό μπλοκ και χώρες του Τρίτου Κόσμου). Το πρόβλημα δηλαδή απλά μετατοπίζεται σε άλλες περιοχές του πλανήτη.

Από τη Σύνοδο στο Μπαλί το 2008, οι σύνοδοι των Ηνωμένων Εθνών κάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων χωρίς να μπορούν να καταλήξουν σε μια συμφωνία σχετικά με το τι θα γίνει μετά το 2012, οπότε και λήγει το Πρωτόκολλο του Κιότο. Η κόντρα μεταξύ πλουσιών και φτωχών και εδώ καλά κρατεί. Οι πλούσιες ανεπτυγμένες χώρες πιέζουν για δεσμεύσεις των αναπτυσσόμενων χωρών (η Κίνα βρι-

σκεται στην πρώτη θέση σε παραγωγή εκπομπών, με δεύτερες πλέον τις ΗΠΑ, και η Ινδία στην τέταρτη μετά την ΕΕ) και οι αναπτυσσόμενες προβάλλουν το δικαίωμά τους στην ανάπτυξη και, μέσω αυτού, στην παραγωγή εκπομπών. Δεν φαίνεται να προκύπτει κάτι διαφορετικό στη Σύνοδο στο Ντέρμπαν, αν κρίνουμε από τις διαθέσεις τους.

Οι ΗΠΑ έχουν την πάγια θέση που ήδη αναφέραμε. Ιαπωνία, Καναδάς, Ρωσία και άλλες χώρες δηλώνουν πως δεν θα υπογράψουν νέες δεσμεύσεις αν δεν το πράξουν οι μεγαλύτεροι ρυπαντές του πλανήτη ΗΠΑ και Κίνα. Κίνα, Ινδία και Βραζιλία επιδιώκουν την ανανέωση του Πρωτοκόλλου του Κιότο, επειδή δεν δεσμεύει αυτές για τον περιορισμό των εκπομπών τους, παρά μόνο τις παλιές ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Τα παραπάνω προκαλούν την αγανάκτηση της ομάδας των 48 Λιγότερο Ανπτυγμένων Χωρών (LDC) και της Συμμαχίας των Μικρών Νησιωτικών Κρατών (AOSIS), που αντιμετωπίζουν ήδη τα αποτελέσματα της κλιματικής αλλαγής και πιέζουν για την υπογραφή συμφωνίας μέσα στο 2012.

Πάντως, κάτω από τη σκιά της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, ακόμη και σε θέματα όπου υπήρχε συμφωνία πέρσι στο Κανκούν, φαίνεται ότι τώρα δεν υπάρχει πλέον. Για παράδειγμα, είχε συμφωνηθεί η ίδρυση ενός Πράσινου Κλιματικού Ταμείου ετήσιου ύψους 100 δισεκατομμυρίων δολαρίων μέχρι το 2020, για την υποστήριξη των φτωχότερων χωρών και την προσαρμογή

τους στην κλιματική αλλαγή. Τελικά, ΗΠΑ και Σαουδική Αραβία απέσυραν τη στήριξή τους. Επίσης, ο χρηματοδοτικός μηχανισμός (REDD) για την αντιμετώπιση της παγκόσμιας αποδάσωσης φαίνεται να είναι στον αέρα. Αναμένουμε λοιπόν μια πιθανή κατάρρευση των διαπραγματεύσεων στο Ντέρμπαν, μιας και το ζήτημα της κλιματικής αλλαγής είναι πλήρως επισκιασμένο από τις παγκόσμιες οικονομικές εξελίξεις και δεν υπάρχει και η πίεση των κινητοποιήσεων που γίνονταν στις προηγούμενες Συνόδους για την κλιματική αλλαγή.

Ποια είναι η λύση στο πρόβλημα;

Σίγουρα όχι η εναπόθεση του ζητήματος στα χέρια αυτών που θυσιάζουν τα πάντα για το κέρδος και των οποίων οι πολιτικές οδήγησαν στην κατάσταση που βιώνουμε σήμερα (οικολογική και οικονομική κρίση) και στα χειρότερα που έρχονται. Η λύση βρίσκεται στη δύναμη και τη συντονισμένη δράση των «από κάτω» σε τοπικό αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Στη δημιουργία κινήματος που θα παλεύει για καλύτερο βιοτικό επίπεδο και για τον τερματισμό των καταστροφικών — για τη φύση και τον άνθρωπο — πολιτικών του κεφαλαίου. Θα προβάλλει μια διαφορετική αντίληψη για την οργάνωση και την ανάπτυξη της κοινωνίας και θα παλεύει για να πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, η οποία είναι και η πηγή των υπόλοιπων καταστροφών. Που θα κάνει κτήμα του ότι η οικολογική κρίση δεν είναι απλώς μια απειλή για κάποιο απώτερο μέλλον αλλά συμβαίνει αυτή τη στιγμή και είναι αποτέλεσμα της λειτουργίας της καπιταλιστικής κοινωνίας — κι αυτή πρέπει να ανατραπεί και να αντικατασταθεί με τη σοσιαλιστική.

1η Συνδιάσκεψη ANΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

Μετέωρο βήμα προς ένα «αντικαπιταλιστικό» κόμμα;

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στις 29-30 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε η 1η συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ. Σ' αυτή συμμετείχαν, σύμφωνα με την ανακοίνωση της ANΤΑΡΣΥΑ, 900 σύνεδροι εκπροσωπώντας περίπου 3.000 μέλη. Τα κείμενα που συζητήθηκαν και ψηφίστηκαν ήταν η «Πολιτική Απόφαση» και οι «Οργανωτικές Αρχές».

Στο κείμενο για τις «Οργανωτικές Αρχές της ANΤΑΡΣΥΑ» πραγματοποιείται μια τομή με την μέχρι τώρα οργανωτική κατάστασή της. Η ANΤΑΡΣΥΑ μετεξελίσσεται πλέον από ένα μέτωπο ορισμένων οργανώσεων και αγωνιστών της άκρας αριστεράς σε ένα κόμμα ή τουλάχιστον σε ένα πρόπλασμα κόμματος. Αν και στην πρώτη σειρά του κειμένου ξεκαθαρίζεται ότι η «ANΤΑΡΣΥΑ είναι ένα πολιτικό μέτωπο», στις παρακάτω παραγράφους διατυπώνεται το ακριβώς αντίθετο: η ANΤΑΡΣΥΑ θα έχει πλέον μέλη «όποιοι συμφωνεί με τις βασικές πολιτικές και ιδεολογικές κατευθύνσεις (...), αποδέχεται τις αρχές της δημοκρατικής συγκρότησης, συμμετέχει σε μια τοπική κλαδική επιτροπή, πληρώνει τη συνδρομή του και συμβάλει στην υλοποίηση των αποφάσεων και των πρωτοβουλιών της». Επίσης, ορίζεται συνδιάσκεψη κάθε χρόνο, από την οποία εκλέγεται ένα Πανελλαδικό Συντονιστικό από 101 μέλη (που θα συνεδριάζει τουλάχιστον δύο φορές το χρόνο) και μια Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή με 21 μέλη που «θα έχει και την ευθύνη της υλοποίησης των αποφάσεων της Συνδιάσκεψης και της πολιτικής λειτουργίας και εκπροσώπησης της ANΤΑΡΣΥΑ μέχρι την επόμενη Συνδιάσκεψη». Τέλος, κάθε μέλος θα πρέπει να συμμετάσχει σε μια Τοπική ή Κλαδική Επιτροπή, οι οποίες θα διευθύνονται από Συντονιστική Επιτροπή (που θα κρατά το μητρώο των μελών), θα συνεδριάζουν τακτικά και στις οποίες θα παίρνονται αποφάσεις με απλή πλειοψηφία.

Ανεξάρτητα από το αν αυτή η δομή είναι δημοκρατική ή όχι, η ουσία είναι ότι η ANΤΑΡΣΥΑ μετεξελίσσεται σε ένα κόμμα. Οπότε το ουσιαστικό ερώτημα είναι: **τι είδους κόμμα θα είναι αυτό;** Και αν κρίνουμε από το κείμενο της «Πολιτικής Απόφασης» και την μέχρι τώρα πρακτική της ANΤΑΡΣΥΑ, τότε μάλλον βαδίζουμε προς ένα «αντικαπιταλιστικό» κόμμα παρόμοιου τύπου με αυτά που δημιουργούνται στην Ευρώπη (κυρίως με πρωτοβουλία της ηγεσίας της «Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς») και τα οποία συνιστούν μια **μετάβαση από την αντικαπιταλιστική/επαναστατική αριστερά προς τον κεντρισμό και τον ρεφορμισμό**, παρ' όλα τα προσχήματα που δημιουργούνται για τη συγκάλυψη αυτής της μετάβασης.

Όσον αφορά στο κείμενο της «Πολιτικής Απόφασης», είναι σε γενικές γραμμές αρκετά ελλιπές, θολό, αδύναμο και -το ακόμα χειρότερο- φαίνεται

να αφήνει ανοιχτούς όλους τους δρόμους, μέχρι και προς μια ρεφορμιστική κατεύθυνση. Όπως και να 'χει, οι βασικές αδυναμίες της «Πολιτικής Απόφασης» είναι:

(1) Η ανάλυση για την οικονομική κρίση του παγκόσμιου και ελληνικού καπιταλισμού είναι αρκετά ελλιπής και επιφανειακή, αντανάκλαση όλων των αδυναμιών που έχουν επιδείξει όλες αυτές οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς στην κατανόηση της κρίσης. Αν και στο κείμενο αναφέρεται ότι πρόκειται για μια «δομική κρίση», αυτή κατανοείται μάλλον με την έννοια του βάθους παρά με την έννοια της παρακμής και των αδιεξόδων του καπιταλιστικού συστήματος, της οικονομικής αλλά και κοινωνικής, πολιτικής, πολιτιστικής, ηθικής και οικολογικής κρίσης - και ακόμα λιγότερο με την έννοια της αποτυχίας όλων των στρατηγικών επιλογών της αστικής τάξης να αντιμετωπίσει την κρίση (νεοφιλελευθερισμός, παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη κλπ.). Για να μην αναφερθούμε σε άλλες διατυπώσεις, όπως ότι «η οικονομική κρίση είναι μια κρίση υπερσυσσώρευσης», αντίληψη που υπονοεί ότι η κρίση μπορεί να αντιμετωπιστεί απλά με μια μεγάλη επίθεση στο εργατικό κίνημα. Ιδιαίτερα για τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν αναφέρεται ότι η κρίση του δεν είναι ούτε αντιστρέψιμη ούτε διαχειρίσιμη. Αυτές οι ελλείψεις ή παρανοήσεις της ουσίας της κρίσης όχι μόνο εμποδίζουν την κατανόηση των πολιτικών και κοινωνικών ανακατατάξεων και αλλαγών, αλλά αντικειμενικά ανοίγουν το δρόμο και για μια άλλου είδους διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης, άσχετα αν σε άλλο σημείο του κειμένου αυτή απορρίπτεται.

(2) Οι μεγαλύτερες όμως ελλείψεις του κειμένου έχουν να κάνουν με την κατανόηση της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης καθώς και με μια ουσιαστική αποτίμηση των εξελίξεων όλου του κύματος αγώνων της τελευταίας διετίας - και κατ' επέκταση της πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης των μαζών. Παρά τις λίγες σκόρπιες εκφράσεις όπως «Η αστική πολιτική ηγεμονία κλονίζεται βαθιά κάτω από την επίδραση των αγώνων. Κρίσιμα ρήγματα καταγράφονται στις κοινωνικές συμμαχίες των ηγεμονικών μερίδων του κεφαλαίου...», σε όλο το κείμενο υπάρχει μια υποτίμηση της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης: (α) Της ραγδαίας φτωχοποίησης των εργαζομένων, της εργατικής αριστοκρατίας και των μικροαστικών στρωμάτων, φτωχοποίηση που οδηγεί στην όξυνση της κρίσης του μπλοκ της αστικής εξουσίας

(και κυρίως στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ), της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστικών κομμάτων ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ. (β) Της πολιτικοποίησης-ριζοσπαστικοποίησης των μαζών, της απόρριψη από μέρους τους της καθεστηκίας τάξης (αν όχι του καθεστώτος), της έστω και υποτυπώδους αναζήτησης για κάτι το ριζικά καινούριο και διαφορετικό κ.α.

Ειδικά για τα ρεφορμιστικά κόμματα υπάρχει μια θορυβώδης απουσία της κριτικής τους. Αν και στο κείμενο επιχειρείται ένας διαχωρισμός με λογικές «κυβερνητισμού» ή «λαϊκής εξουσίας μέσα στον καπιταλισμό», δεν υπάρχει ούτε η καταδίκη της ρεφορμιστικής πολιτικής και των ρεφορμιστικών κομμάτων καθώς και της πολιτικής τους την τελευταία διετία. Ακόμη περισσότερο, υπάρχει μια εκκωφαντική σιωπή για την ανικανότητα των ρεφορμιστών να οργανώσουν μια μαζική αντίσταση ή νικηφόρους αγώνες ακόμη και για την υπεράσπιση των σημερινών κατακτήσεων. Κατ' επέκταση, δεν υπάρχει καμία αναφορά στο κείμενο για την ανάγκη όχι μόνο για σύγκρουση με τις κυβερνητικές πολιτικές αλλά και με τη ρεφορμιστική πολιτική (που αποτελεί έναν θανάσιμο κίνδυνο), ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για λαϊκομετωπικές συμμαχίες με τους ρεφορμιστές.

(3) Η βασικότερη αδυναμία όμως είναι οι **ελλείψεις στο σχέδιο αγώνων** όχι μόνο για την αντιμετώπιση της επίθεσης αλλά και για την ανατροπή αυτής της παρηκμασμένης καπιταλιστικής κοινωνίας, όρος που είναι απαραίτητος τόσο για τη δημιουργία των όποιων πολιτικών συμμαχιών όσο και για την πολιτική συγκρότηση των μαζών πάνω σ' ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Ένα τέτοιο σχέδιο αγώνων είναι: (α) Μια ενω-

τική πολιτική, με την ενότητα μέσα στους αγώνες και πάλη για την ενότητα πάνω σε ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων και στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. (β) Η ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του κινήματος, δηλαδή -μαζί με μια ενωτική πολιτική- οι ρήξεις με τις συνδικαλιστικές και ρεφορμιστικές ηγεσίες (δημιουργία αντικαπιταλιστικών τάσεων κ.α.). (γ) Η προώθηση όλων των μορφών αυτοοργάνωσης, αναζωογόνηση και ανάπτυξη των συνδικάτων, δημιουργία νέων συνδικάτων κλπ. (δ) Η προώθηση αποφασιστικών μορφών πάλης κ.α. Ορισμένοι από αυτούς τους άξονες αναφέρονται σκόρπια μέσα στο κείμενο, ενώ άλλοι όχι - αλλά το σημαντικότερο είναι ότι η ANΤΑΡΣΥΑ, έστω κι έτσι, δεν λέει να τα εφαρμόσει στην πράξη και κυρίως δεν φαίνεται να τα χρησιμοποιεί ως βάση για τις πολιτικές της συμμαχίες.

(4) Όλες οι μέχρι τώρα αδυναμίες και κυρίως η τρίτη ολοκληρώνονται με την **επικίνδυνα αόριστη αναφορά του κειμένου στο λεγόμενο «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής»**. Αυτό το υποτιθέμενο αγωνιστικό μέτωπο δεν έχει σαν βάση του ούτε ένα πρόγραμμα σωτηρίας ούτε ένα σχέδιο αγώνων ούτε το συγκεκριμένο στόχο ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος και εγκαθίδρυσης της σοσιαλιστικής κοινωνίας - και δεν αποσαφηνίζεται επίσης (μέσα από τις διάφορες γενικόλογες αναφορές) με ποιες πολιτικές δυνάμεις θα γίνει. Συνεπώς αφήνεται ανοιχτός ο δρόμος και για ένα «νέο ΕΑΜ», δηλαδή για ένα νέο Λαϊκό Μέτωπο, παρά τις σκόρπιες και αδύναμες αμφισβητήσεις μιας ρεφορμιστικής στρατηγικής που υπάρχουν μέσα στο κείμενο.

Μένει λοιπόν να δούμε που θα οδηγήσει αυτή η πολιτική απόφαση - αν και με τις «ασάφειες» της και κυρίως σε συνδυασμό με την μετεξέλιξη της ANΤΑΡΣΥΑ σε κόμμα, πολύ φοβόμαστε ότι ανοίγει πλέον ο δρόμος για ένα «αντικαπιταλιστικό» κόμμα, για μια υποχώρηση προς τον ρεφορμισμό.

Κατέρρευσε η Σκευωρία σε βάρος του σ. Παναγιώτη Βήχου

Το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων της Αθήνας, μετά από συνοπτική διαδικασία, αθώωσε παμψηφεί τον σ. Παναγιώτη Βήχο από την αισχρή κατηγορία της πορνογραφίας ανηλίκων. Αυτή η απίστευτη κατηγορία, που ήταν μια σκευωρία των διωκτικών αρχών (υπηρεσία ηλεκτρονικού εγκλήματος της αστυνομίας, εισαγγελικοί λειτουργοί), ταλαιπώρησε τον σ. Παναγιώτη για σχεδόν 11 ολόκληρα χρόνια. Η ιστορία άρχισε το 2003, γιατί ο σ. Βήχος κατέγγειλε τον Αστυνομικό Διοικητή Σαντορίνης ως επικεφαλής δικτύου μαστροπείας και προαγωγής γυναικών, που πράγματι ήταν σύμφωνα και με τις καταγγελίες εκατοντάδων κατοίκων του νησιού ακόμη και του Μητροπολίτη! Αν και είχαν προηγηθεί άλλες δύο αθωωτικές αποφάσεις, που ωστόσο προσβλήθηκαν από τον εισαγγελέα με τη βοήθεια της αστυνομικής υπηρεσίας, αυτή η σκευωρία έκλεισε μόλις την Τετάρτη 7 Δεκεμβρίου με την αθωωτική απόφαση του Εφετείου.

Σ' αυτή τη μακροχρόνια σκληρή δοκιμασία ο σ. Παναγιώτης, όπως και στις δίκες του, είχε συμπαραστάτες την οικογένειά του και πολλούς συντρόφους και φίλους.

Κυβέρνηση Παπαδήμου

Ομολογία της πολιτικής χρεοκοπίας

Οι βασικές αιτίες της πτώσης της κυβέρνησης Παπανδρέου

Όσο κι αν επιμένουν οι «αναλυτές»/προπαγανδιστές της αστικής τάξης, η αιτία της πτώσης του Παπανδρέου δεν ήταν η φαεινή του ιδέα για δημοψήφισμα. Αυτό ήταν η αφορμή που έδωσε την ευκαιρία σ' όλα τα κέντρα που τον στήριζαν μέχρι τότε να τον ξεφορτωθούν σαν στημένη λεμονόκουπα και να βάλουν σε εφαρμογή τα σχέδιά τους για «συναίνεση» και συγκυβέρνηση των αστικών κομμάτων.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Οι αιτίες της πτώσης του Παπανδρέου και της κυβέρνησής του είναι πολλές - οι βασικότερες είναι:

α) Οι μεγάλοι αγώνες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας και ιδιαίτερα του **τελευταίου εξαμήνου** (κίνημα «Πλατειών» και «Ιουνιανά», 24ωρη Γενική Απεργία 15 Ιουνίου, 48ωρη Γενική Απεργία 28-29/6, καταλήψεις Υπουργείων, δημόσιων οργανισμών και Δήμων, 48ωρη Γενική Απεργία 19-20/10, γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου με την τεράστια πολιτική και συμβολική σημασία τους).

β) Το γεγονός ότι η χούντα κυβέρνησης-τρίκας δεν μπόρεσε να κάμψει τους αγώνες και το εργατικό κίνημα και αντίθετα είχαμε μια πορεία, ανοδική, ριζοσπαστικοποίησης και πολιτικοποίησης, μια εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στην παθητική και την ενεργή αντίσταση, που κατά καιρούς έπαιρνε εξεγερσιακά χαρακτηριστικά και ακόμη με την πιθανότητα και δυνατότητα της μαζικής εξέγερσης να έρχεται όλο και πιο κοντά.

γ) Η οικονομική κρίση χειροτέρευσε ακόμη περισσότερο, το ίδιο η κοινωνική και πολιτική. Ιδιαίτερα η πολιτική κρίση και η κρίση του πολιτικού σκηνικού πήρε τεράστιες διαστάσεις, με αποτέλεσμα, ανάμεσα σ' άλλα, την προγραφή του Παπανδρέου ήδη από τις 15 Ιουνίου με την πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια «συγκυβέρνησης» με τον Σαμαρά και ουσιαστικής απομάκρυνσής του από την εξουσία, πράγμα που θα γίνει τρεις μήνες αργότερα (στο ενδιάμεσο, άλλωστε, η πραγματική εξουσία είχε περάσει στον Βενιζέλο).

Συγκυβέρνηση και Παπαδήμος

Η συγκυβέρνηση και ο Παπαδήμος είναι μια ανοιχτή ομολογία της αποτυχίας του ΠΑΣΟΚ και των πολιτικών που εφάρμοσε. Αυτό δεν σημαίνει ότι η πολιτική της τρικομματικής (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ) κυβέρνησης Παπαδήμου θα είναι διαφορετική. Αντίθετα, όχι μόνο θα είναι ίδια ποιοτικά αλλά το πιο πιθανό θα είναι χειρότερη.

Ο σχηματισμός της κυβέρνησης Παπαδήμου είναι ένα πολιτικό πραξικόπημα των αστικών δυνάμεων, της ΕΕ κλπ. πολύ μεγαλύτερο από την κατάρτηση και την παραμονή στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ. Δεν έχει την παραμικρή νομιμοποίηση, είναι το αποτέλεσμα μιας ακραίας αυτονόμησης της πολιτικής και επομένως είναι μια κυβέρνηση αυτονομημένη από την κοινωνία, με επικεφαλής τον Βοναπάρτη Παπαδήμο. Κανένας δεν μπορεί να αντιταχθεί στην «πολιτική» του, ούτε τα κόμματα που τον στηρίζουν, ούτε το κοινοβούλιο κλπ. Η δύναμή του είναι πέρα και πάνω από αυτά, προέρχεται απ' ευθείας από το κεφάλαιο, τις τράπεζες, την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστές. Μέσω του Παπαδήμου εκφράζεται με **άμεσο τρόπο η δικτατορία** των αγορών, του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, των κερδοσκόπων και των δανειστών, μετατρέποντας τον κοινοβουλευτισμό απλά σε περιβλημά του αστικού πολιτεύματος και τίποτα παραπάνω. Μια εξέλιξη που διαμορφώνεται και στην Ευρώπη, με τη γειτονική Ιταλία να έχει πέσει σε παρόμοια κατάσταση.

Είναι λάθος να συνδεθεί η σύντομη διάρκεια της κυβέρνησης Παπαδήμου, η οποία δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα τελειώσει στις 15 Φεβρουαρίου, με το «έργο» που έχει να επιτελέσει. Αυτή η κυβέρνηση προκειμένου να σώσει τον ελλ. καπιταλισμό θα εφαρμόσει πολιτικές απίστευτης σκληρότητας ενάντια στα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων μαζών. Ωστόσο, πολιτικά είναι αποτέλεσμα της κρίσης και της παρακμής του ελλ. καπιταλισμού και της πολιτικής αδυναμίας της αστικής τάξης - και επιπλέον είναι **ένα πρόπλασμα, ένα υβρίδιο** των μελλοντικών αστικών κυβερνήσεων όχι μόνο στο περιεχόμενο αλλά πολύ πιθανόν και στη μορφή. Δείχνει ακόμα ότι το πολιτικό σύστημα που είχε εγκαθιδρυθεί μετά την μεταπολίτευση, ουσιαστικό στοιχείο του οποίου ήταν ο δικομματισμός, έχει καταρρεύσει και **ότι η αστική τάξη δεν μπορεί να κυβερνάει όπως κυβερνούσε.**

Είναι βέβαια και μια **κυβέρνηση σύγκρουσης των δυο βασικών τά-**

ξεων (αστική - προλεταριάτο). Χωρίζει κοινωνικά, ιδεολογικά και πολιτικά με σχεδόν ξεκάθαρο τρόπο τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις σε δυο στρατόπεδα: υπέρ του Μνημονίου ή κατά, υπέρ της ΕΕ ή κατά, υπέρ των συμφερόντων της αστικής τάξης ή υπέρ των συμφερόντων της εργατικής τάξης, υπέρ των αστικών πολιτικών κομμάτων ή υπέρ των κομμάτων της αριστεράς κλπ.

Ο Παπαδήμος κατά πάσα πιθανότητα θα λειτουργήσει και σαν καταλύτης επιταχύνοντας τις πολιτικές εξελίξεις, τις εξελίξεις στα αστικά κόμματα, στην κρίση του πολιτικού σκηνικού συνολικά - πράγμα που σημαίνει ότι θα επηρεαστούν και οι δυνάμεις που αναφέρονται με τον α' ή β' τρόπο στο εργατικό κίνημα. Με λίγα λόγια η κυβέρνηση Παπαδήμου:

Πρώτον, ενσωματώνει την άκρα δεξιά στον αστικό κορμό για πρώτη φορά μετά τη Μεταπολίτευση, μια τάση υπαρκτή σ' όλη την Ευρώπη - αλλά στη χώρα μας υπάρχει η εξέγερση του «Πολυτεχνείου» που σήμανε την ήττα κυρίως αυτών των δυνάμεων. Ωστόσο, αυτή η εξέλιξη δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Είναι το αποτέλεσμα της μετάλλαξης των αστικών πολιτικών δυνάμεων και κυρίως του ΠΑΣΟΚ, που με λύσσα επιτίθενται στην Μεταπολίτευση και τις κατακτήσεις της, όπως το ρεύμα των Νέων Φιλοσόφων στη Γαλλία πριν 20-25 χρόνια επιτέθηκε ενάντια στη Γαλλική Επανάσταση.

Δεύτερον, επιταχύνει τις εξελίξεις, τις διαφοροποιήσεις μέσα στα αστικά κόμματα, την κρίση του αστικού μπλοκ εξουσίας. Η διάσπαση των αστικών πολιτικών δυνάμεων και γενικά ο θρυσματισμός τους είναι αναπόφευκτα. **Αυτή η κατάσταση από τη μια μεριά διευκολύνει τις «συναυετικές» ή «ενωτικές» κυβερνήσεις των αστικών κομμάτων και από την άλλη ανοίγει το δρόμο, κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες, για κεντροαριστερές κυβερνήσεις.**

Τέλος αλλά όχι τελευταίο σε σημασία: η κυβέρνηση Παπαδήμου σηματοδοτεί την τεράστια ιδεολογική και πολιτική κρίση της αστικής τάξης και της πολιτικοοικονομικής ελίτ. Παρουσιάζουν τον Παπαδήμο σαν σωτήρα, ενώ γνωρίζουν ότι είναι δοτός από το κεφάλαιο και τους Μέρκελ-Σαρκοζί, όπως δοτή είναι και η πολιτική του. Ταυτόχρονα βρίζουν αυτούς που λιβάνιζαν χθες, όπως τον Γιωργάκη και ξετσιπώτα ζητωκραυγάζουν υπέρ των ξένων γκαουλάιτερ Χορστ Ράιχμπαχ και Χανς Φούχτελ, γιατί πιστεύουν ότι θα τους βγάλουν από την κρίση!

ΑΣ ΤΟΥΣ

Το αστικό μπλοκ ενάντια στο εργατικό κίνημα

Η κυβέρνηση Παπαδήμου, που βρίσκεται κάπου στα όρια μιας ανοιχτής παράκαμψης της λαϊκής κυριαρχίας και μιας ανοιχτής συνταγματικής εκτροπής, σηματοδοτεί μια πιο σκληρή επίθεση της αστικής τάξης και των συμμάχων της ενάντια στο εργατικό κίνημα. Σίγουρα στην αρχή (τουλάχιστον) θα έχουμε μια ιδεολογική επίθεση ενάντια στους αγώνες, στην αντίσταση και στο κίνημα γενικότερα - για να περάσουμε μετά σε ανοιχτές πολιτικές και πρακτικές επιθέσεις. Ήδη έχουμε μια ανοιχτή επίθεση ενάντια στη σοσιαλιστική-κομμουνιστική ιδεολογία και μια προσπάθεια εξοβελισμού των σοσιαλιστικών πολιτικών και πρακτικών από την πολιτική ζωή. Είναι τόσο μεγάλη η σύγχυση και η πολιτική τους αδυναμία, ώστε παρουσιάζουν κάθε τι που προέρχεται από το εργατικό κίνημα με μια πρωτοφανή υστερία και καταστροφολογία απευθυνόμενοι στα πιο συντηρητικά και παθητικά κομμάτια της κοινωνίας. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι το Ευρώ και η ΕΕ, όπου απαγορεύεται ακόμη και η συζήτηση για έξοδο και εξαπολύεται μια τρομοκρατία μεταφυσικού χαρακτήρα για αρμαγεδόνες, κολάσεις κλπ.

Της ίδιας ποιότητας προστασία προσπαθούν να επιβάλλουν και για την κυβέρνηση Παπαδήμου, αλλά η αποδοχή της δεν φαίνεται να ξεπερνάει του χθεσινούς μνημονιακούς κύκλους: οικονομικοπολιτική ελίτ, αργυρώνητοι δημοσιογράφοι, αμόρφωτοι διανοούμενοι και καθηγητές, παπάδες και άλλοι αλήτες.

Όμως, η κρίση του ελλ. καπιταλισμού δεν είναι αναστρέψιμη ιδιαίτερα όσο η κρίση στην ΕΕ οξύνεται σε βαθμό που να απειλείται η κατάρρευση του Ευρώ ή και η διάλυσή της, τουλάχιστον με τη μορφή που την γνωρίζουμε. Πολύ περισσότερο η κρίση δεν είναι διαχειρίσιμη. Πολύ σύντομα η κυβέρνηση Παπαδήμου, παρά την τεράστια υποστήριξη που έχει από τους κυρίαρχους κύκλους, θα αποδειχτεί ανίκανη, όπως και οι προηγούμενες δυο (τρεις αν συμπεριλάβουμε και την κυβέρνηση Καραμανλή), να λύσει την κρίση και να τιθασεύσει το εργατικό κίνημα μια προϋπόθεση που χωρίς αυτή δεν υπάρχει μέλλον για το σύστημα. Αντίθετα, όλα δείχνουν ότι η αντίδραση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας θα είναι ακόμη πιο δυναμική απέναντι στον πραγματικό Αρμαγεδόνα που ετοιμάζει σύσσωμο το αστικό μπλοκ (ντόπιο και ξένο) που βρίσκεται πίσω από τον Παπαδήμο.

Ιταλία

«Κυβέρνηση των Τραπεζών»

Στις αρχές Νοέμβρη, ο πρωθυπουργός της Κεντροδεξιάς Συμμαχίας που κυβερνά (με μικρά διαλείμματα) την Ιταλία εδώ και 16 χρόνια, παραιτήθηκε. Ο Μπερλουσκόνι εξαναγκάστηκε σε παραίτηση κυρίως από τις ογκούμενες κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις (χιλιάδες τον αποδοκίμαζαν έξω απ' το προεδρικό μέγαρο τη νύχτα της παραίτησής του) - αλλά και απ' την εμφανή πολιτική αδυναμία της κυβέρνησής του να εφαρμόσει τα νέα μέτρα που ζητά επείγοντως η ΕΕ. Η λύση για το αστικό σύστημα ήταν μια κυβέρνηση τεχνοκρατών/τραπεζιτών, «αναμορφώνοντας» το πολιτικό σκηνικό για δεύτερη φορά τα τελευταία 20 χρόνια.

Από τα «καθαρά χέρια»...

Το 1992, κάτω από τη λαϊκή κατακραυγή για το πολιτικό και οικονομικό σύστημα, ξεκίνησε η επιχείρηση «καθαρά χέρια» απ' τον εισαγγελέα του Μιλάνου Ντι Πιέτρο (σημερινό επικεφαλής του Κόμματος των Αξιών), αποκαλύπτοντας τη διασύνδεση πολιτικών και επιχειρηματιών με τη Μαφία. Ο πρώην πρωθυπουργός και αρχηγός των Σοσιαλιστών Κράξι ομολόγησε και αυτοεξορίστηκε φυγόδικος στην Τυνησία. Κατηγορήθηκαν αλλά απαλλάχτηκαν λόγω αμφιβολιών οι Αντρεότι και Μπερλουσκόνι. Όλα τα πολιτικά κόμματα διαλύθηκαν και μεταμορφώθηκαν. Το ΚΚ διαλύθηκε και μετονομάστηκε σε Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς, ενώ μέλη του δημιούργησαν την Κομμουνιστική Επανάσταση. Οι Χριστιανοδημοκράτες διαλύθηκαν και δημιουργήθηκαν το Λαϊκό Κόμμα και το Χριστιανοδημοκρατικό Κέντρο. Εμφανίστηκαν η νεοφασιστική Εθνική Συμμαχία και η ξενοφοβική, αυτονομιστική Λίγκα του Βορρά. Από κομμάτια του Σοσιαλιστικού και Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος δημιουργήθηκε ο Συνασπισμός της Ελιάς του Πρόντι, που εξελίχτηκε στο σημερινό Δημοκρατικό Κόμμα. Ο Μπερλουσκόνι έφτιαξε τη Φόρτσα Ιτάλια το 1994, που εξελίχτηκε το 2007 μαζί με την Εθνική Συμμαχία στο σημερινό «Λαό της Ελευθερίας». Υπάρχουν πολλά ακόμα μικρότερα κόμματα, που συνθέτουν το παζλ αποπροσανατολισμού και αποπολιτικοποίησης της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

Σ' αυτό συνετέλεσε και η πλήρης μετάλλαξη της Κομμουνιστικής Επανάστασης από εκφραστή των αγώνων στις αρχές της δεκαετίας του 2000 σε σύνταρο στην κυβέρνηση Πρόντι, ψηφίζοντας αντιλαϊκά μέτρα και τη συμμετοχή της Ιταλίας στον πόλεμο του Ιράκ. Έτσι, η συμμαχία της Δεξιάς του Μπερλουσκόνι μπόρεσε να κυβερνήσει για χρόνια, με επικεφαλής έναν επιχειρηματία, μεγιστάνα των ΜΜΕ, περήφανο για τα πάρτι με πόρνες πολυτελείας στις βίλες του!

...στους «καθαρούς τεχνοκράτες»

Με την κρίση στις πόρτες της Ιταλίας, η αστική τάξη αναζήτησε μια πολιτική συνταγή χειραγώγησης του λαού και επιβολής βάρβαρων μέτρων, αδιαφορώντας για το πολιτικό κόστος και τη λαϊκή βούληση - μια χούντα τεχνοκρατών. Η σύνθεση της νέας κυβέρνησης Μόντι είναι χαρακτηριστική: δεν περιλαμβάνει σχεδόν κανένα στέλεχος των αστικών κομμάτων, παρά μόνο «τεχνοκράτες», που στη μεγάλη τους πλειονότητα έχουν άμεση σχέση με τράπεζες, εταιρίες και την Ένωση Βιομηχάνων. Ο Μάριο Μόντι, που επιβλήθηκε ως πρωθυπουργός ενσαρκώνει το πρότυπο του Βοναπάρτη που έχει ανάγκη ο καπιταλισμός στη φάση της τελικής σήψης και παρακμής του: είναι πρώην επίτροπος της ΕΕ και στέλεχος της Goldman Sachs, επίλεκτο μέλος της λέσχης Μπίλντενμπεργκ και (μαζί με τον Παπαδήμο) της διαβόητης «Τριμερούς Επιτροπής», ενός επιτελείου των πιο αδίστακτων νεοφιλελεύθερων κομματιών του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Ο νέος υπουργός του υπερ-υπουργείου Υποδομών και Οικονομικής Ανάπτυξης είναι ο διευθύνων σύμβουλος της Τράπεζας Ιντένσα Σαν Πάολο. Παρόμοιες καταβολές έχουν και οι υπόλοιποι που συμπληρώνουν το 11μελές κυβερνητικό σχήμα, όπου δεν συμμετέχει κανένα πολιτικό πρόσωπο. Την κυβέρνηση Μόντι στηρίζουν το Δημοκρατικό Κόμμα του Μπερσάνι και ο Λαός της Ελευθερίας του Μπερλουσκόνι. Η Λίγκα του Βορρά δήλωσε ότι θα στηρίξει μεμονωμένα μέτρα στα οποία συμφωνεί. Στη Γερουσία, η κυβέρνηση πήρε ψήφο εμπιστοσύνης με 281 υπέρ και 25 κατά. Έτσι «νομιμοποιήθηκε» μια κυβέρνηση που όχι μόνο δεν εκλέχτηκε, αλλά στην οποία δεν συμμετέχει ούτε καν ένας εκλεγμένος απ' τις εθνικές εκλογές! Ο Μπερλουσκόνι δήλωσε αρχικά πως πρόκειται για «μια ανωμαλία της Δημοκρατίας» και ζητούσε να γίνουν εκλογές την άνοιξη. Τώρα, αυτός και ο Μπερσάνι αποδέχονται πως η κυβέρνηση Μόντι θα διαρκέσει ως τις επόμενες εκλογές το 2013!

Συνταγή Τρόικας

Η Ιταλία είναι η 3η μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης. Η απότομη βύθισή της θα κάνει την κρίση της ΕΕ άμεσα καταστροφική. Το δημόσιο χρέος της είναι 2 τρις ευρώ, 120% του ιταλικού ΑΕΠ. Για τη «σωτηρία της ΕΕ και του Ευρώ», εκβιάζοντας τον ιταλικό λαό, ο Μόντι λέει πως χρειάζονται μέτρα για να μη χρεοκοπήσουν όπως η Ελλάδα. Το πρώτο πακέτο μέτρων που ψηφίστηκε περιλαμβάνει:

- αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 66 χρόνια για τους άντρες και στα 62 για τις γυναίκες
- πάγωμα όλων των συντάξεων άνω των 936 ευρώ
- αύξηση του ΦΠΑ από 8% σε 10% και από 21% σε 23%
- φόρο ακίνητης περιουσίας (0,4% στην αξία της 1ης κατοικίας και 0,76% στα υπόλοιπα)
- φορολόγηση των καταθέσεων
- απαγόρευση των συναλλαγών άνω των 1.000 ευρώ με μετρητά
- κατάργηση ορισμένων περιφερειών

Ετοιμάζονται επίσης: αύξηση της φορολογικής κλίμακας, περικοπές στην υγεία, αλλαγή του τρόπου υπολογισμού της σύνταξης και «κίνητρα» για συνταξιοδότηση στα 70 χρόνια, απελευθέρωση όλων των επαγγελματιών, ιδιωτικοποίηση των περιφερειακών και δημοτικών επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας (ενέργεια κ.α.), πάγωμα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, διευκόλυνση των εργοδοτών να κάνουν απολύσεις κ.α.

Στον δρόμο της Ελλάδας και τώρα της χούντας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ του Παπαδήμου, η Ιταλία του Μόντι. Όσο πιο γρήγορα η ιταλική εργατική τάξη συνειδητοποιήσει τι δείχνει το ελληνικό «παράδειγμα» και απαντήσει με αγώνες, τόσο λιγότερα δεινά θα υποστεί απ' τη χούντα των τραπεζών που της επέβαλε η ΕΕ.

■ Άγγελος Φουρντοζής

Φοιτητές

Έξω οι δοσίλογοι της Τρόικας και της Διαμαντοπούλου από τις σχολές

Τρεις μήνες μετά την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, το υπουργείο προχωρά στην εφαρμογή του. Πρώτο κομμάτι είναι η εκλογή/διορισμός των νέων συμβουλίων διοίκησης. Το υπουργείο έχει διορίσει σχεδόν σε όλα πανεπιστήμια πενταμελή μεταβατικά συμβούλια, που θα διοργανώσουν τις εκλογές για την ανάδειξη των αιρετών μελών του συμβουλίου (8 καθηγητές συν 1 φοιτητής). Να σημειωθεί πως το υπουργείο έδειξε τον δρόμο αυταρχισμό και διόρισε δικά του συμβούλια ακόμα και σε πανεπιστήμια των οποίων οι διοικήσεις είναι σύμφωνες με το νόμο και είχαν διορίσει ήδη άλλα! Σε αρκετά ιδρύματα οι εκλογές έχουν οριστεί για τα μέσα Δεκέμβρη αλλά πολύ πιθανό ν' αναβληθούν λόγω των στενών περιθωρίων.

Στόχος του υπουργείου είναι μέχρι το Φλεβάρη, μετά και το διορισμό των υπολοίπων 6 εξωπανεπιστημιακών (επιχειρηματίες, πολιτικοί, «προσωπικότητες») μελών των συμβουλίων, αυτά να πιάσουν δουλειά. Από τα πρώτα καθήκοντά τους, σε συνεργασία με το υπουργείο, θα είναι το περίφημο σχέδιο «**Καλλικράτης στα ΑΕΙ-ΤΕΙ**», που ίσως χρειαστεί και ξεχωριστό νόμο. Αυτό προβλέπει τρομακτικού μεγέθους συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών, ώστε με τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά από τα περίπου 500 τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ να λειτουργούν μόλις τα μισά! Αυτό δεν θα σημαίνει μόνο το κλείσιμο περιφερειακών ΑΕΙ-ΤΕΙ και σποραδικές συγχωνεύσεις, αλλά και ριζικές αλλαγές ακόμα και στα κεντρικά ΑΕΙ-ΤΕΙ των μεγάλων πόλεων. Μετά απ' αυτό, τα νέα συμβούλια διοίκησης θα προσπαθήσουν να εφαρμόσουν πλήρως το νέο νόμο-πλαίσιο, δηλαδή την εφαρμογή του μνημονίου και του μεσοπρόθεσμου στην εκπαίδευση. **Μετά τον «Καλλικράτη» έρχονται τα διδάκτρα, η «αξιοποίηση»-ξεπούλημα της περιουσίας των ΑΕΙ-ΤΕΙ, το κόψιμο όλων των παροχών προς τους φοιτητές** (βιβλία, σίτιση κ.α.), η μαζική εγκατάλειψη-εκδίωξη των φοιτητών καθώς και οι μαζικές απολύσεις διδακτικού και διοικητικού προσωπικού.

Το φοιτητικό κίνημα

Από τη λήξη των καταλήψεων, το φοιτητικό κίνημα δεν επέδειξε κάποια αξιόλογη δράση. Οι συνελεύσεις για τις δύο γενικές απεργίες (19-20/10 και 1/12) και για τη 17η Νοέμβρη ήταν

σχετικά άμαζες και σε πολλές περιπτώσεις με οριακή απαρτία. Αυτό εκφράστηκε και με τη μικρή συμμετοχή των φοιτητών στα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων, με εξαίρεση τις πορείες της 17ης Νοέμβρη.

Στις σχολές το κλίμα είναι -προς το παρόν τουλάχιστον- υποτονικό και με μια επιφανειακή ματιά θα μπορούσε να πει κανείς ότι η χρονιά για τους φοιτητές κυλάει σαν τις προηγούμενες, παρά τα προβλήματα... Είναι φανερό ένα «μούδιασμα» των φοιτητών, που έστω και προσωρινά τους κάνει να στέκονται αμήχανοι μπροστά στην ολοκληρωτική κατάρρευση του μέλλοντός τους, αδυνατώντας να αυτενεργήσουν, να αυτοοργανωθούν, να αγωνιστούν αποτελεσματικά.

Την κατάσταση αυτή επιτείνει η στάση των πολιτικών δυνάμεων. Δεν χρειάζεται να γίνει καν λόγος γι' αυτές που είναι ενάντια στο φοιτητικό κίνημα είτε ανοιχτά (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ) είτε πιο συγκαλυμμένα (ΠΚΣ). Από τις δυνάμεις που συμμετέχουν ενεργά στο φοιτητικό κίνημα και στις πρόσφατες καταλήψεις, τα ΕΑΑΚ φαίνεται να βρίσκονται **εκτός τόπου και χρόνου**. Πέρα από το ότι συνεχίζουν να επικεντρώνουν σε δευτερεύουσες πτυχές του νέου νόμου, δεν κάνουν κανένα σοβαρό απολογισμό για το πρόσφατο φοιτητικό κίνημα (δες ΕΠ Οκτωβρίου), που θα βοηθούσε στην κατανόηση του αναποτελεσματικού τους σχεδίου και θα έδινε ώθηση για να προετοιμαστεί καλύτερα και πιο αποτελεσματικά το φοιτητικό κίνημα για τις δύσκολες μάχες που έχει μπροστά του. Αντ' αυτού, σε διάφορα κείμενα σχημάτων αλλά και στη διακήρυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θριαμβολογούν για το μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα που έδωσε μια πρώτη απάντηση(;) και έδειξε τις εξεγερτικές διαθέσεις της νεολαίας! Χαρακτηριστική είναι και η απουσία οποιασδήποτε αντίδρασης από το χώρο αυτό για την καταπάτηση του ασύλου στο ΑΠΘ στις 17 Νοέμβρη.

Η παρέμβαση της ΣΣΠ

Πέρα από τις καμπάνιες για τις γενικές απεργίες, το Πολυτεχνείο και διάφορες κινητοποιήσεις (απολύσεις στα Goody's και στα φροντιστήρια «Μπαχαράκη» στη Θ/νίκη), η παρέμβαση της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης κινήθηκε σε δύο άξονες: 1) Τι θα σημαίνει για τις ζωές μας το «κούρεμα» των ελληνικών ομολόγων και η νέα δανειακή σύμβαση. 2) Μετά τα γεγονό-

τα της 17ης Νοέμβρη (βλ. σχετικό άρθρο), ότι η κατάργησή του πανεπιστημιακού ασύλου σημαίνει κατά το ήμισυ εφαρμογή του νέου νόμο-πλαίσιο.

Το αμέσως επόμενο διάστημα, πέρα από τα παραπάνω, είναι απαραίτητο σε κάθε σχολή να ξεκινήσει μια παρέμβαση ενάντια στους διορισμένους δοσίλογους της Τρόικας και της Διαμαντοπούλου και γενικότερα σε κάθε προσπάθεια εφαρμογής του νέου νόμο-πλαίσιο. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει ετοιμαστεί για μάχες πολύ μεγαλύτερες από αυτή που έδωσε(;) τον πε-

ρασμένο Σεπτέμβρη, τόσο ενάντια στο νέο νόμο-πλαίσιο και τη διάλυση της δημόσιας παιδείας όσο και ενάντια στη νέα δανειακή σύμβαση (διαρκές μνημόνιο) που θα καταστρέψει ολοκληρωτικά τις ζωές μας. Η ΣΣΠ θα συνεχίσει την παρέμβασή της πάνω σ' αυτά τα θέματα δίνοντας όλες τις δυνάμεις της για την αυτοοργάνωση και την πολιτικοποίηση του φοιτητικού κινήματος, ώστε να είναι αποτελεσματικοί οι αγώνες μας.

■ Γιώργος Θ.

Κάτω τα χέρια από το άσυλο

Την ημέρα της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, στις 17 Νοέμβρη, επέλεξε η χουντική κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας» για να εφαρμόσει για πρώτη φορά την πρόσφατη κατάργηση του ασύλου με το νέο νόμο-πλαίσιο. Την ίδια ώρα δεκάδες χιλιάδες φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα διαδήλωναν ενάντια στη σύγχρονη χούντα κυβέρνησης-τρόικας και τις εξοντωτικές και καταστροφικές πολιτικές της, που έχουν φέρει τον ελληνικό λαό σε κατάσταση χρεοκοπίας.

Μετά το τέλος της διαδήλωσης στη Θεσσαλονίκη, και ενώ κάποιες μικρές έντασης συγκρούσεις που εκτυλίσσονταν μπροστά στο Α.Π.Θ. μεταξύ διαδηλωτών και ΜΑΤ είχαν σχεδόν σταματήσει, δεκάδες άνδρες των ΜΑΤ εισέβαλαν επιδεικτικά στον προαύλιο χώρο του πανεπιστημίου. Μια από τις διμοιρίες των ΜΑΤ εισέβαλε και στην αίθουσα τελετών (!), στην οποία εκείνη τη στιγμή γινόταν συναυλία που διοργάνωνε η πρυτανεία... Με την παρέμβαση φοιτητών που είχαν παραμείνει στο χώρο του Α.Π.Θ. μετά τη διαδήλωση, τα ΜΑΤ αποχώρησαν μετά από μερικά λεπτά.

Κατάργηση του ασύλου - αιτία πολέμου για τους φοιτητές

Η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου σημαίνει κατάργηση όλων των φοιτητικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, την αποδυνάμωση/απαγόρευση του φοιτητικού συνδικαλισμού, των συνελεύσεων, καταλήψεων κ.α. Θα οδηγήσει στην ποινικοποίηση κάθε διαμαρτυρίας, στην επιβολή ενός χουντικού εσωτερικού κανονισμού, στις δικαστικές διώξεις και μηνύσεις, στις συνεχείς επεμβάσεις των ΜΑΤ και της ασφάλειας ή στη δημιουργία μιας πανεπιστημιακής αστυνομίας. Πάνω απ' όλα, χωρίς άσυλο δεν υφίσταται δωρεάν παιδεία, αφού θα καταργηθεί κάθε έλεγχος των εργαζομένων, του λαού και κυρίως των φοιτητών πάνω στα πανεπιστήμια. Γι' αυτό, κάθε προσπάθεια κατάργησης στην πράξη του ασύλου από την κυβέρνηση πρέπει να αποτελεί αιτία πολέμου για το φοιτητικό κίνημα, όπως και η κάθε προσπάθεια για εφαρμογή του νέου νόμο-πλαίσιο (βλέπε διπλανό άρθρο).

Όσο κι αν ακόμα το πανεπιστήμιο φαίνεται να λειτουργεί κανονικά παρά τα προβλήματα, η κατάστασή του είναι ήδη τραγική. Λόγω της περικοπής των δαπανών (πάνω από 50% την τελευταία τριετία) τα περισσότερα πανεπιστήμια δεν έχουν να πληρώσουν ούτε για ρεύμα και θέρμανση. Τη νέα χρονιά οι δαπάνες θα μειωθούν ακόμα περισσότερο με το νέο προϋπολογισμό και σε συνδυασμό με την εφαρμογή του νέου νόμο-πλαίσιο η κατάσταση στα ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας θα γίνει ανεξέλεγκτη. Επειδή οι αντιδράσεις και οι αγώνες των φοιτητών απέναντι σ' αυτές τις αλλαγές είναι δεδομένες, η κυβέρνηση χρειάζεται τα ΜΑΤ και την αστυνομία μέσα στα πανεπιστήμια, για να επιβληθούν διδάκτρα, να ξεπουλήσουν το πανεπιστήμιο και να σταματήσουν κάθε φωνή διαμαρτυρίας και αγώνα απέναντι στη χούντα κυβέρνησης-τρόικας.

Ο αγώνας στα Goody's του Λ. Πύργου

Στα τέλη Δεκεμβρίου, η εργοδοσία στα Goody's του Λευκού Πύργου, στο κλίμα του ΔΝΤ, της δοσίλογης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και των καπιταλιστών, αφού είχε ήδη απολύσει αρκετούς εργαζόμενους, προσπάθησε να περάσει σε μια επίθεση για την πλήρη κατάργηση των εργατικών δικαιωμάτων στο κατάστημα (αλλαγές συμβάσεων, μείωση ρεπό και μισθών κλπ.) - μάλιστα με την απειλή ότι «ή δέχεστε ή θα απολυθούν κι άλλοι».

Με πρωτοβουλία του συναδέλφου Γ. Τσουκαλά, η πλειοψηφία των εργαζομένων στο κατάστημα αποφάσισε να αντιδράσει. Οργανώθηκαν στο Συνδικάτο Επιτσιτισμού-Τουρισμού, δημιούργησαν επιτροπή, προχώρησαν σε καταγγελίες στην Επιθεώρηση Εργασίας και κατάφεραν να αναχαιτίσουν αυτή την επίθεση. Όμως η «εργασιακή ειρήνη» δεν κράτησε πολύ. Η εργοδοσία, αφού με διάφορες μεθοδεύσεις (επιβολή εκ περιτροπής εργασίας, αλλαγή πόστων, εντατικοποίηση κ.α.) δεν κατάφερε να κάμψει τις αντιστάσεις των εργαζομένων, κατέφυγε σε νέες απολύσεις, **στήνοντας σκευωρίες εναντίων των εργαζομένων**. Στις 4/10 απέλυσε τον Γ. Τσουκαλά, εργαζόμενο του καταστήματος για 10 χρόνια, μ' ένα σχέδιο που είχε στηθεί μήνες πριν. Βρήκε έναν καλοθελητή της, τον Σταύρο Αλεξίου, εργαζόμενο του καταστήματος, που δέχτηκε να κάνει μήνυση για «βιασπραγία» εναντίον του συναδέλφου του Γ. Τσουκαλά, έτσι ώστε η εργοδοσία να μπορέσει να απολύσει τον τελευταίο.

Με πρωτοβουλία της «Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επιτσιτισμό» δημιουργήθηκε μια Επιτροπή Αλληλεγγύης στον απολυμένο εργαζόμενο και ξεκίνησε ένας αγώνας με παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα για την επαναπρόσληψή του.

Στις 30/11, η εργοδοσία απέλυσε και τη σύζυγο του απολυμένου, την Π. Κατσιγιάννη, εργαζόμενη κι αυτή στο κατάστημα για 10 χρόνια, αφού προηγουμένως της είχε στείλει εξώδικο ότι δήθεν «δεν κάνει καλά τη δουλειά της». Η απόλυση αυτή έγινε τόσο για λόγους αντεκδίκησης απέναντι στις παραστάσεις διαμαρτυρίας όσο και γιατί η συναδέλφισσα συνέχισε να αντιστέκεται και μάλιστα τους είχε πει ότι θα συμμετείχε στη γενική απεργία στις 1 Δεκεμβρίου!

Τρομοκρατία & τραμποκισμοί δεν θα περάσουν!

Τώρα η εργοδοσία προσπαθεί να φασιστικοποιήσει το κλίμα μέσα στο κατάστημα λέγοντας «ότι απαγορεύονται τα πηγαδάκια» και ότι «το θέμα των απολύσεων έχει τελειώσει». Μάλιστα έχει τοποθετήσει κάμερες μέσα και έξω από το κατάστημα. Τρομοκρατεί τους εργαζόμενους, λέγοντάς τους ότι αν δεν σταματήσει τις διαμαρτυρίες η Επιτροπή Αλληλεγγύης δεν πρόκειται να πληρωθούν (ο μισθός του Οκτώβρη και του Νοέμβρη δεν έχει ακόμη καταβληθεί). Επίσης, τους λέει ότι όποιος πάει με το Σωματείο θα απολυθεί, ενώ παράλληλα εφαρμόζει στην πράξη την επίθεση που είχε ξεκινήσει.

ΜΕΤΡΟ: Κάτω η τρομοκρατία ενάντια στους αγωνιστές

Η δολοφονική επίθεση ενάντια στον πρόεδρο του Σωματείου Εργαζομένων στο ΜΕΤΡΟ Αντώνη Σταματόπουλο και τον Δημήτρη Κατσαφάδο, έναν από τους 280 απολυμένους συμβασιούχους του ΜΕΤΡΟ, πέρα από το ότι είναι μια πράξη εγκληματική, όπως και η επίθεση ενάντια στην Κωσταντίνα Κούνεβα, είναι και μια πράξη συμβολική, που στόχο έχει ολόκληρη την εργατική τάξη και ειδικά όλους όσους μέσα στις γραμμές της κρατάνε το φρόνημα ψηλά και δίνουν σκληρούς αγώνες για την υπεράσπιση των συμφερόντων της.

Η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ στον ΗΣΑΠ, που εδώ και δυο χρόνια αρνείται κάθε αγώνα ενάντια στα μνημόνια και κάθε κοινή δράση των δύο σωματείων, κάλεσε τον πρόεδρο του σωματείου του ΜΕΤΡΟ σε κοινή σύσκεψη στον Πειραιά. Εκεί επιτέθηκαν φραστικά στον Αντώνη Σταματόπουλο για την κριτική που ασκεί εναντίον τους για την απεργοσπαστική και φιλοκυβερνητική τους στάση και ο συνδικαλιστής της ΠΑΣΚΕ και **πρόεδρος των εργαζομένων του ΗΣΑΠ Κώστας Δήμας**, αφού τον απείλησε, πρωταγωνίστησε μαζί με μια ομάδα δολοφόνων τραμπούκων στον άγριο ξυλοδαρμό των δύο εργαζομένων, που διακομίστηκαν στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας.

Αυτή η προσχεδιασμένη δολοφονική επίθεση ενά-

νήσει το 2010, μειώνοντας αυθαίρετα τις ώρες εργασίας των εργαζομένων, με συνέπεια τη μείωση των μισθών έως και 300 ευρώ και την κατάργηση του 8ωρου και του 5μερου!

Στις παραστάσεις διαμαρτυρίας της Επιτροπής Αλληλεγγύης, η εργοδοσία έχει απαράδεκτη και επιθετική συμπεριφορά, σπρώχνοντας, βρίζοντας και απειλώντας όσους συμμετέχουν, ενώ την Πέμπτη 1 Δεκεμβρίου, ημέρα πανεργατικής απεργίας, χτύπησε και μέλη του Δ.Σ. του Συνδικάτου Επιτσιτισμού-Τουρισμού και αλληλεγγύη! Η αστυνομία και η ασφάλεια Θ/νίκης, δείχνοντας τρομερό ζήλο, καλύπτει την εργοδοσία και κάνει εξακριβώσεις στοιχείων πριν και μετά τις κινητοποιήσεις στους αγωνιστές της Επιτροπής Αλληλεγγύης.

Τα χαρακτηριστικά και η σημασία του αγώνα

Είναι αξιοσημείωτη η αποφασιστικότητα των εργαζομένων αλλά και των αλληλεγγύων, να παλέψουν για όσο καιρό χρειαστεί τόσο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους μέσα στο χώρο εργασίας όσο και για την επαναπρόσληψή τους, δίνοντας έτσι το παράδειγμα για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται οι απολύσεις στην σημερινή συγκυρία.

Ο αγώνας αυτός είναι **μια πλευρά του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου** και των αγώνων που έδωσε και συνεχίζει να δίνει η εργατική τάξη, η νεολαία και τα λαϊκά στρώματα, που εκφράστηκε με το κίνημα των πλατειών, με διάφορες κορυφώσεις («Ιουνιανά», 48ωρες Απεργίες, καταλήψεις υπουργείων κλπ.). Είναι συνέχεια και εξέλιξη μιας σειράς αγώνων του προηγούμενου διαστήματος στον κλάδο του Επιτσιτισμού-Τουρισμού (καταστήματα Banquet, Applebees, Καφενάει κ.α.).

Η βασική μορφή πάλης, οι παραστάσεις διαμαρτυρίας, είναι μια ιδιότυπη «απεργία διαρκείας» που μπλοκάρει άμεσα την κερδοφορία του εργοδότη. Η αυτοοργάνωση μέσω της Επιτροπής Αλληλεγγύης είναι ένα βασικό μέσο για να ξεπερνιούνται οι ξεπουλημένες και αναποτελεσματικές ηγεσίες των συνδικάτων (το συνδικάτο ελέγχεται από το ΠΑΜΕ και για τους γνωστούς λόγους «κομματικής καθαρότητας» δεν έχει δώσει την παραμικρή βοήθεια στον αγώνα, αν δεν τον έχει σμποτάρει ανοιχτά) και να ελέγχεται ο αγώνας από τα κάτω και να ανοίγεται σ' όλη την κοινωνία.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επιτσιτισμό πρέπει να δώσει όλες τις δυνάμεις της για τη νικηφόρα έκβαση αυτού του αγώνα, με την περαιτέρω μαζικοποίησή του, τη διεύρυνση της Επιτροπής Αλληλεγγύης και τη μετατροπή της σ' ένα «κέντρο αγώνα».

- **Άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων Γ.**

Τσουκαλά και Π. Κατσιγιάννη

- **Να αποσυρθεί η ψευδομήνυση του Στ. Αλεξίου.**

- **Να καταβληθούν άμεσα τα δεδουλευμένα**

ντια στους εργαζόμενους του ΜΕΤΡΟ δεν ήταν το αποτέλεσμα μιας διαμάχης μεταξύ συνδικαλιστών, όπως έτρεξαν να πουν τα αστικά ΜΜΕ. Αυτή η επίθεση είναι το αποτέλεσμα της δολοφονικής πολιτικής ενάντια στους εργαζόμενους και την εφαρμογή της από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αυτή τη θανάσιμη γάγγραινα, που έχει αναδειχθεί ο πιο πιστός υπηρέτης του συστήματος και ως το μεγαλύτερο εμπόδιο για την ανάπτυξη των αγώνων των εργαζομένων.

Το μακρύ χέρι της γραφειοκρατίας, που με τη βοήθεια του κράτους/παρακράτους χτυπά και τρομοκρατεί τους αγωνιστές εργαζόμενους πρέπει να κοπεί! Οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν άμεσα την απάντησή τους σε τέτοιου είδους φασιστικές πρακτικές, να πάρουν στα χέρια τους τα σωματεία τους, διώχνοντας τη θανάσιμη γάγγραινα των γραφειοκρατών και προχωρώντας στην κλιμάκωση του αγώνα με απεργίες διαρκείας και καταλήψεις για την ανατροπή της χούντας του μνημονίου και των τοκογλύφων, που μας μετατρέπει σε κολίγους του 21ου αιώνα.

Να τιμωρηθούν άμεσα οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί της δολοφονικής επίθεσης!

Οι εργαζόμενοι δεν τρομοκρατούνται - Να τσάκισουμε τους τραμπούκους και τους πολιτικούς τους υποκινήτες!

Από την δράση μας

Κινητοποιήσεις στα Φροντιστήρια «Μπαχαράκη»

Το βάθεμα της οικονομικής κρίσης και η προσπάθεια κατάργησης των εργατικών δικαιωμάτων που επιχειρεί η κυβέρνηση μέσω του μνημονίου και του μεσοπρόθεσμου προγράμματος, έχει αυξήσει την επιθετικότητα της εργοδοσίας απέναντι στους εργαζόμενους.

Στο χώρο των φροντιστηρίων, ακόμα και την περίοδο που η οικονομική κρίση δεν είχε εκδηλωθεί με τη σημερινή σφοδρότητα, η μερική απασχόληση με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου αποτελούσε την αποκλειστική μορφή εργασίας. Σήμερα -και με δεδομένη την αυξημένη ανεργία- οι εργαζόμενοι εκπαιδευτικοί στα φροντιστήρια δέχονται μια άνευ προηγουμένου επίθεση με μειώσεις μισθών έως και 50%, κατάργηση επιδομάτων-δώρων, απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία με ελαστικά ωράρια κ.α.

Η μεγάλη ανεργία των εκπαιδευτικών, μετά και την δραματική μείωση των προσλήψεων στο Δημόσιο, έχει αποχαλινώσει τους εργοδότες. Η εργοδοσία στα φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης «Μπαχαράκη» (ένα από τα μεγαλύτερα φροντιστηριακά συγκροτήματα της Θεσσαλονίκης), εκμεταλλευόμενη την ανασφάλεια των εκπαιδευτικών, επιβάλει την ελαστική και κακοπληρωμένη εργασία. Κάθε χρόνο προσλαμβάνονται στο φροντιστήριο αρκετοί έμπειροι καθηγητές για λιγοστές ώρες. Με την τακτική αυτή, η εργοδοσία -εκτός από την ευελιξία στο πρόγραμμα λειτουργίας- διαλύει τη συνοχή των συναδέλφων, προωθώντας τον ανταγωνισμό. Την ίδια στιγμή, παραβιάζει κατάφωρα τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και την εργατική νομοθεσία, δεν καταβάλλει το προβλεπόμενο από το νόμο ωρομίσθιο, δεν πληρώνει το προσωπικό κατά τις ημέρες των διακοπών Χριστουγέννων και Πάσχα και δεν καταβάλλει την αποζημίωση άδειας με τη λήξη της σύμβασης.

Στις 9/11, μόλις λίγες μέρες πριν την έναρξη των μαθημάτων, ανακοινώθηκε στον καθηγητή Φυσικής Γ. Παπαγιάννη (εργάζεται στο φροντιστήριο από το 2007) ότι δεν θα ανανεωθεί η σύμβασή του τη νέα χρονιά. Ο λόγος είναι το γεγονός ότι αντέδρασε στην πρόταση της εργοδοσίας για τετράωρη εβδομαδιαία απασχόληση και διεκδίκησε δεδουλευμένα που του οφείλονται. Η εκδικητική και καταχρηστική απόλυση / μη επαναπρόσληψη του συναδέλφου, συνδέεται αναμφισβήτητα με την συνδικαλιστική του ιδιότητα και δράση. Ο Γ. Παπαγιάννης είναι αγωνιστής της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών και αποτελεί ιδρυτικό μέλος του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/νίκης (ΣΜΕΘ) στην ιδιωτική εκπαίδευση (φροντιστήρια, ΙΕΚ, ΚΕΚ, ωδεία, γυμναστήρια, βρεφονηπιακοί σταθμοί κλπ.). Από το 1999 έως το 2010 εκλεγόταν συνεχόμενα στο ΔΣ του ΣΜΕΘ, ενώ τον Οκτώβριο του 2009 πρωτοστάτησε μαζί με άλλους ωρομισθίους και αναπληρωτές εκπαιδευτικούς της α' βάθμιας και β' βάθμιας εκπαίδευσης στη δημιουργία του Πανελλαδικού Σωματείου Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών, στο οποίο σήμερα είναι πρόεδρος.

Από την στιγμή κοινοποίησης της απόλυσης, το ΣΜΕΘ έχει ξεκινήσει έναν αγώνα για την επαναπρόσληψη του συναδέλφου. Ο εργοδότης, από τις πρώτες μέρες των κινητοποιήσεων, έστειλε εξώδικο προς αυτόν και προς το Σωματείο, απειλώντας με μηνύσεις αν δεν σταματήσουν οι παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το φροντιστήριο. Ταυτόχρονα, εντείνοντας την επίθεσή του, ξεκίνησε μια απίστευτη εκστρατεία αφόρητων πιέσεων προς τους συναδέλφους για να υπογράψουν ένα κατάπτυστο και συκοφαντικό κείμενο, που καταγγέλλει και στρέφεται κατά του συνάδελφου, του Σωματείου αλλά και του συγκεκριμένου αγώνα.

Όμως, η έντονη αντίδραση της πλειοψηφίας των καθηγητών του φροντιστηρίου να υπογράψουν το κείμενο, η αναφορά της Επιθεώρησης Εργασίας για παράνομη απόλυση καθώς και οι συνεχιζόμενες κινητοποιήσεις, έχουν οδηγήσει σε αδιέξοδο την εργοδοσία. Ο αγώνας του ΣΜΕΘ εδώ και τρεις μήνες δεν θα σταματήσει παρά μόνο όταν ο συνάδελφος-συνδικαλιστής Γ. Παπαγιάννης επαναπροσληφθεί και η εργοδοσία ανακαλέσει το απαράδεχτο εξώδικο και το κατάπτυστο κείμενο υπογραφών που διακινεί.

Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης

«Η Κίνα δεν μπορεί να σώσει τον κόσμο από την κρίση»

**του οικονομολόγου Ζ. Σανού
Μετάφραση από το International Viewpoint του Νοεμβρίου
(οι υπογραμμίσεις δικές μας)**

Ενώ η Βόρεια Αμερική και η Ευρώπη επλήγησαν έντονα από τη διεθνή κρίση του 2008, η Κίνα αντιστάθηκε χάρη σ' ένα σχέδιο σωτηρίας που συνδύαζε τεράστιες δημόσιες δαπάνες, χαμηλά επιτόκια και επιδότηση της κατανάλωσης [...].

Μια πιο προσεκτική ματιά αποκαλύπτει ότι τα πραγματικά προβλήματα βρίσκονται μπροστά. Οι κινέζοι εργάτες δεν ανέχονται άλλο πια την υπερεκμετάλλευση. Το καλοκαίρι του 2010 εξαπλώθηκε ένα απεργιακό κύμα [...] για αυξήσεις στους μισθούς, βελτίωση των συνθηκών εργασίας και το δικαίωμα να οργανώνονται και να διαπραγματεύονται. Ο πληθωρισμός, ιδίως στα τρόφιμα, που αυξάνεται γοργότερα από τα μέσα του 2010, προσθέτει ένα ακόμα πρόβλημα στους εργαζόμενους και μια επιπλέον ανησυχία στην κυβέρνηση [...] που κάνει ότι μπορεί προκειμένου να αποτρέψει κάθε «μόλυνση» από τις δημοκρατικές επαναστάσεις στις αραβικές χώρες [...].

Η επίδραση της κρίσης, υπήρξε, ως τώρα, περιορισμένη στην Ασία και την Κίνα. Οι ασιατικές τράπεζες δεν είχαν δεσμευτεί ιδιαίτερα με επισφαλή δάνεια και τοξικά προϊόντα, αντίθετα από τις ευρωπαϊκές. Οι ασιατικές χώρες δεν στηρίχθηκαν για χρηματοδότηση στα βραχυπρόθεσμα κεφάλαια και τραπεζικά δάνεια [...] Οι περισσότερες και ιδίως η Κίνα είχαν συσσωρεύσει τεράστια νομισματικά αποθέματα και κατάφεραν να αντιμετωπίσουν τη φυγή κεφαλαίων στα τέλη του 2008.

Οι ασιατικές χώρες επλήγησαν κυρίως από την πτώση των εξαγωγών τους λόγω της κάμψης της ζήτησης σε Βόρεια Αμερική και Ευρώπη. [...]

Προκειμένου να απορροφήσουν το σοκ [...] εφόρισαν πρωτόγνωρα -για την περιοχή- σχέδια διάσωσης, αντίθετα απ' ό,τι το 1997-1999, όταν τα σχέδια «δομικής προσαρμογής» του ΔΝΤ επιδείνωσαν την κρίση. Το σχέδιο της Κίνας τραβάει την προσοχή λόγω του μεγέθους του: 585 δις δολάρια (13,3% του ΑΕΠ) επρόκειτο να δαπανηθούν σε διάστημα δύο ετών. Τα σχέδια διάσωσης των ασιατικών χωρών ανέρχονταν κατά μέσο όρο στο 7,5% του ΑΕΠ, έναντι 2,8% στις χώρες του G7. Επιπλέον [...] προσανατολιζόνταν περισσότερο στις δημόσιες δαπάνες [...]. Οι ασιατικές χώρες πρόσφεραν το 80% της αύξησης δημόσιων δαπανών σε σύγκριση με 20% από τις χώρες του G20. [...] Αυτές οι δημόσιες δαπάνες συνοδεύτηκαν από μια επεκτατική νομισματική πολιτική. Το μέσο επιτόκιο των κεντρικών ασιατικών τραπεζών μειώθηκε 2,25 μονάδες, πέντε φορές περισσότερο απ' ό,τι στην προηγούμενη κρίση. Το τραπεζικό σύστημα συνέχισε να δουλεύει, ενισχύοντας την ανάπτυξη.

Σε χώρες όπως το Βιετνάμ και η Κίνα, η επεκτατική νομισματική πο-

λιτική (και όχι οι δημόσιες δαπάνες) έπαιξε κυρίαρχο ρόλο.

[...] η επέκταση της πίστωσης ήταν αυτή που πρωταγωνίστησε το 2009 με μια θεαματική αύξηση 31%. Έπεσε και αυτή το 2010 στο 4%, όταν η κινέζικη κυβέρνηση αποφάσισε να «καλλμάρει» την οικονομία, ώστε να αποτρέψει το «εύκολο χρήμα» και μαζί μια νέα κερδοσκοπική φούσκα [...].

Δεύτερο, η κατανάλωση των νοικοκυριών παρέμεινε σταθερή, καθώς η απασχόληση δεν κατέρρευσε [...] ιδίως στην Κίνα, εκατοντάδες χιλιάδες εσωτερικοί μετανάστες εργάτες επέστρεψαν στο εσωτερικό της χώρας το χειμώνα του 2008 ή έμειναν εκεί ως τον Φεβρουάριο του 2009. Επειδή, όμως, η οικονομία ανέκαμψε την άνοιξη του 2009, πολλοί από αυτούς ξαναγύρισαν στις πόλεις, καθώς εκεί μπορούν να βρουν πιο καλοπληρωμένες δουλειές.

Τρίτο, [...] οι κινέζικες εξαγωγές έπεσαν [...] αλλά δεν κατέρρευσαν και σύντομα ανέκαμψαν [...]. Με δεδομένη την υψηλή συμμετοχή (γύρω στο 50%) των εισαγωγών στο κόστος των κινέζικων εξαγωγών, η πτώση των εισαγωγών κατά το ίδιο ποσοστό με τις εξαγωγές διατήρησε το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών σχεδόν διαρκώς θετικό (αν και μειώθηκε σε μέγεθος). Αυτό αποκαλύπτει τόσο την ανθεκτικότητα της Κίνας απέναντι στα εξωτερικά σοκ, όσο ταυτόχρονα και τις αδυναμίες της.

Ο μύθος της αποσύνδεσης της Ασίας από τον υπόλοιπο κόσμο. [...] Για να είναι λιγότερο ευάλωτες στην κρίση [...] η Ανατολική και Νοτιοανατολική Ασία χρειάζεται να απορροφήσουν ένα σημαντικό και αυξανόμενο κομμάτι της παραγωγής τους σε τελικά προϊόντα. Παρόλο που το εσωτερικό εμπόριο της Ανατολικής Ασίας έχει αυξηθεί από την έναρξη της κρίσης, δεν έχει όμως φτάσει σε επίπεδο να μπορεί να αποσβέσει την παγκόσμια συρρίκνωση του εμπορίου. [...] η Κίνα και η υπόλοιπη Ασία απέχουν ακόμα πολύ από το να παραγκωνίσουν τις ΗΠΑ, που έχουν τις μεγαλύτερες [...] Η πιο αισιόδοξη πρόβλεψη [...] δείχνει ότι, με τους σημερινούς ρυθμούς, οι 22 ασιατικές χώρες της «ανάπτυσσόμενης Ασίας» θα ξεπεράσουν την κατανάλωση των χωρών του ΟΟΣΑ μέχρι το 2030. Όλες αυτές οι προβλέψεις στηρίζονται σε αισιόδοξα σενάρια και απέχουν πολύ από το να είναι αίσιογρες με δεδομένη την τρέχουσα διεθνή κρίση.

Για να «αποσυνδεθεί» από τον υπόλοιπο κόσμο (τουλάχιστον σχετικά, καθώς δεν μπορεί να υπάρξει μια απόλυτα ανεξάρτητη περιοχή [...]), η Ασία και κυρίως η Κίνα πρέπει να εξι-

σπορηθήσει την οικονομία της περιορίζοντας την ανάπτυξη που βασίζεται στις εξαγωγές και διευρύνοντας την εγχώρια αγορά. [...] η Κίνα πρέπει να επανεκτιμήσει, εν μέρει, τη συναλλαγματική της ισοτιμία ώστε να μειώσει την τιμή των εισαγωγών της -και έτσι το κόστος των προϊόντων που παράγει για την εσωτερική αγορά- και να κάνει τις εξαγωγές λιγότερο επικερδείς απ' ό,τι τώρα. Δεύτερο και πιο σημαντικό, πρέπει να αυξήσει σημαντικά τους πραγματικούς μισθούς [...], ώστε η εσωτερική κατανάλωση να μπορέσει να ανακάμψει από το σημερινό εξαιρετικά χαμηλό επίπεδο (35% του ΑΕΠ). Αυτή είναι η πλέον ευαίσθητη απόφαση καθώς οι κινέζοι κεφαλαιστές και γραφειοκράτες έχουν συνηθίσει να ζουν πλουσιοπάροχα χάρη στα τεράστια κέρδη που παρέχουν οι κρατικές και οι ιδιωτικές επιχειρήσεις στις πλάτες των υπερεκμεταλλεζόμενων εργαζομένων. Τρίτο, πρέπει να αυξήσει το επιτόκιο, που είναι σήμερα πολύ χαμηλό, ώστε να αποθαρρύνει τις πολύ υψηλές επενδύσεις στη βιομηχανία έντασης κεφαλαίου και να επαναπροσανατολίσει την οικονομία ευνοώντας τις εγχώριες υπηρεσίες όπως εκπαίδευση, υγεία, στέγαση, πολιτισμός και ελεύθερος χρόνος [...] έχει κάνει κάποια πρόοδο προς αυτή την κατεύθυνση αλλά απέχει ακόμα πολύ από τον αντικειμενικό στόχο.

Μπορεί η Κίνα να αντισταθεί σε μια νέα ύφεση; Το 2011, η διεθνή κρίση μπήκε σε μια νέα φάση. [...] Μια δεύτερη ύφεση είναι καθ' οδόν και θα υπάρξει μια δεύτερη καθίζηση του παγκόσμιου εμπορίου. Οι κινέζικες και ασιατικές εξαγωγές θα πληγούν και πάλι [...]

Η Κίνα και η Ασία δεν μπορούν να ξεκινούν μια πολιτική μαζικών δημοσίων δαπανών ή να επεκτείνουν μαζικά την πίστωση κάθε δυο χρόνια. Τα τελευταία σχέδια διάσωσης έχουν δημιουργήσει προβλήματα [...] στην περίπτωση της Κίνας, απότομη αύξηση των μη εξυπηρετούμενων δανείων στις τράπεζες, πληθωρισμό, κερδοσκοπικές φούσκες στα ακίνητα και στο χρηματιστήριο. [...] η σωτηρία των τραπεζών και των εξαιρετικά χρωμαμένες τοπικών αρχών θα κόστιζε πολλά και αν οι εργαζόμενοι πρέπει να πληρώσουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η εξισορρόπηση της ανάπτυξης προς όφελος της εγχώριας ζήτησης θα πρέπει να μεταταθεί πιο μακροπρόθεσμα - και μαζί του ο μύθος ότι η Κίνα [...] θα καταφέρει να βγάλει τον κόσμο από την κρίση.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Με μεγάλες αλλά μάταιες «επιχειρήσεις-σκούπα» προπαθεί η αμερικάνικη αστυνομία να ξεμπερδέψει με το κίνημα καταλήψεων. Περισσότεροι από 1.500 αστυνομικοί επιστρατεύτηκαν στις 30 Νοέμβρη στο Λος Άντζελες για να διαλύσουν το κέντρο διαμαρτυρίας σε πάρκο απέναντι από το δημαρχείο. Συνελήφθησαν περισσότεροι από 200 αγωνιστές, ωστόσο η κατασκηνωση συνεχίστηκε σε διπλανό πάρκο, όπου το βράδυ πραγματοποιήθηκε εκ νέου λαϊκή συνέλευση.

Ανάλογη επίθεση με 50 συλλήψεις εξαπολύθηκε στη Φιλαντέλφια. Αμέσως πραγματοποιήθηκε διαδήλωση από εκατοντάδες πολίτες που απαίτησαν την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων.

Στο Πανεπιστήμιο Ντέιβις της Καλιφόρνια η πρύτανης κάλεσε την αστυνομία, η οποία ψέκασε με σπρέι πιπεριού τους φοιτητές που έχουν κατασκηνώσει στο χώρο του πανεπιστημίου. Οι φοιτητές αμέσως μετά πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας ενάντια στην αστυνομία και την πρυτανεία.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Στις 30 Νοέμβρη, πραγματοποιήθηκε η μαζικότερη απεργία στο δημόσιο τομέα από το 1926. 30 συνδικαλιστικές οργανώσεις, πάνω από 2,5 εκατομμύρια απεργιοί και σχεδόν 100.000 διαδηλωτές σε όλη τη χώρα αγωνίστηκαν για να σταματήσουν: α) την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση, που αυξάνει τις εργατικές εισφορές, μειώνει τις εργοδοτικές και προωθεί τη συνταξιοδότηση στα 67 έτη για όλους, β) το διετές πάγωμα μισθών, γ) τις απολύσεις και τις άγριες περικοπές δημόσιων δαπανών.

Από την άλλη, αγωνιστές του κινήματος «Κατάλαβε το Χρηματιστήριο» κατέλαβαν το μεγάλο Panton House στο κέντρο του Λονδίνου, όπου στεγάζονται τα γραφεία της εταιρείας εξόρυξης Xstrata. Ο διευθυντής της έλαβε τις υψηλότερες αποδοχές από όλα τα στελέχη των επιχειρήσεων του δείκτη FTSE 100, κι ενώ η συγκεκριμένη εταιρεία εμφανίζει... ζημιές. Η αστυνομία εκκένωσε βίαια το κτήριο και προχώρησε σε πάνω από 20 συλλήψεις.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Στις 30 Νοέμβρη, πάνω από 20.000 απεργιοί διαδήλωσαν στη Σόφια ενάντια στην αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση, την κατάργηση των υπερωριών στο Δημόσιο και τη γενικότερη πολιτική λιτότητας και απαίτησαν την παραίτηση της κυβέρνησης Μπορίσοφ. Κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων η ψήφιση του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου αναβλήθηκε. Στην απεργία συμμετείχαν οι δύο μεγαλύτερες εργατικές συνμοσπονδίες KNSB και Podderjka, οι καθηγητές, οι μεταλλεργάτες και οι σιδηροδρομικοί (που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις για πάνω από ένα μήνα, αντιστεκόμενοι στις μαζικές απολύσεις).

Οι αγρότες, που πραγματοποιούν εδώ και πολλές εβδομάδες μεγάλες κινητοποιήσεις (απατώντας αύξηση της χρηματοδότησης του αγροτικού τομέα), την ημέρα της Γενικής Απεργίας έκλεισαν τον οδικό κόμβο Πετολίτσα και τη γέφυρα Ντουνάβ Μοστ.

ΙΝΔΙΑ

Χιλιάδες Ινδοί διαδήλωσαν ενάντια στη συμμετοχή της Ινδίας στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου, επειδή ένας από τους μεγαλύτερους χορηγούς των αγώνων είναι η πολυεθνική Dow Chemical, που εξαγόρασε τη διαβόητη Union Carbide. Η Union Carbide είναι η εταιρεία που ευθύνεται για το θάνατο χιλιάδων πολιτών και τη δηλητηρίαση δεκάδων χιλιάδων το 1984 στο Μπομπάλ. Η εξαγορά ήταν σωτήρια για αυτήν, αφού με ένα μικρό πρόστιμο 470 εκ. δολαρίων γλιτώνει οριστικά από την ινδική δικαιοσύνη και τις απαιτήσεις των θυμάτων. Το θράσος της ινδικής κυβέρνησης, που αδιαφορεί για τα θύματα και σπαταλά δημόσιο χρήμα για τη συμμετοχή στους Ολυμπιακούς Αγώνες, εξόργισε τις ινδικές μάζες, που βγήκαν στους δρόμους και επιτέθηκαν με πέτρες στην αστυνομία όταν η τελευταία προσπάθησε να διαλύσει τη συγκέντρωση.

Παράλληλα, το Εθνικό Κογκρέσο της Σόνια Γκάντι αλλά και διάφορες τοπικές κυβερνήσεις προωθούν την επιχείρηση καταστολής «Πράσινο Κινήμα», φυλακίζοντας, βασανίζοντας και δολοφονώντας αγωνιστές. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η σύλληψη και η δολοφονία από τις ειδικές δυνάμεις, στις 24 Νοέμβρη, του μέλους του Πολιτικού Γραφείου του μαοϊκού ΚΚ Ινδίας Κοτεσβάρα Ράο, με εντολή της «κομμουνίστριας» πρωθυπουργού της Δυτικής Βεγγάλης, Μαμάτα Μπάνερτζι (στη Δ. Βεγγάλη κυβερνά το ΚΚ Ινδίας). Την 1η Ιούλη 2010 είχε δολοφονηθεί και ο Αζάντ, εκπρόσωπος τύπου του μαοϊκού ΚΚ.

Ισπανία

Βοναπαρτισμός και Κινεζοποίηση της πολιτικής ζωής

Οι εκλογές της 20ης Νοεμβρίου στην Ισπανία είχαν (όπως έβριθε όλος ο αστικός τύπος) νικητή πολύ πριν κλείσουν οι κάλπες. Η ισπανική ολιγαρχία, οι ιμπεριαλιστές και το διεθνές χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο είχαν ήδη ανακοινώσει και το πρόγραμμα το οποίο θα εφαρμόζε ο νικητής της εκλογικής φάρας: το ισπανικό κράτος οφείλει να πληρώσει το ογκώδες χρέος του εξοντώνοντας την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Πίσω από τους φαινομενικά νικητές των εκλογών, τον Μαριάνο Ραχόι και το συντηρητικό δεξιό Λαϊκό Κόμμα (Λ.Κ.), ο πραγματικός νικητής είναι ο βοναπαρτισμός και η κινεζοποίηση της πολιτικής ζωής, που με γρήγορους ρυθμούς πραγματοποιείται στην Ευρώπη, στη μια χώρα μετά την άλλη. Ο ισπανικός λαός «καλέστηκε» στις κάλπες αφότου «για το καλό της πατρίδας» πραγματοποιήθηκε ένα τερατώδες πολιτικό πραξικόπημα: **η αστραπιαία αλλαγή του συντάγματος σε επίπεδο αρχηγών των δύο μεγάλων κομμάτων** και η επιβολή στο σύνταγμα το έλλειμμα του προϋπολογισμού να μην ξεπερνάει το 3% του ΑΕΠ. Επί της ουσίας, πρόκειται για την πιστή εφαρμογή των αποφάσεων Μέρκελ και Σαρκοζί, που για να σώσουν το κατάρρεον ευρώ και την ΕΕ οδηγούν τους ευρωπαϊούς εργαζόμενους στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Παρόλη την καλοστημένη οπερέτα από όλα τα ευρωπαϊκά μέσα για τη «μεγάλη νίκη» της δεξιάς στην Ισπανία, οι αριθμοί βεβαιώνουν πως το εκλογικό σώμα έδωσε ένα γερό χαστούκι στο πολιτικό σύστημα και στα κόμματα του κεφαλαίου, το Λ.Κ. και το Σοσιαλιστικό Κόμμα (Σ.Κ.). Το Λ.Κ. έλαβε 44,61% (από 39,94% το 2008) και 186 έδρες. Ωστόσο, παρόλο που λόγω ενός κατάπτυστου εκλογικού νόμου κέρδισε την πλειοψηφία, είχε αύξηση λιγότερο από πεντακόσιες χιλιάδες ψήφους, ενώ το Σ.Κ. γνώρισε μια

ιστορική καταστροφή, χάνοντας σχεδόν 4,5 εκατομμύρια ψήφους και παίρνον βοναπαρτισμού τας το 28,73% από 43,87% το 2008.

Η απομάκρυνση των ισπανών εργαζομένων από τα κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία τόσα χρόνια και διαχειρίστηκαν την κρίση αντανakaλάται και στα αποτελέσματα των μικρότερων κομμάτων και ιδιαίτερα της Αριστεράς. Η Ενωμένη Αριστερά (κόμμα μέλος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς), ρεφορμιστικός σχηματισμός παρόμοιος με το ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, έλαβε 1.678.850 ψήφους και ποσοστό 6,92% από 3,77% το 2008 και 11 έδρες, από 2 το 2008. Η μεγαλύτερη έκπληξη ήρθε βέβαια από τη Χώρα των Βάσκων, όπου, παρά τις απαγορεύσεις και τις διώξεις, το «ΑΜΑΪΟΥΡ», μέτωπο αποτελούμενο από αριστερές οργανώσεις που υποστηρίζουν την ανεξαρτησία της Χώρας των Βάσκων, κέρδισε την απόλυτη πλειοψηφία στην τοπική βουλή. Στην Καταλονία η πλειοψηφία πέρασε στους αντιδραστικούς εθνικιστές του κόμματος Σύνγκληση και Ενότητα (CiU), οι οποίοι ανέλαβαν «έργο» την επόμενη μέρα των εκλογών, ανακοινώνοντας την απόλυση όλων των συμβασιούχων, που καλύπτουν το 30% του προσωπικού στην τοπική αυτοδιοίκηση και ανέρχονται συνολικά σε 203.000 εργαζόμενους. Οι απολύσεις συνοδεύονται από περικοπές σε μισθούς και επιδόματα, αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις και κλείσιμο υπηρεσιών, που γυρίζουν 30 χρόνια πίσω τις μισθολογικές και εργασιακές συνθήκες των εργαζόμενων αλλά και τις προσφερόμενες δημόσιες υπηρεσίες. Οι εργαζόμενοι ήδη έχουν αρχίσει τις πρώτες τους κινητοποιήσεις, με κλείσιμα δρόμων, καταλήψεις δημοσίων κτηρίων και ακυρώσεις των συνεδριάσεων των τοπικών συμβουλίων.

Οι προβλέψεις για την ισπανική οικονομία το 2012 αναθεωρούνται συνεχώς προς το χειρότερο. Η ύφεση θα ξεπεράσει το 1,9%,

ενώ η επίσημη ανεργία θα ανέλθει στο 23% (πάνω από 5 εκατομμύρια άνεργοι), αν «όλα πάνε καλά», δηλαδή η ισπανική κυβέρνηση πραγματοποιήσει τις υποσχέσεις της προς τους τοκογλύφους και τις αγορές για μείωση του ελλείμματος σε 4,4% του ΑΕΠ το 2012.

Η νίκη του Λ.Κ. κάθε άλλο παρά «καθίσχυσε» τους τοκογλύφους και τις αγορές. Το χρηματιστήριο της Μαδρίτης έπεσε 6,67% την πρώτη εβδομάδα της νέας κυβέρνησης και η πτώση του συνεχίζεται ανεξέλεγκτη. Τα επιτόκια δανεισμού της Ισπανίας έχουν εκτοξευτεί στα ύψη, κάνοντας αδύνατο μεσοπρόθεσμα το δανεισμό της χώρας από τη διεθνή χρηματαγορά, ενώ οι οικιοί αξιολόγησης προειδοποίησαν τη νέα κυβέρνηση για τα μέτρα που πρέπει να πάρει: περισσότερη λιτότητα, περικοπές, φορολογική μεταρρύθμιση κλπ. Ο Ραχόι δεν έχει καθόλου περιθώρια ελιγμών και ήδη έχει καλέσει σε «διάλογο» τα συνδικάτα και τις εργοδοτικές ενώσεις για μια μεγάλη εργασιακή μεταρρύθμιση, που θα είναι η ταφόπλακα για όσα εργασιακά δικαιώματα έχουν παραμείνει όρθια.

Μεταξύ των πιο σημαντικών αλλαγών είναι η κατάργηση του άρθρου 37 του Συντάγματος, που κατοχυρώνει τη συλλογική διαπραγμάτευση μεταξύ των εργοδοτών και των εκπροσώπων των εργαζόμενων, και η επιβολή των ατομικών διαπραγματεύσεων σε όλα τα επίπεδα. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των δύο μεγάλων συνμοσπονδιών (UGT και CCOO), που έσπευσε να δηλώσει τις καλές της προθέσεις για συμφωνία, είναι πλήρως υποταγμένη στα σχέδια της κυβέρνησης και ούτε θέλει, ούτε μπορεί να παίξει τον παραμικρό ρόλο οργάνωσης και ανασυγκρότησης των εργαζόμενων απέναντι στην πρωτοφανή επίθεση που δέχονται.

Το ισπανικό προλεταριάτο και η νεολαία, ύστερα από έναν μακρύ λήθαργο, βγήκε το προηγούμενο διάστημα στο προσκήνιο

με δυναμικούς αγώνες. Το κίνημα των αγανακτισμένων, που ξεκίνησε από την Ισπανία και εξαπλώθηκε σαν πυρκαγιά σε όλη την Ευρώπη, μολύνοντας ακόμα και τις ΗΠΑ, έκανε σε όλους φανερή την πολιτική και κοινωνική κρίση που συνοδεύει την οικονομική και έδωσε το έναυσμα για ένα νέο (έστω και πρωτόλειο) κύμα πολιτικοποίησης στην ισπανική νεολαία και τους εργαζόμενους που χτυπιούνται άγρια από τις συνέπειες της κρίσης. Οι απεργίες σε μεμονωμένους κλάδους και επιχειρήσεις είναι πλέον συχνό φαινόμενο και ταυτόχρονα ανεβαίνει και η μαχητικότητα των κινητοποιήσεων. Πολύ σύντομα έχουμε να περιμένουμε μια νέα ανοδική φάση των αγώνων στο Ισπανικό Κράτος, με πρωταγωνιστές την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, που βιώνουν την κρίση του συστήματος με την καθημερινή τους εξόντωση.

Μπροστά στην απόλυτη κατάρευση του ευρώ και της ΕΕ, η αλληλεγγύη των λαών και ο πανευρωπαϊκός συντονισμός των αγώνων, που πρέπει να ανοίξει την προοπτική για μια πραγματική διέξοδο από την καπιταλιστική κρίση, είναι παραπάνω από αναγκαίος. Μια άλλη Ευρώπη των λαών, εργατική, δημοκρατική, σοσιαλιστική, όχι μόνο είναι αναγκαία αλλά είναι και η μοναδική διέξοδος από τη βαρβαρότητα της Ευρώπης του Κεφαλαίου και των Καπιταλιστών.

Ιταλία: Χούντα των τραπεζιτών και του Κεφαλαίου

Από το καλοκαίρι η ιταλική οικονομία βρίσκεται σε κατάσταση ουσιαστικής χρεοκοπίας. Το ιλιγγιώδες δημόσιο χρέος των 2 τρισεκατομμυρίων ευρώ (άλλο τόσο περίπου είναι και το ιδιωτικό χρέος) αποτέλεσε ιδανικό στόχο για τους μαφιόζους των «αγορών» και το επιτόκιο δανεισμού της Ιταλίας έφτασε πολύ σύντομα τα επίπεδα του 7%, μεγαλύτερα και από αυτά που οδήγησαν την Ελλάδα και άλλες χώρες στο διαβόητο «μηχανισμό στήριξης» και στα διαρκή μνημόνια. Τα σκληρά αντεργατικά μέτρα που πήρε τον Ιούλη η παραπαίουσα κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι όχι μόνο δεν βελτίωσαν την κατάσταση, αλλά, όπως και σε όλες τις χώρες που εφαρμόστηκαν οι «συνταγές» του ΔΝΤ, έφεραν ακόμα πιο κοντά την πλήρη χρεοκοπία. Η «διάσωση» της Ιταλίας απαιτεί τεράστια ποσά, τα οποία ΕΕ και ΔΝΤ είναι αδύνατο να συγκεντρώσουν, τουλάχιστον χωρίς άμεση συμβολή της Κίνας και άλλων ισχυρών οικονομιών. Έτσι, το αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης (σε συνδυασμό με την κατάσταση της Ισπανίας και άλλων χωρών) απειλεί με κατάρρευση το ευρώ αλλά και την ΕΕ συνολικά.

Η όξυνση της οικονομικής αλλά και της ακόμη βαθύτερης πολιτικής κρίσης ανάγκασαν την ιταλική αστική τάξη, όπως και συνολικά την ευρωπαϊκή, να παραδεχτεί ότι το σύστημά τους είναι αδύνατο πλέον να σταθεί με βάση τα παραδοσιακά του πολιτικά εργαλεία

και κόμματα. Η αποσάθρωση των τελευταίων και η πλήρης απονομιμοποίησή τους στα μάτια των μαζών καθιστά αναγκαίες τις κυβερνήσεις συνεργασίας, όλων αν είναι εφικτό των αστικών κομμάτων, με κυρίαρχο το ρόλο των διαφόρων «τεχνοκρατών», δηλαδή έναν βοναπαρτισμό, μια ανοιχτή χούντα των τραπεζών και του κεφαλαίου.

Τέτοια είναι και η κυβέρνηση του Μάριο Μόντι, που επιβλήθηκε στην Ιταλία μετά την παραίτηση του Μπερλουσκόνι, με τη στήριξη του μπερλουσκονικού «Λαού της Ελευθερίας», των μεταλλαγμένων πρώην «ευρωκομμουνιστών» του Δημοκρατικού Κόμματος και των διάφορων «κεντρώων» κομμάτων. Η σύνθεσή της είναι χαρακτηριστική: δεν περιλαμβάνει σχεδόν κανένα στέλεχος των αστικών κομμάτων, παρά μόνο «τεχνοκράτες», που στη μεγάλη τους πλειονότητα έχουν άμεση σχέση με τράπεζες, εταιρίες και την Ένωση Βιομηχάνων. Ο ίδιος ο Μόντι ενσαρκώνει το πρότυπο του Βοναπάρτη που έχει ανάγκη ο καπιταλισμός στη φάση της τελικής σήψης και παρακμής του: πρώην επίτροπος της ΕΕ και στέλεχος της Goldman Sachs, επίλεκτο μέλος της λέσχης Μπίλντενμπεργκ και (μαζί με τον Παπαδήμο) της διαβόητης «Τριμερούς Επιτροπής», ενός επιτελείου των πιο αδίευστων νεοφιλελεύθερων κομματιών του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Η νέα κυβέρνηση ανακοίνωσε σχεδόν αμέσως πακέτο μέτρων, που ανέρχονται συνολικά σε 30 δισεκατομμύρια ευρώ για τα επόμενα τρία χρόνια. Ο στόχος που έχει τεθεί είναι το 2013 ο προϋπολογισμός να είναι πλήρως

ισοσκελισμένος, στα πλαίσια του «χρυσού κανόνα» των Μέρκελ -Σαρκοζί, δηλαδή της καταδίκης των λαών όλης της Ευρώπης σε διαρκή μνημόνια. Το μεγαλύτερο χτύπημα δίνεται στα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων. Τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης θα αυξηθούν σταδιακά ως το 2018 στα 66 χρόνια για άνδρες και γυναίκες, απαιτώντας μάλιστα να έχουν συμπληρωθεί 42 και 41 χρόνια πλήρους ασφάλισης αντίστοιχα! Οι συντάξεις που ξεπερνούν τα 960 ευρώ θα «παγώσουν». Ο ΦΠΑ, από το ήδη τρομακτικό επίπεδο του 21%, θα αυξηθεί σε 23% τον Οκτώβρη του 2012 (δηλαδή στα ίδια επίπεδα με τα ελληνικά). Επιπλέον, επιβάλλεται ξανά φόρος στα ακίνητα, τρία χρόνια μετά την κατάργησή του και διάφορα μέτρα που διευκολύνουν τις απολύσεις και την «ελαστικοποίηση» των εργασιακών σχέσεων. Η πρόκληση προς τους ιταλούς εργαζόμενους συμπληρώνεται από το ρεσιτάλ της κυβερνητικής υποκρίσις, με την υπουργό Κοινωνικών Υποθέσεων Έλσα Φορνέρο να παριστάνει τη δακρυσμένη (!) κατά την ανακοίνωση των μέτρων, ενώ ο Μόντι δήλωσε ότι θα επιστρέφει το μισθό του στο ιταλικό δημόσιο.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έσπευσε να δηλώσει τη νομομοφροσύνη της στο νέο καθεστώς. Σύμφωνα με το γραμματέα της συνμοσπονδίας Cisl Ραφαέλε Μπονάνι, το πρόβλημα είναι ότι «τα μέτρα βαραίνουν μόνο τις πλάτες των εργαζόμενων και των συνταξιούχων», ενώ η Σουζάνα Καμούσο, εκπρόσωπος της «αριστερής» συνμοσπονδίας CGIL, δήλωσε ότι «θα προτείνει στο κοινοβούλιο

ουσιαστικές αλλαγές της δέσμης αυτής, ώστε η έκφραση δίκαιη κατανομή των βαρών να αποκτήσει πραγματική σημασία!»! Ωστόσο, κάτω από την πίεση των εργαζόμενων, οι τρεις εργατικές συνμοσπονδίες Cisl, Uil και CGIL αναγκάστηκαν να συντονιστούν (πράγμα αρκετά σπάνιο) και να κηρύξουν κοινή τριώρη στάση εργασίας για τις 12 Δεκέμβρη.

Το ιταλικό εργατικό κίνημα έχει να παρουσιάσει πλούσιες αγωνιστικές παραδόσεις αλλά και μαζικούς και σκληρούς αγώνες στο πρόσφατο παρελθόν. Η σχετική υποχώρησή του τα τελευταία χρόνια οφείλεται κυρία στην προδοτική πολιτική της μέχρι πρότινος σημαντικότερης πολιτικής του δύναμης, της Κομμουνιστικής Επανάστασης, που έφτασε μέχρι τη συμμετοχή σε νεοφιλελεύθερες αστικές κυβερνήσεις. Η στήριξη που παρείχαν σε αυτή την πολιτική οι δυνάμεις που προέρχονταν από την 4^η Διεθνή οδήγησαν σε πολιτική παράλυση της επαναστατικής πτέρυγας του ιταλικού κινήματος. Οι ιταλοί εργαζόμενοι, όπως και οι εργαζόμενοι όλης της Ευρώπης, έχουν μόνο ένα δρόμο για να σταματήσουν την επερχόμενη βαρβαρότητα: την οργάνωση μαζικών, σκληρών και ανυποχώρητων αγώνων, την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την οικοδόμηση ενός ισχυρού επαναστατικού κόμματος, ικανού να αντιπαρατεθεί συνολικά με το κεφάλαιο και τα επιτελεία του.

■ Γιάννης Χαλάς

Στη δίνη του εμφυλίου Συρία και Υεμένη

Ασίσαστες μαινόνται οι διαδηλώσεις και οι πολύνεκρες συγκρούσεις στις δυο αραβικές χώρες που έχουν, ουσιαστικά, μπει σε τροχιά εμφυλίου πολέμου, παρόλο που στη μεν Υεμένη ο πρόεδρος Σάλεχ παρέδωσε τα ηνία της χώρας στο διάδοχο καθεστώς που ετοίμασαν οι ιμπεριαλιστές, επιχειρώντας -ανεπιτυχώς- να ξεγελάσουν το λαό, ενώ στη Συρία το παραπαίων καθεστώς Άσαντ αρνείται πεισματικά να απαγκιστρωθεί από την εξουσία και συνεχίζει το όργιο καταστολής και δολοφονιών και οι ιμπεριαλιστές επεξεργάζονται σχέδια επέμβασης στα πρότυπα της Λιβύης.

Σχέδια Επέμβασης στη Συρία

Έχουν ξεπεράσει τους 4.000 οι νεκροί (ανάμεσά τους 307 παιδιά), θύματα της ωμής βίας και της απάνθρωπης καταστολής, με τις οποίες το καθεστώς Άσαντ προσπαθεί να αναχαιτίσει τις ογκούμενες αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις. Τίποτα δεν φαίνεται να τον πτοεί για να διατηρήσει τη 40χρονη οικογενειακή δικτατορία μέχρι τέλους. Ούτε η αποστασία μεγάλων τμημάτων του στρατού (υπολογίζονται σε 15.000 στρατιώτες ως τώρα) που έχουν συγκροτήσει τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό με βάση τη νότια Τουρκία και καταφέρουν όλο και πιο καιρία πλήγματα στις δυνάμεις του καθεστώτος. Ούτε οι κυρώσεις που έχουν επιβάλλει -όχι βέβαια για ανθρωπιστικούς λόγους- οι δυτικές δυνάμεις και το μακρύ τους χέρι στην περιοχή, ο Αραβικός Σύνδεσμος: καταδική της χώρας από τη Γενική Συνέλευση του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ, αποπομπή από τον Αραβικό Σύνδεσμο, οικονομικές κυρώσεις από τον Αραβικό Σύνδεσμο και την ΕΕ (πάγωμα εμπορικών κρατικών συναλλαγών και έργων, διακοπή κάθε συναλλαγής με την Κεντρική Τράπεζα της Συρίας, διακοπή

αεροπορικών πτήσεων κλπ.). Πάγια τακτική του καθεστώτος η προσπάθεια να κερδίσει χρόνο με μικρές υποχωρήσεις (αποδοχή διεθνών παρατηρητών ή του Οδικού Χάρτη-πρότασης του Αραβικού Συνδέσμου για απόσυρση του στρατού από τους δρόμους και έναρξη εθνικού διαλόγου, παράλληλα με την απελευθέρωση των χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων, από τον οποίο τελικά τηρήθηκε μόνο η απελευθέρωση 553 φυλακισμένων).

Φαίνεται πως ο Άσαντ, βασιζόμενος στην ανοχή μέχρι πρόσφατα των ιμπεριαλιστών, στηρίζει τις ελπίδες του στο ότι δεν θα τολμήσουν να επαναλάβουν μια επέμβαση όπως στη Λιβύη, φοβούμενες το τεράστιο κόστος και τις αλυσιδωτές αντιδράσεις στην ευρύτερη περιοχή. Οι εξελίξεις, ωστόσο, δείχνουν να τον διαψεύδουν. Γαλλία, Βρετανία και Γερμανία επεξεργάζονται σχέδια «ήπιας» επέμβασης, όπως στη Λιβύη, και συζητούν το ενδεχόμενο δημιουργίας «ανθρωπιστικών ζωνών» ή «ζωνών απαγόρευσης πτήσεων» στα σύνορα Τουρκίας και Ιορδανίας. Έχουν παράλληλα αρχίσει διαπραγματεύσεις με Εθνικό Συριακό Συμβούλιο (SNC), ένα αμφιλεγόμενο αντικαθεστωτικό όργανο που εδρεύει στο Παρίσι, προετοιμάζοντας την ομαλή μετάβαση σ' ένα ελεγχόμενο καθεστώς. Την ίδια στιγμή, η Τουρκία -που σταθερά και με επιτυχία αναβαθμίζει το ρόλο της στην περιοχή- όχι μόνο φιλοξενεί στα νότια εδάφη της τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό, αλλά και τον χρηματοδοτεί, μαζί με την Ιορδανία και τη Σαουδική Αραβία. Στο πλευρό του Άσαντ παραμένει η Ρωσία, που διατηρεί παραλιακή βάση στη χώρα αλλά και προμηθεύει το καθεστώς με πανάκριβα οπλικά συστήματα. Το μίγμα διαγράφεται εκρηκτικό και παρόλο που ο λαός δεν επιθυμεί καμιά επέμβαση των ιμπεριαλιστών, ούτε η ηγεσία του Ελεύθερου Συριακού Στρατού ούτε εκείνη του SNC φαίνεται να απορρίπτουν την ιδέα των «ζωνών

απαγόρευσης πτήσεων».

Αλλαγή Φρουράς στην Υεμένη

Μετά από δέκα μήνες αντικαθεστωτικών διαδηλώσεων και αιματηρών συγκρούσεων, αλληπάλληλων παλινωδιών για το πότε θα αποχωρήσει από την εξουσία και μετά από ασφυκτικές πιέσεις που του άσκησαν οι φίλες ιμπεριαλιστικές και αραβικές χώρες, αλλά και τον έκδηλο κίνδυνο η χώρα να βυθιστεί σ' έναν ανεξέλεγκτο εμφύλιο πόλεμο, ο επί 33 χρόνια πρόεδρος της Υεμένης Αλί Αμντουλάχ Σάλεχ παραιτήθηκε τελικά από το Ριάντ της Σαουδικής Αραβίας, όπου είχε βρει καταφύγιο μετά το βομβαρδισμό της προεδρικής κατοικίας και τον τραυματισμό του τον Ιούνιο.

Η υπογραφή, ωστόσο, από τον Σάλεχ, της πρότασης του Συμβουλίου Συνεργασίας του Περσικού Κόλπου, που σήμανε την απομάκρυνσή του από την εξουσία, κάθε άλλο παρά ικανοποίησε τους εξεγερμένους Υεμενίτες, καθώς περιλαμβάνει την αμνήστευση του δικτάτορα για όλα τα εγκλήματα που έχει διαπράξει τόσο στα χρόνια της διακυβέρνησής του, όσο και στο διάστημα της εξέγερσης - και επιπλέον επιτρέπει την επιστροφή του στη χώρα και την πολιτική σκηνή. Έτσι, παρά τη δημιουργία μεταβατικής κυβέρνησης από τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης Μοχάμεντ Μπα-

σίντουα και την αναγγελία εκλογών στις 21 Φεβρουαρίου, οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις μαινόνται ασίσαστες, καθώς ο λαός απαιτεί την παραπομπή του δικτάτορα σε δίκη, αλλά και δημοκρατική μεταρρύθμιση του καθεστώτος, που δεν προβλέπεται στη συμφωνία. Το γεγονός δε ότι η κατάπτυστη συμφωνία είχε τη συναίνεση της αντιπολίτευσης, ότι στη μεταβατική κυβέρνηση μετέχει το κόμμα του Σάλεχ, ότι προσωρινός πρόεδρος έχει οριστεί ο μέχρι πρόσφατα αντιπρόεδρος του καθεστώτος Αμπντράμπο Μανσούρ αλ Χάντι και ότι οι συνεχιζόμενες διαδηλώσεις αντιμετωπίζονται με την ίδια άγρια καταστολή δεν αφήνει καμιά αμφιβολία ότι πρόκειται απλώς για αλλαγή προσώπων και όχι πολιτικής.

Είναι δεδομένο ότι η εξέγερση και στις δυο αυτές χώρες θα συνεχιστεί, το ίδιο και οι εμφύλιες συγκρούσεις που, χάρη στη «βοήθεια» των εξωτερικών «φίλων», δεν αποκλείεται να πάρουν ανεξέλεγκτες διαστάσεις, έως ότου οι ιμπεριαλιστές και οι υπηρέτες τους υποχρεωθούν να αφήσουν τους λαούς να αποφασίσουν οι ίδιοι για τις τύχες τους - πράγμα που μπορεί να γίνει μόνο κάτω από το βάρος των ιδίων των αγώνων των μαζών και της ανάδειξης νέων πολιτικών δυνάμεων που να υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους.

Κέρας της Αφρικής: επισιτιστική κρίση εν μέσω πολεμικών συγκρούσεων

Στο κατώφλι μιας τεράστιας ανθρωπιστικής καταστροφής βρίσκονται οι χώρες που είτε σχηματίζουν το λεγόμενο Κέρας της Αφρικής είτε συνορεύουν με αυτό. Στην Ερυθραία, το Τζιμπουτί, το Σουδάν, την Ουγκάντα, την Αιθιοπία, την Κένυα και σε συντριπτικά μεγαλύτερο βαθμό στη Σομαλία, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι απειλούνται άμεσα με λιμοκτονία. Σύμφωνα με τις αναφορές του ΟΗΕ και ανθρωπιστικών οργανώσεων ήδη τα θύματα του λιμού ανέρχονται σε δεκάδες χιλιάδες και είναι κυρίως γυναίκες και παιδιά. Επιπλέον, μια νέα πολεμική σύγκρουση έχει ξεκινήσει με την εισβολή κενυατικών στρατευμάτων στη νότια Σομαλία, με την υποστήριξη των γύρω χωρών και των ιμπεριαλιστών.

Σε όλη την πρόσφατη ιστορία της η περιοχή βασανιζόταν από την ανομβρία και τα τελευταία 30 χρόνια η μείωση των βροχοπτώσεων ήταν ραγδαία, προκαλώντας ερημοποίηση σε μεγάλες εκτάσεις και καταστροφή καλλιέργισμων εκτάσεων και λιβαδιών όπου εκτρέφονταν κοπάδια ζώων. Χιλιάδες άνθρωποι αναγκάστηκαν να ξεριζωθούν και να καταφύγουν ως πρόσφυγες στα τεράστια προσφυγικά στρατόπεδα και να επιβιώνουν με τη βοήθεια των ανθρωπιστικών οργανώσεων. Οι αιτίες της καταστροφής βρίσκονται στην κλιματική αλλαγή που προκλήθηκε με την αύξηση των εκπομπών των αερίων του θερμοκηπίου, που προκαλούν υπερθέρμανση και μείωση των βροχοπτώσεων. Κύριοι υπεύθυνοι γι' αυτή την κατάσταση είναι οι «ανεπτυγμένες» ιμπεριαλιστικές χώρες. Ένα άλλο στοιχείο εί-

να η καταστροφή του υδάτινου πλούτου από την υπεραλίευση των μεγάλων εταιριών και τη ρύση τοξικών αποβλήτων, που ανάγκασε τους νταράδες ως ύστατη λύση να στραφούν στην πειρατεία.

Η καταστροφή της γεωργίας ολοκληρώθηκε με τις πολιτικές που εφάρμοσαν στην περιοχή διεθνείς οργανισμοί, όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα. Μέσω του συνεχούς δανεισμού με υψηλά επιτόκια που καταστύον αδύνατη την αποπληρωμή των δανείων, οι χώρες της Αφρικής αναγκάζονται να αποδέχονται τους όρους των δανειστών τους και να επιβάλλουν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους. Ένας από τους όρους ήταν η καταστροφή των τοπικών καλλιεργείων που βοηθούσαν στη σίτιση των πληθυσμών και η επιβολή μονοκαλλιεργείων (π.χ. λουλούδια) που προορίζονται αποκλειστικά για εξαγωγή στις δυτικές χώρες. Από την άλλη, υποχρεώνονται να εισάγουν τα προϊόντα των δυτικών χωρών σε δυσανάλογα υψηλές τιμές για τη σίτιση των πληθυσμών.

Αυτή είναι η μία όψη της καταστροφής. Η άλλη είναι οι συνεχείς πόλεμοι και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, που έχουν οδηγήσει την περιοχή στη διάλυση και τους κατοίκους στην πλήρη εξαθλίωση και απόγνωση. Ειδικά στη Σομαλία η ανθρωπιστική κρίση βρίσκεται στο κόκκινο. Η όποια υποδομή έχει καταστραφεί εντελώς και μόνες λύσεις επιβίωσης για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού είναι η καταφυγή σε κάποιο στρατόπεδο προσφύγων ή η προσχώρηση σε κάποια συμμορία ληστών ή σε κάποιο από τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Από το 1991, οπότε και ανατράπηκε η τελευταία αστική κυβέρνηση που ασκούσε κάποιο έλεγχο στη χώρα, η Σομαλία δεν γνώρισε ούτε στιγμή ηρεμίας, καθώς μετατράπηκε σε θέατρο πολεμικών συγκρούσεων με την άμεση ανάμειξη των ιμπεριαλιστών. Οι αντίπαλες στρατιωτικές φατρίες αντιμάχονταν για την εξουσία και όλες οι κυβερνήσεις, από το 1991 και μετά, έχουν επιβληθεί από τους ιμπεριαλιστές και ελέγχουν ουσιαστικά πολύ μικρές περιοχές. Οι ΗΠΑ εισέβαλαν στη χώρα το 1992 και η Αιθιοπία το 2006. Το 2009 τα αιθιοπικά στρατεύματα αποχώρησαν για να εγκατασταθεί μια στρατιωτική δύναμη της Αφρικανικής Ένωσης. Το 2010 αναγνωρίστηκε η μεταβατική κυβέρνηση του μετριοπαθούς ισλαμιστή Σαρίφ Αχμέντ, που όμως απογοητεύσε πρώην φιλικά προσκείμενες σ' αυτόν ισλαμικές ένοπλες ομάδες πολιτοφυλάκων. Αυτές οδηγήθηκαν τελικά στη δημιουργία μιας ακραίας ισλαμιστικής οργάνωσης, της Αλ Σαμπάμπ, που θεωρείται παρακλάδι της Αλ Κάιντα και ελέγχει όλη τη νότια Σομαλία, εκτός από την περιοχή γύρω από την πρωτεύουσα Μογκαντίσου.

Οι πρόσφατες απαγωγές πολιτών δυτικών κρατών, οι οποίες αποδόθηκαν στην Αλ Σαμπάμπ, έγιναν η αφορμή για την πρόσφατη επέμβαση στα εδάφη της Σομαλίας. Με πρόσημα ότι αποτελεί απειλή για την περιοχή και αποσταθεροποιητικό παράγοντα, εισέβαλαν τα κενυατικά στρατεύματα, ενώ ταυτόχρονα υποστηρίχθηκαν με πυραύλους από αεροπλάνα και υποβρύχια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΗΠΑ, Γαλλία, Βρετανία). Σχεδόν ταυ-

τόχρονα με τις επιχειρήσεις άρχισε και ο πόλεμος της προπαγάνδας. Η Αλ Σαμπάμπ αρνείται κάθε ανάμειξη στις απαγωγές και είναι πραγματικότητα ότι στις περιοχές που ελέγχει καταδιώκει κάθε μορφή ληστείας ή απαγωγής για λύτρα, πράγμα που έχει αυξήσει την αποδοχή της από τους πληθυσμούς. Η κενυατική κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η μεταβατική κυβέρνηση της Σομαλίας είχε συγκατατεθεί στην επέμβαση, κάτι που η ίδια όμως το αρνείται. Οι ιμπεριαλιστές υποστήριξαν πως πρόκειται για μια επιχείρηση προστασίας των πληθυσμών, ενώ στην πραγματικότητα η πλειοψηφία την αντιλαμβάνεται ως ακόμα μία ιμπεριαλιστική επέμβαση στη χώρα, που στόχο έχει τη διάσπασή της και τη δημιουργία ενός ημι-ανεξάρτητου κράτους στα νότια της χώρας. Ήδη στα βόρεια έχει ουσιαστικά αυτονομηθεί η Σομαλίλαντ και στα βορειοανατολικά η Πούντλαντ βρίσκεται στον ίδιο δρόμο.

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί είναι εφιαλτική και οι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιες ελίτ είναι οι κύριοι υπεύθυνοι γι' αυτό. Το διεθνές εργατικό και επαναστατικό κίνημα θα πρέπει να πιέσει για αποχώρηση όλων των ιμπεριαλιστικών στρατευμάτων από την περιοχή και παύση των εχθροπραξιών καθώς και για την άμεση αποστολή βοήθειας σε τρόφιμα και φάρμακα. Οστόσο, η οριστική λύση είναι να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους οι ίδιοι οι φτωχοί και εξαθλιωμένοι, τόσο στη Σομαλία όσο και στις γύρω χώρες. Κάτι που φαίνεται ως τιτάνιο έργο, είναι όμως η μόνη πραγματική διέξοδος.

Η ελληνική προδομένη επανάσταση του 1944

Με την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων Κατοχής από την Ελλάδα το 1944, επιστρέφει στην Αθήνα η αυτοεξόριστη «κυβέρνηση του Καΐρου» και σχηματίζεται νέα κυβέρνηση «Εθνικής Ενότητας», υπό τον Γεώργιο Παπανδρέου, στην οποία συμμετείχαν 4 υπουργοί του ΕΑΜ, όπως προβλεπόταν ήδη από τις προδοτικές συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας (Μάιος και Σεπτέμβριος 1944). Το ΕΑΜ (ΚΚΕ) είχε στα χέρια του την εξουσία στο μεγαλύτερο μέρος της Ελλάδας μετά την αποχώρηση των χιτλερικών δυνάμεων. Ωστόσο, αντί να προχωρήσει την υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης, επέλεξε να συμμετέχει στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας -εικεφαλής ενός αστικού κράτους που ξαναφτιαχνόταν- με τις ευχές-οδηγίες του Στάλιν. Είχε ήδη προηγηθεί το μοίρασμα των Βαλκανίων σε ζώνες επιρροής ανάμεσα σε Στάλιν-Τσόρτσιλ και η Ελλάδα «έτυχε» να πέφτει στη σφαίρα επιρροής του αγγλικού ιμπεριαλισμού. Επομένως μία επανάσταση ήταν αντίθετη όχι απλά με τη γραφειοκρατία του ΚΚΕ αλλά και με τη συμφωνία ιμπεριαλιστών-σταλινικής γραφειοκρατίας. Το ΚΚΕ πρόδωσε μ' αυτόν τον τρόπο την ελληνική εργατική τάξη, στην καλύτερη ευκαιρία που είχε ποτέ αυτή για να πάρει την εξουσία στα χέρια της και να ανατρέψει τον καπιταλισμό.

Η κυβέρνηση εθνικής ενότητας έθεσε αμέσως ζήτημα αφοπλισμού των ενόπλων αντάρτικων δυνάμεων του ΕΛΑΣ, χωρίς ταυτόχρονο αφοπλισμό της Ορεινής Ταξιαρχίας, του Ιερού Λόχου και του ΕΔΕΣ (δεξιές ομάδες), οι οποίες θα εντάσσονταν στον νέο εθνικό στρατό. Η ηγεσία του ΚΚΕ, παρόλο που είχε στη διάθεσή της έναν οπλισμένο λαό που ζητάει ανατροπή του καπιταλισμού, δέχεται τον αφοπλισμό του, υπό την προϋπόθεση ότι θα διαλυθούν και θα αφοπλιστούν και οι υπόλοιπες μονάδες! Η κυβέρνηση Παπανδρέου

ήταν βέβαια υποτελής των βρετανών ιμπεριαλιστών. Και οι βρετανοί ιμπεριαλιστές θέλντας να σώσουν την ελληνική αστική τάξη για να κυριαρχήσουν στην Ελλάδα, ήθελαν την άμεση σύγκρουση με το ΕΑΜ, τώρα που είχαν τη δυνατότητα, και στην ίδια την πρωτεύουσα. Έτσι, ο άγγλος στρατηγός Σκόμπι αναλαμβάνει δράση την 1η Δεκεμβρίου, κηρύσσοντας στρατιωτικό νόμο και διατάζοντας τον ΕΛΑΣ να διαλυθεί μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου. Ακολούθησε η παραίτηση όλων των υπουργών του ΕΑΜ από την κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Στις 3 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε συλλαλητήριο στην Αθήνα με τεράστια συμμετοχή. Σύντομα ο κλοιός της αστυνομίας έσπασε, αλλά η αστική τάξη επέλεξε να χτυπήσει με τα όπλα. Συνολικά σκοτώνονται 26 διαδηλωτές και τραυματίζονται πάνω από 100. Η μέρα αυτή ονομάστηκε «Ματωμένη Κυριακή». Την επομένη, 4 του Δεκεμβρίου, είχε κηρυχθεί γενική απεργία, ενώ θα κηδεύονταν και τα θύματα της προηγούμενης μέρας. Ειρωνικά, στην κεφαλή της πορείας, μαυροφορεμένες νέες κρατούσαν ένα τεράστιο πανό που έγραφε: «ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ, ΔΙΑΛΕΓΕΙ Ή ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Ή ΤΑ ΟΠΛΑ». Το σκηνικό της προηγούμενης μέρας επαναλαμβάνεται: οι διαδηλωτές δέχονται επίθεση από ένοπλους χίτες και αστυνομικούς, με τραγικό απολογισμό δεκάδες νεκρούς και τραυματίες.

Από εκείνη τη μέρα θα ξεκινήσει μια άنيση μάχη ανάμεσα στους άγγλους ιμπεριαλιστές και την ελληνική αστική τάξη απ' τη μια και την ελληνική εργατική τάξη από την άλλη. Άνιση, όχι γιατί η εργατική τάξη δεν ήταν έτοιμη, έμπειρη ή οπλισμένη για να αντιμετωπίσει τη βίαιη καταστολή των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών, αλλά γιατί η ηγεσία του ΚΚΕ συνέχιζε με συνέπεια την ρεφορμιστική της στρατηγική, αφού σε καμία περίπτω-

ση δεν ήθελε να νικήσει η επανάσταση δηλαδή να συντριβεί το αστικό κράτος και ειδικά οι ένοπλες δυνάμεις, και να εθνικοποιηθούν οι επιχειρήσεις κάτω από την εργατική εξουσία, με βάση τον δημοκρατικό σχεδιασμό.

Αρχικά οι αντάρτες σημείωσαν μεγάλες επιτυχίες, όπως π.χ. οι καταλήψεις αστυνομικών τμημάτων σε όλη την Αθήνα και τον Πειραιά. Σύντομα όμως, ξεμείνανε από εφοδιασμό και πολεμοφόδια. Ο προδοτικός ρόλος της ηγεσίας του ΚΚΕ ξαναφάνηκε, αφού δεν έβαζε στη μάχη τους χιλιάδες αντάρτες που περίμεναν λίγα χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα, ελπίζοντας σε έναν συμβιβασμό της τελευταίας στιγμής με τους άγγλους ιμπεριαλιστές. Αντίθετα, στις 6 Δεκεμβρίου, η Κεντρική Επιτροπή του ΕΑΜ καλεί τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ, της Μ. Βρετανίας και της Σοβιετικής Ένωσης να επέμβουν «για να πάψει το πυρ των βρετανικών στρατευμάτων εναντίον του αγωνιζόμενου ελληνικού λαού»!

Στις 24 Δεκεμβρίου, ο ίδιος ο Τσόρτσιλ έρχεται στην Αθήνα. Ο Παπανδρέου είχε παραιτηθεί, και ο Τσόρτσιλ διορίζει για αντιβασιλέα τον αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό, ο οποίος με τη σειρά του ορίζει νέο πρωθυπουργό τον Νικόλαο Πλαστήρα. Στο μεταξύ, οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ είχαν σχεδιάσει να ανατινάξουν το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», στο οποίο γινόταν η σύσκεψη της κυβέρνησης και των άγγλων, αλλά όταν η ηγεσία πληροφορήθηκε την παρουσία του Τσόρτσιλ στο ξενοδοχείο, ματαίωσε το σχέδιο!

Από δω και πέρα η στάση των άγγλων και της ντόπιας αστικής τάξης σκληραίνει. Ενισχύονται στρατιωτικά με νέες δυνάμεις, εξοπλισμό και πολεμοφόδια και οι επιθέσεις τους

γίνονται πιο σφοδρές. Από την άλλη, εξαιτίας της απόφασης του ΚΚΕ να κρατήσει τους υπόλοιπους οπλισμένους αντάρτες έξω από την Αθήνα, το μέτωπο των ανταρτών εξασθενεί και η ήττα φαίνεται πια στον ορίζοντα. Διο βδομάδες μετά την άφιξη του Τσόρτσιλ στην Ελλάδα, υπογράφεται ανακωχή και έναν μήνα μετά υπογράφεται και η τελευταία πράξη της προδοσίας της σταλινικής ηγεσίας του ΕΑΜ-ΚΚΕ, η συμφωνία της Βάρκιζας (12-2-1945). Η συνθήκη προέβλεπε τη διάλυση των αντάρτικων οργανώσεων, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ μέσα σε δύο βδομάδες και την παραχώρηση αμνηστίας στην ηγεσία του ΕΑΜ. Όσοι αντάρτες αρνήθηκαν να δεχτούν τη συμφωνία κατέφυγαν στα βουνά, με αρχηγό τον Βελουχιώτη. Το ΕΑΜ τους αποκήρυξε αμέσως. Κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών έδρασε και η οργάνωση του ΚΚΕ, η ΟΠΛΑ, τα μέλη της οποίας δολοφονούσαν όποιον τολμούσε να διαφωνεί με τα προδοτικά λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ, μεταξύ των οποίων και πολλούς Τροτσκιστές.

Τα Δεκεμβριανιά ήταν μια ζωντανή εξέγερση, μία εν δυνάμει επανάσταση, η οποία όμως προδόθηκε από τη σταλινική ηγεσία, όπως και τόσες άλλες επαναστάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Η μελέτη της ιστορίας τους είναι πάντα χρήσιμη για τους επαναστάτες για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν ανάλογα τις προκλήσεις του άμεσου πια μέλλοντος, στον δρόμο της επανάστασης.

Τρία χρόνια από την εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008

Η δολοφονία του μαθητή Αλ. Γρηγορόπουλου στις 6/12/2008 από τον αστυνομικό ειδικό φρουρό Κορκονέα και το συνεργό του Σαραλιώτη αποτέλεσε την αφορμή για το κίνημα-έκρηξη του Δεκεμβρίου 2008. Το κίνημα ήταν από την αρχή μια εξέγερση της νεολαίας. Συμμετείχαν κυρίως μαθητές, νέοι εργαζόμενοι, μετανάστες δεύτερης γενιάς και δευτερευόντως φοιτητές, δηλαδή όλα εκείνα τα τμήματα που έχουν δεχτεί τις μεγαλύτερες επιθέσεις και βλέπουν το παρόν και το μέλλον τους να καταστρέφεται.

Η πλειοψηφία των εργαζομένων δεν συμμετείχε ενεργά, αλλά κράτησε σαφώς στάση συμπάθειας. Σε αυτό συνέβαλαν: Πρώτον, η εγκατάλειψη της πολιτικής παρέμβασης του συνδικαλιστικού/εργατικού κινήματος από τις ρεφορμιστικές και γραφειοκρατικές ηγεσίες εδώ και δεκαετίες. Δεύτερον, οι επίσημες δομές του συνδικαλιστικού κινήματος δεν διευκολύνουν τη συμμετοχή των εργαζομένων σε τέτοια κινήματα. Τέτοιες δομές αυτοοργάνωσης εμφανίστηκαν με τις λαϊκές συνελεύσεις στο κίνημα των αγανακτισμένων. Τρίτον, η αδυναμία της άκρας/αντικαπιταλιστικής αριστεράς γύρω από πρακτικές και μορφές αυτοοργάνωσης των μαζών και, για ορισμένες οργανώσεις, η υιοθέτηση σε κάποιο βαθμό της προβοκατορολογίας τύπου ΚΚΕ. Η κατάληψη της Νομικής στην Αθήνα και του δικηγορικού συλλόγου στη Θεσσαλονίκη δεν αποτέλεσαν σε καμία περίπτωση κέντρα αγώνα. Τέλος, ο εκρηκτικός ρυθμός του κινήματος και η «τυφλή» βία δεν εννόησαν μια μεγαλύτερη προσέγγιση των εργαζομένων, κάτι που θα μπορούσε να επιτευχθεί σε κάποιο βαθμό με καλύτερη οργάνωση του κινήματος και σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου.

Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της κοινωνικής έκρηξης ήταν οι επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα και στον κατασταλτικό μηχανισμό και δευτερευόντως σε τράπεζες, η διάλυση της ζωής των πόλεων (κάτι περισσότερο από απλά κλεισίματα δρόμων), οι καταλήψεις νομαρχιών, δημαρχείων και ραδιοφωνικών σταθμών. Ειδικά το πρώτο

έχει μεγάλη σημασία (γι' αυτό τέθηκε σε κατάσταση επιφυλακής και ο στρατός) μιας που πρόκειται για την καρδιά του Κράτους, ενέργεια που συναντάει την εξέγερση του «Πολυτεχνείου». Τα παράλογα σπασίματα και οι αλόγιστες καταστροφές και φωτιές ήταν περιθωριακό φαινόμενο, πρακτικά και κυρίως πολιτικά. Η διάσπαση που του δόθηκε ήταν εν πολλοίς κατασκευάσιμα των ΜΜΕ, της κυβέρνησης, του ΚΚΕ και του ΛΑΟΣ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, σε τεράστια πολιτική απομόνωση μπροστά στην εξέγερση, είχε μπροστά της τρεις επιλογές: να παραιτηθεί, να δοκιμάσει να καταστείλει το κίνημα, ή να περιμένει μια εκτόνωση του κινήματος, που θα μπορούσε να έρθει ως αποτέλεσμα της έλλειψης συντονισμού, της αδυναμίας περαιτέρω πολιτικοποίησής του και στο αντικειμενικό όριο των διακοπών των Χριστουγέννων. Τελικά επέλεξε κυρίως το τρίτο σενάριο και περιορίστηκε σε μια καταδίκη των «επεισοδίων και των καταστροφών».

Τα δύο ρεφορμιστικά κόμματα κράτησαν διαφορετική στάση: Το ΚΚΕ, με τη γνωστή προβοκατορολογία του, τάχθηκε εξ αρχής ενάντια στην εξέγερση, την οποία κατηγόρησε ότι δεν έχει σχέση με το «λαϊκό κίνημα» και υποκινείται από... ξένες μυστικές υπηρεσίες! Προσπάθησε μάταια να εμποδίσει την εξέλιξη του κινήματος, μπλοκάροντας όπου ήταν δυνατόν τις γενικές συνελεύσεις των φοιτητών, επιχειρώντας να διασπείνει τους μαθητές από τους φοιτητές και πραγματοποιώντας μόνο του διαδηλώσεις-βόλτες στην Ακρόπολη και στον Ψυρρή! Ο ΣΥΡΙΖΑ συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, ωστόσο δεν έθετε ή έθετε δειλά το ζήτημα της πτώσης της κυβέρνησης, δεν βοήθησε το κίνημα να πολιτικοποιηθεί και τελικά έδωσε διαπιστευτήρια αστικής νομιμότητας διαχωρίζοντας σαφώς το «κίνημα» από τις «εκδηλώσεις βίας» («καταδικάζουμε τη βία από όπου και αν προέρχεται»). Το ΛΑΟΣ κατηγορούσε την κυβέρνηση για «αμυντική στάση απέναντι στους κούκουλοφόρους» και ζητούσε να γίνει η «κουκούλα» ιδιώνυμο αδίκημα και να απαγορευθούν προσωρινά οι διαδηλώσεις!

Οι διαδηλώσεις και δράσεις αλληλεγγύης εκτός συνόρων ήταν πολυάριθμες και ανά περιπτώσεις μαζικές, ώστε υπήρχαν φόβοι για «μετάδοση» της εξέγερσης σε άλλες χώρες (ο Καραμανλής δεχόταν διαρκώς ερωτήσεις από τους ευρωπαίους ομολόγους του για την κατάσταση στην Ελλάδα και ο Σαρκοζί αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί με τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στη Γαλλία, έπειτα από βίαιες αντιδράσεις των γάλλων μαθητών). Πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις (αλλά και καταλήψεις ελληνικών πρεσβειών ή επιθέσεις σε αυτές) σε πολλές χώρες του κόσμου.

Το κίνημα ταρακούνησε ό,τι με κόπο είχε οικοδομήσει το αστικό μπλοκ εξουσίας: Απονομιμοποίησε το ρόλο της αστυνομίας στα μάτια της κοινωνίας, έφερε στην επιφάνεια όλα τα κοινωνικά προβλήματα, κατέβασε στους δρόμους χιλιάδες, έθεσε κεντρικά πολιτικά ζητήματα στους δρόμους και όχι στο κοινοβούλιο, όξυνε την πολιτική κρίση, επιτάχυνε τις κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές, κατάντησε την κυβέρνηση ΝΔ άταφο πτώμα.

273 συλλήψεις καταγράφηκαν μέχρι τα μέσα του Ιανουαρίου του 2009, οι 67 έμειναν προφυλακισμένοι μέχρι να δικαστούν, ενώ σχεδόν 130 ήταν μετανάστες. Περίπου 30 εξ αυτών τέθηκαν υπό κράτηση, ένας σημαντικός αριθμός διώχθηκε και καταδικάστηκε σε 18 μήνες φυλάκιση. Σε πολλούς, ακόμα και ανήλικους, απαγγέθηκαν κατηγορίες με βάση τον τρομονόμο, με χαρακτηριστικό το παράδειγμα 17 μαθητών στη Λάρισα, οι οποίοι τελικά αθωώθηκαν μετά από ένα πανελλαδικό κίνημα αλληλεγγύης.

Στις 11/10/2010 οι δολοφόνοι καταδικάστηκαν σε ισόβια κάθειρξη και επιπλέον 15 μήνες για οπλοχρησία, για τον Επ. Κορκονέα για ανθρωποκτονία με άμεσο δόλο και 10ετή κάθειρξη στον Β. Σαραλιώτη για απλή συνέργεια στη δολοφονία. Τρία χρόνια μετά οι φυσικοί και οι ηθικοί αυτουργοί παραμένουν ελεύθεροι. Ο Β. Σαραλιώτης, είναι ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, ενώ η χούντα της κυβέρνησης-τρόικας έχει «βάλει στο γύψο» τα δικαιώματά και τις κατακτήσεις των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων. Ο δρόμος του Δεκεμβρίου παραμένει επικαιρός, ο δρόμος της εξέγερσης είναι ο δρόμος που πρέπει να διαβούμε.

Αίγυπτος

“Δύο δυνάμεις συγκρούονται”

■ Κώστας Δικαίος

«Από τη μια ο Στρατός, που μιλάει στο όνομα της επανάστασης για να την σκοτώσει πιο αποτελεσματικά - από την άλλη η επανάσταση...». Έτσι συνοψίζει την κατάσταση ο συγγραφέας Χαμίσι στο μυθιστόρημα «Ταξί», όπου αφηγείται φανταστικές συζητήσεις μέσα στα ευρέως χρησιμοποιούμενα από τον λαό ταξί του Καΐρου.

Μετά την ανατροπή του Μουμπάρακ, την εξουσία κατέλαβε η δικτατορία του στρατάρχη Ταντάουι και των στρατηγών του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου (CSFA), στηριζόμενων από τους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Υποτίθεται αυτό είναι προσωρινό μέχρι τις «ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές», οπότε θα αναλάβουν εκλεγμένοι πλέον πολιτικοί. Η διορισμένη από τον στρατό κυβέρνηση εκπόνησε πρόγραμμα 38 δις δολαρίων σε υγεία, εκπαίδευση, υποδομές και στην επιδότηση του φτηνού ψωμιού και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης. Τα χρήματα δόθηκαν με δάνειο του ΔΝΤ, με τις γνωστές σκληρές αντιλαϊκές προϋποθέσεις. Αυτή η πολιτική, που ασκήθηκε και επί καθεστώτος Μουμπάρακ, οδήγησε τους εργαζόμενους από την ανέχεια και την φτώχεια στην εξαθλίωση.

Έτσι, η εξέγερση του Γενάρη του 2011 δεν είχε στόχο μόνο τον εκδημοκρατισμό και τις ελευθερίες αλλά και την αλλαγή αυτής της πολιτικής. Το κίνημα που κάλεσε στη διαδήλωση της 25^{ης} Ιανουαρίου 2011 στην πλατεία Ταχρίρ ονομάζεται «6 Απριλίου», από τη μέρα όπου το 2008 είχε ξεσπάσει εξέγερση κατά της ακρίβειας στην πόλη Μεχαλάχ -προπύργιο της αιγυπτιακής εργατικής τάξης- και όπου για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκαν μορφές αγώνα που θα χαρακτηρίσουν την εξέγερση του 2011: κατάληψη της πλατείας μπροστά στο εργαστάσιο και κατασκήνωση, ευρύ μέτωπο όλων των δυνάμεων της αντιπολίτευσης από την αριστερά μέχρι τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, σκίσιμο για πρώτη φορά φωτογραφιών του Μουμπάρακ.

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Γενάρη, η εργατική τάξη με συνθήματα όπως εθνικοποιήσεις και μισθό 1.200 λίρες, οδήγησε με απεργία στην ουσιαστική παράλυση της χώρας και των μεταφορών. Τις τελευταίες μέρες είχαν γίνει εκκλήσεις για Γενική Πολιτική Απεργία και είχαν επιτυχία. Στο Σουέζ, η τσιμεντοποιία (όπου μεταξύ άλλων είχε απεργήσει το Γενάρη του 2009 για να σταματήσει η εξαγωγή τσιμέντου στο Ισραήλ κατά τη διάρκεια επίθεσης στη Γάζα) κήρυξε πολιτική απεργία.

Από την άνοδο στην εξουσία του CSFA και της μεταβατικής του κυβέρνησης, εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές και εργαζόμενοι διαδήλωσαν επιχειρώντας να πιέσουν την στρατιωτική χούντα να προχωρήσει σε ουσιαστικές αλλαγές. Δικηγόροι, φοιτητές, εργοστάσια, γιατροί, συνδικάτα κινητοποιήθηκαν, χωρίς ιδιαίτερο συντονισμό, αντικατοπτρίζοντας το εύρος των προβλημάτων που έχουν συσσωρευτεί: εκλογές, νέος νόμος για τους τόπους λατρείας, μέλλον των κρατικών ΜΜΕ, δίκες των υπευθύνων του καθεστώτος Μουμπάρακ, διάλυση εκατοντάδων δημοτικών συμβουλίων, ρόλος του στρατού, καθεστώς των πανεπιστημίων, θέσπιση ελάχιστου μισθού, αντικατάσταση των κατόχων υψηλόβαθμων θέσεων, νόμος για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις κλπ.. Η απάντηση του CSFA σε όλα αυτά ήταν η ενεργοποίηση της απόφασής του (από τον Φλεβάρη του 2011) για απαγόρευση των απεργιών. Ακολούθησε άγρια καταστολή με συλλήψεις και δίκες από στρατοδικεία!

Έτσι εξηγείται η νέα έξαρση του προποσές της Αιγυπτιακής Επανάστασης το Νοέμβρη του 2011. Η πλατεία Ταχρίρ ξαναγέμισε με δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές και μαζί όλες οι μεγάλες πόλεις της χώρας. Με αίτημα την αποχώρηση της στρατιωτικής χούντας συγκρούστηκαν με την αστυνομία και τον στρατό με τουλάχιστον 40 νεκρούς και πάνω από 3.000 τραυματίες. Το πραγματικό πρόσωπο του

CSFA ξεσκεπάστηκε, μαζί και οι προθέσεις των Αδελφών Μουσουλμάνων, που σαν κόμμα -παρά τη συμμετοχή κάποιων μελών στη νέα εξέγερση- τάχτηκε κατά των διαδηλώσεων και με το μέρος του στρατού. Ήταν υποτίθεται μια τακτική υποχώρηση για να γίνουν οι εκλογές της 28^{ης} Νοέμβρη, που διαφιμίζαν ΜΜΕ και στρατός σαν τις πρώτες δημοκρατικές στην Αίγυπτο! Στην πραγματικότητα, η ηγεσία των Αδελφών Μουσουλμάνων (μοιάζουν με το Εν Νάχτα της Τυνησίας και το κόμμα του Ερντογάν στην Τουρκία) και του ακόμα πιο συντηρητικού συνασπισμού Νουρ των Σαλαφιστών επιδιώκουν να ανέβουν στην εξουσία και προσπαθούν να αποσπάσουν την εύνοια του στρατιωτικού κατεστημένου αλλά και των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Οι εργαζόμενοι και οι αγωνιστές της πλατείας Ταχρίρ ήρθαν σε ρήξη με την ηγεσία των Αδελφών Μουσουλμάνων αλλά και με το καθεστώς, που αναγκάστηκε να κινητοποιήσει τον στρατό (η αστυνομία υπήρχε κίνδυνος να ηττηθεί και να αφοπλιστεί, εξοπλίζοντας τις μάζες!) και παράλληλα έκανε αρκετούς ελιγμούς. Πρότεινε δημοψήφισμα για το ρόλο του στρατού, που οι εξεγερμένοι απέρριψαν γιατί γνωρίζουν ότι υπάρχει πάντα μια «σιωπηλή πλειοψηφία» που από συντηρητισμό ταυτίζει τα οικονομικά της συμφέροντα με την «τάξη και ηρεμία», που υποτίθεται εγγυάται ο στρατός. Μετά άλλαξε τη μεταβατική κυβέρνηση και υποσχέθηκε προεδρικές εκλογές τον Ιούλιο του 2012 (αντί για το τέλος του 2012 ή μέσα στο 2013, όπως αόριστα είχε πει αρχικά), ζητώντας «συγγνώμη» μέσω... Facebook για την καταστολή με νευροπαραλυτικά αέρια και πλαστικές σφαίρες!

Παράλληλα όμως κινητοποίησε τα πιο αντιδραστικά στοιχεία. Υπουργός της μεταβατικής κυβέρνησης πρότεινε η νέα Βουλή να μην έχει λόγο στις αμυντικές δαπάνες, ο στρατός να έχει δικαίωμα βέτο σε όποιο νομοσχέδιο αφορά το στράτευμα, «ο προστατευτικός ρόλος του στρατού να αποκτήσει συνταγματική νομιμότητα, ώστε να επιτρέπεται στους στρατηγούς να επεμβαίνουν στην πολιτική». Εκπρόσωποι του Κοπτικού Κόμματος των Ελεύθερων Αιγυπτίων δήλωσαν πως «μια στρατιωτική δικτατορία είναι προτιμητέα ενός καθεστώτος τύπου Ταλιμπάν».

Η παγίδα που τελικά έστησε στον Αιγυπτιακό λαό η χούντα, σε συνεργασία με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, ήταν οι εκλογές στις 28 Νοέμβρη. Εν μέσω διαδηλώσεων, συγκρούσεων και αμφισβήτησης της δημοκρατικής διεξαγωγής τους, το 60% -ποσοστό πολύ μεγάλο για την Αίγυπτο- αγνόησε την έκκληση για αποχή των διαδηλωτών της πλατείας Ταχρίρ και συμμετείχε στην ψηφοφορία. Έτσι,

για ακόμα μια φορά αποδείχτηκε ο ρόλος της «καθαρής δημοκρατίας» και των εκλογικών διαδικασιών όταν αυτές κατευθύνονται από τα πάνω.

Ενώ αγωνιστές, εργαζόμενοι, συνδικάτα, νεολαίοι αποτέλεσαν την αιχμή του δόρατος της Αραβικής Άνοιξης, οι ισλαμιστές πλειοψήφισαν. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι (που δραστηριοποιούνται από το 1928 με προγράμματα εκπαίδευσης και φαρμακευτικής περίθαλψης, προωθώντας μέσω αυτών τις ισλαμικές ιδέες) συγκέντρωσαν το 37% στον πρώτο γύρο (28-29 Νοέμβρη). Το Νουρ (υπερσυντηρητικοί εμπνεόμενοι από την αυστηρή ερμηνεία της Σαρίας, του ισλαμικού νόμου) ήρθε δεύτερο με 25%. Τα δύο κόμματα κέρδισαν το 60% των ψήφων για το 1/3 των εδρών της Κάτω Βουλής. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι φρόντισαν να δημοσιοποιήσουν ότι η πολιτική τους συμμαχία με το CSFA, κόντρα στους (κοσμικούς) εξεγερμένους της Πλατείας Ταχρίρ, σημαίνει πως έχουν πιάσει τον σφυγμό του μέσου Αιγύπτιου, μικροαστού και φτωχού αγρότη των επαρχιών, που επιζητά ασφάλεια και επιβίωση μέσα σε καθεστώς πολιτικής σταθερότητας.

Το σύνθημα «Χουρέγια!» (ελευθερία στα αραβικά) που δονεί την πλατεία Ταχρίρ δεν πρόκειται όμως να σταματήσει. Όχι μόνο οι εκλογές έχουν ακόμα πολλές αναμετρήσεις (14-15 Δεκέμβρη και 3-4 Ιανουαρίου η β' και γ' φάση για την Κάτω Βουλή, τέλος Γενάρη για την Άνω Βουλή και ίσως τον Ιούλιο του 2012 οι προεδρικές εκλογές), αλλά και το κίνημα των μαζών δεν πρόκειται ν' αφήσει χωρίς μάχη να χαθεί η επανάσταση όπου έχει δώσει τόσους νεκρούς. Θα ήταν λάθος να θεωρήσει κανείς ότι η επαναστατική εξέλιξη θα είναι γραμμική - οι επαναστατικές περίοδοι εκτείνονται σε διάστημα πολλών χρόνων και στο Κάιρο έχει ακόμα Άνοιξη!

Εξάλλου οι αντιφάσεις στην Αίγυπτο είναι τεράστιες. Κανείς δεν είναι σίγουρος ότι ο στρατός θα παραχωρήσει την εξουσία στους νικητές των εκλογών κι αν είναι οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι. Οι εκλογές είναι πέρα για πέρα προβληματικές, παρά τη συμμετοχή των μαζών (στον δεύτερο γύρο στις 5-6 Δεκέμβρη το ποσοστό έπεσε στο 30%). Το Νουρ αποτελεί σημείο αντιπαράθεσης με τον στρατό και τους ιμπεριαλιστές, ήδη οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι της Τυνησίας προτείνουν σ' αυτούς της Αίγυπτου να συνεργαστούν με τα κοσμικά κόμματα και όχι με το Νουρ. Αυτό όμως που θα αποδειχτεί καθοριστικό είναι η οργάνωση των αγωνιστών της Αιγυπτιακής Εξέγερσης γύρω από ένα δικό τους επαναστατικό κόμμα, που θα μπορέσει να φανεί αξιόπιστο στα μάτια των φτωχών λαϊκών μαζών και να φτάσει έτσι την επανάσταση μέχρι τη νίκη.

